De Scheepsbouwer

door
Hans G. Kresse

BRANWEN.

Een avontuur van
Eric de Noorman

Na zijn vertrek uit het land van Lochlan besluit Eric langs de kust naar het zuiden te varen om dan op een gunstige plek over te steken en daarna, dicht onder het vasteland, weer noord te koersen. Dat is het veiligst, hoewel er langs deze kust vele Saksische zeeroversnesten zijn. En Eric weet, dat hij bij een aanval geen staat zal kunnen maken op zijn bemanning, die gevormd wordt door de twintig Saksische gevangenen, die hij als roeiers heeft meegenomen en die bij het minste geringste gemene zaak met hun stamgenoten zullen maken. Trouwens, ook zonder dat vertrouwt hij de kerels maar half. Voortdurend laat hij zijn eigen vier krijgers en Erwin en Axe wacht lopen op de dekplank, welke zich tussen de twee rijen roeiers bevindt. En het ontgaat hem niet, dat de Saksers nauwelijks verholen blikken van haat en woede op hun bewakers werpen. "We moeten de uiterste voorzichtigheid betrachten", zegt hij tegen zijn zoon. "Deze kerels zullen iedere gelegenheid aangrijpen om zich van ons te ontdoen!" Eentonig glijden de dagen voorbij. Dan komt het ogenblik dat de overtocht gewaagd moet worden. Langzaam wijken de krijtrotsen aan de horizon. De Noormannen verdubbelen hun waakzaamheid. Ze zijn al enkele uren in open zee als donkere wolken zwart en dreigend in de verte opdoemen.

De wind steekt op en het duurt niet lang of een kletterende stortbui gutst op hen neer. De mannen krijgen het hard te verduren, want de open boot biedt geen enkele beschutting. Striemende regenvlagen geselen hun doorweekte kleren. Een ogenblik denkt Eric er over om terug te keren, maar zij zijn al te ver gevorderd, en de storm zal wel weer luwen. Het tegendeel is waar. Naarmate zij noordelijker komen neemt het noodweer in hevigheid toe. Felle bliksemschichten schieten langs het donkere zwerk en de ene ratelende donderslag volgt op de andere. De regen blijft aan een stuk door neerstromen en om de maat vol te maken beginnen de uitgeputte Saksers nu openlijk te mompelen en te morren, zodat de uiterste waakzaamheid geboden is. Het mag dan een log en lelijk schip zijn, denkt Eric, terwijl hij het roer hanteert, in de storm houdt het zich uitstekend! Ik vermoed, dat Ragnar het met zijn ranke boot heel wat zwaarder te verduren zal hebben. Dagenlang houdt de storm aan. De windstoten worden steeds heviger, de golven hoger. De roeiers raken uitgeput en Eric begrijpt dat zij het niet lang meer zullen volhouden. Plotseling schreeuwt de uitkijk: "Land! Recht vooruit!" Bij het licht van een bliksemflits, die alles in een helle gloed zet, zien zij een lage kust voor zich opdoemen. Even later worden ze opgenomen in de wilde vaart van de branding. Behendig weet Eric het zware schip recht op de golven te houden en met een lichte schok schuiven zij op het strand. Eric beveelt de Saksers, de boot hoger op te trekken. "Gelukkig, hier zijn wij tenminste veilig", verzucht Erwin. "Veilig", herhaalt Eric. "Hm. Ik kan me vergissen, maar ik geloof dat we op zee veiliger waren dan hier!"

Met vereende krachten trekken de Saksers de boot zo dicht mogelijk tegen een lage duinenrij aan, waarbij Eric en zijn mannen waakzaam toekijken. De toestand is hier nog gevaarlijker dan op de boot, waar de gevangenen tenminste nog betrekkelijk gemakkelijk te bewaken waren. Maar de Saksers zijn veel te uitgeput om aan strijd te denken. Huiverend kruipen zij dicht bijeen achter de huid van het schip waar zij enigermate beschut zijn tegen de storm. De meesten blijken bovendien doodsbenauwd te zijn voor de felle bliksemschichten en donderslagen. Voor alle zekerheid beveelt Eric zijn mannen echter de bewaking niet te laten verslappen. Dan trekt hij alleen op onderzoek uit. Misschien is er in de omgeving een onderkomen te vinden voor het noodweer. Er is in de naaste omtrek evenwel geen spoor van menselijke bewoning te vinden en de lage duintjes bieden nog minder beschutting dan de wanden van de boot. Om niet het gevaar te lopen te verdwalen, keert Eric maar weer op zijn schreden terug. Terwijl drie krijgers de wacht op zich nemen, leggen Eric, Erwin, Axe en de vierde krijger zich ter ruste om te trachten nog wat te slapen. Hoewel de gedachte aan de twintig Saksers, die op nog geen zes meter afstand van hen liggen, hem voortdurend door het hoofd spookt, wint de vermoeidheid het ten laatste toch van zijn waakzaamheid. Hoe lang hij geslapen heeft, weet Eric niet, maar eensklaps doet een zwakke kreet hem overeind schieten, juist op tijd om te zien dat een aantal Saksers zich op zijn wachtposten stort.

Eric had geen seconde later wakker moeten worden, want terwijl een aantal Saksers de wachtposten tracht te overmeesteren, werpen de overigen zich op de vier andere Noren. Slechts dankzij hun bijtijds getrokken zwaarden, weten Eric, Axe, Erwin en de krijger de eerste aanval af te slaan en ongewapend als zij zijn, kunnen de Saksers verder niet veel uitrichten. De wachtposten vergaat het echter minder goed en op een bevel van Eric snellen de vier Noren hun makkers te hulp. Inmiddels hebben de Saksers zich met de roeispanen bewapend en nog voor de Noorman iets heeft kunnen ondernemen om zijn strijdmakkers te helpen, treft hemzelf een dreunende slag van een riem en bewusteloos zakt hij ineen. Als Eric weer bijkomt is het vreemd stil om hem heen... De storm is geluwd en het onweer voorbij, alleen regent het nog gestaag. Zijn zoon en Axe buigen zich over hem heen en in korte woorden vertelt Erwin dat terwijl een gedeelte der Saksers hen met de roeiriemen op een afstand hield, de overigen de boot in het water duwden, waarna allen zich inscheepten en zee kozen... Haastig krabbelt Eric overeind en begeeft zich naar een der hoogst gelegen punten. Tussen het duin en het smalle strand liggen de roerloze lichamen van zijn drie ongelukkige wachtposten en een vijftal Saksers. De boot, welke hen allen naar Noorwegen had moeten brengen, verdwijnt schuimspattend en dansend op de golven, tergend langzaam in de duisternis van de nacht...

Somber staren de vier Noren de boot met de ontsnapte Saksers na, tot deze uit het gezicht verdwenen is. Dan dalen zij zwijgend de duintop af. Allen hebben zij ontvellingen en kneuzingen opgelopen; zij zijn doorweekt tot op hun botten, verkleumd en hongerig en hoewel Eric terecht opmerkt, dat zij dankbaar mogen zijn dat zij nog leven, is hun toestand verre van rooskleurig. In de luwte achter een duintje bouwen zij een primitief afdakje van bijeengeraapte stukken wrakhout; daar, zo goed mogelijk beschut tegen de striemende regenvlagen brengen zij de rest van de nacht door. Het heeft weinig zin nu op zoek te gaan naar mogelijke bewoners van dit onbekende gebied. Niet alleen kunnen zij in de inktzwarte duisternis hun weg niet bepalen, maar de kans is bovendien groot, dat hen wel eens een minder prettige ontvangst te beurt kon vallen, als zij zich midden in de nacht zo bij een boerenhoeve vertoonden, met hun verwondingen en gehavende, drijfnatte kleren. Gelukkig wordt de regen tegen de morgen minder en zodra het licht genoeg is, begeven de vier verkleumde schipbreukelingen zich op pad. In een kleine duinpan vinden zij een poel met zoet water, zodat zij tenminste hun dorst kunnen lessen. Dan zetten zij hun tocht landwaarts voort. Maar als Eric de volgende duinenrij beklommen heeft, staat hij met een ruk stil. Opnieuw strekt zich de zee voor hen uit. Het land dat hij hier verwachtte is slechts een dunne, grauwe streep in de verte... Sprakeloos staren de mannen elkaar aan. Dan vertolkt Eric de ontzettende gedachte, welke hen allen vervult: "Ik vrees, dat wij ons op een eiland bevinden, en als dàt zo is... dan zijn wij gedoemd, hier de hongerdood te sterven..."

Op aandringen van Erwin, die zich niet zo gauw laat ontmoedigen, besluit de Noorman het gehele stand langs te lopen, om te onderzoeken of zij zich wellicht toch op een landtong bevinden. Erics vermoeden blijkt echter maar al te waar: aan alle zijden zijn zij door de zee omsloten. Terwijl zij naar hun punt van uitgang terugkeren, vraagt Eric zich somber af, hoe zij ooit van dit verlaten oord vandaan moeten komen. Van de paar stukken wrakhout, die of vermolmd of drijfnat zijn, is het onmogelijk een vlot te bouwen en een vuur maken om noodseinen te geven kunnen zij al evenmin. Tenzij er een schip zó dicht onder de kust komt, dat de schepelingen hen met het blote oog kunnen zien, zal niemand hen hier opmerken. Daar de honger hen danig begint te kwellen en zij voorlopig aan hun toestand toch niets kunnen veranderen, besluiten zij eenparig eerst te proberen iets eetbaars machtig te worden. Maar hoe de vier Noren ook speuren, op het eiland is geen teken van dierleven te vinden; de enkele vogelbroedplaatsen die zij aantreffen zijn verlaten, zodat de hoop op een maaltje eieren even snel vervliegt als zij opgekomen is. In heel zijn bestaan heeft de Noorman maar weinig situaties meegemaakt die er zo hopeloos en onoplosbaar uitzagen als die waarin zij zich nu bevinden. Terwijl zijn zoon driftig opmerkt dat hij nog liever probeert naar de wal te zwemmen dan hier de hongerdood af te wachten, begeeft de Noorman zich peinzend naar de duinenrij vanwaar zij het vaste land kunnen zien liggen... en dan staat hij verrast stil, terwijl Erwin een blijde kreet slaakt. "Fadir", zegt de knaap ademloos, "zie! Het water is teruggelopen... het is vallend tij... nu kunnen wij naar de overzijde lópen." De anderen vallen de jonge Noorman bij, maar Eric krabt zich bedenkelijk de kin. Het is een riskante onderneming; zij weten niet hoe lang het al eb is. Het gevaar is groot dat zij halverwege door het weer rijzende water gegrepen worden. Het is verstandiger te wachten tot de volgende ebtijd. Maar de anderen, aangevuurd door Erwin, weten hem te overreden en zo verlaat het kleine groepje even later het onherbergzame eiland, om de gevaarlijke, onzekere tocht over het wad te ondernemen...

In een gestaag tempo gaan de vier Noren voort over het slibbige zand van de wadden. Hoewel de Noorman innerlijk weinig gerust is over de afloop van deze onderneming laat hij daarvan niets merken. De enige die zich ook niet geheel zeker schijnt te voelen is Axe die, naarmate zij de duinenrij van het eiland verder achter zich laten, vaker omkijkt. Goed oplettend voor verraderlijke plaatsen gaat Eric zo recht mogelijk op dat gedeelte van de verre kust af, dat hem het dichtstbij toeschijnt, maar de wazige kustlijn lijkt nog even ver, als toen zij op het eiland stonden. Meer dan een uur zijn zij reeds onderweg zonder dat er een woord gesproken is als zij niet ver van hen vandaan de groene, glibberige balken van een gezonken schip in het zand zien liggen... en onwillekeurig houden zij even de pas in. Dan horen zij bijna gelijktijdig een zacht ruisen, dat langzaam, onheilspellend langzaam, naderbij lijkt te komen. Met een ruk wendt Eric het hoofd om. Hij staart een ogenblik als verlamd naar de grauwe glinstering van water dat in kleine golfjes van opzij nader krabbelt, als een slang die haar prooi al in haar macht heeft... "De zee komt opzetten!" schreeuwt Axe schor terwijl hij lijkbleek wordt. "We zijn verloren!"

Hoewel hij beseft dan hun toestand vrijwel hopeloos is, verliest Eric toch geen moment zijn tegenwoordigheid van geest. De afstand naar het vasteland is veel te groot, maar door snel te handelen kunnen zij er misschien nog in slagen het eiland weer te bereiken, voordat de vloed hen meesleurt. Als één man zetten zij het op een lopen, dwars door het zilverige water dat reeds hun voeten omspoelt. Het wassende water hindert hun bewegingen en verbergt de verraderlijke diepten aan hun oog, maar in deze wedren met de meedogenloze, wrede zee zetten de mannen alles op alles. Beangstigend snel stijgt het water en steeds langzamer komen zij vooruit. De stroming wordt krachtiger en zelfs de Noorman heeft af en toe moeite zich staande te houden. Maar zolang zij grond onder de voeten hebben is alle hoop nog niet verloren. Zwijgend en verbeten worstelen zij verder en de duinenrij is al verlokkend dichtbij, als de zee toeslaat... Erics krijger slaakt eensklaps een luide gil. Vóór de overigen in kunnen grijpen verdwijnt hij voor hun ogen in een kolking en het laatste wat zij van de ongelukkige zien is een wilde schuimende kabbeling ver stroomaf... Hoe ontzet de drie ook zijn, hoezeer zij zich ook de dood van hun makker aantrekken, zij mogen geen moment talmen. Zij bevinden zich in levensgevaar. Hijgend en met hun laatste krachten vechten zij de overblijvende zwaarste honderd meters voort. Dan komen zij in rustiger water. Even later staan zij uitgeput, doornat en bleek bijeen op het verlaten strand. Ontkomen aan de verdrinkingsdood bevinden zij zich weer op het eiland, waar de hongerdood hen tegengrijnst...

Met deze weinig opwekkende gedachte wendt de Noorman zich zwijgend af van de zee en gevolgd door Erwin en Axe loopt hij doelloos het duin in. Ze kunnen geen vlot maken, geen signaalvuur aanleggen, het vasteland niet bereiken over de wadden omdat de afstand te groot is; het enige wat nog redding kan brengen is een voorbijvarend schip. Maar dat is maar een zéér geringe kans. Toch is het het enige waarop de drie ongeluksvogels hun hoop nog kunnen vestigen en Erwin stelt voor de wacht op een hoog duin te betrekken, zodat zij de open zee goed kunnen overzien en een voorbijvarende boot niet onopgemerkt blijft. Om de jongens deze laatste hoop niet te ontnemen stemt de Noorman toe. "Dan zal ik de watervlakte tussen de vaste wal en dit eiland voor mijn rekening nemen", zegt hij bemoedigend, terwijl hij niet de minste illusie heeft over de resultaten hiervan. Somber staart de Noorman vanaf zijn duintop naar de wazige kustlijn. Daar wonen mensen die ongetwijfeld over scheepjes beschikken en zouden kunnen helpen... als zij slechts wisten van de tragedie welke zich hier dreigt af te spelen. De zon klimt hoger en hoger maar geen schip, geen zeil vertoont zich. En ware het niet om de twee jongens, Eric zou zijn wake allang opgegeven hebben. Het is immers nutteloos. Dan dringt de schelle stem van zijn zoon van veraf tot hem door. Met een ruk wendt Eric zich om. Zwaaiend en dansend staan Erwin en Axe op een duin, en terwijl een plotselinge hoop in hem opwelt snelt Eric op hen toe. "Een schip, Fadir, een schip!" brult Erwin met schitterende ogen. Lachend en uitgelaten volgen de jongens Eric, die met grote sprongen het duin oprent. Daar, betrekkelijk dicht onder de kust, nadert traag een kleine boot...

Haastig trekken Erwin en Axe hun wambuis uit en uit alle macht beginnen de drie Noren te zwaaien en te schreeuwen om de aandacht van de scheepsbemanning te trekken. Men schijnt hen inderdaad opgemerkt te hebben want de kleine boot komt - zij het langzaam - gestaag naderbij. Opgewonden daalt het drietal het duin af en begint op gelijke hoogte met het schip langs het strand te lopen, als Eric eensklaps peinzend stilstaat. Er gaat iets vreemds, iets sinisters uit van dat scheepje. Als de bemanning hen op wil nemen, zullen ze toch moeten landen; weliswaar is het scheepje dichterbij gekomen, maar het verandert bijna niet van koers. En hoewel de ranke lijnen van het vaartuig nu duidelijk zichtbaar zijn, is er van de bemanning geen teken van leven te ontdekken. Dan zien Erics scherpe ogen eensklaps, dat het roer aan stuurboord ontbreekt en bijna tegelijkertijd zegt Erwin geschrokken: "Het schip maakt zwaar slagzij, Fadir. Het is een wrak; een onbemand wrak..." Een diepe teleurstelling maakt zich van hen meester. Zwijgend slaan zij de gehavende boot gade, die langzaam op de stroom meedobbert en een eind van hen vandaan op een zandplaat slaat, waar zij zacht wiegend blijft liggen. Aarzelend komt het drietal naderbij. Het schuitje heeft de vorm van een Noorse drakkar, hoewel het veel kleiner is. Dan vermengt zich eensklaps met het eeuwige ruisen der zee een ijle kreet. De beide jongens worden zo wit als een doek. Nog eens, nòg eens trilt de spookachtige roep over de doodse verlatenheid van het strand. Dan stormt Eric vooruit: "Het komt van de boot", schreeuwt hij. "Daar roepen mensen om hulp..."

Aarzelend gevolgd door Erwin en Axe - die het zaakje maar half vertrouwen - rent Eric op het schip toe, dat slechts in een paar voet water op één zijde ligt. De sierlijke, ranke bouw getuigt van grote snelheid en afgezien van het weggeslagen roer, de gebroken mast en het versplinterd dolboord aan bakboordzijde, is het nog volkomen intact. Het klaaglijk geroep herhaalt zich niet meer en als Eric naderbij komt, kan hij tot zijn verbazing ook geen opvarenden ontdekken. Tot van onder een gescheurd stuk zeil nabij de achtersteven een zwak gekreun opklinkt. Geholpen door de twee jongens licht Eric haastig het doorweekte zeil op. Een in rafelige plunje gestoken tengere gestalte ligt ineengedoken in een hoek en verbijsterd staren de drie Noren naar het wasbleke, met donkere krullen omlijste gelaat; het is een vrouw. Voorzichtig neemt Eric haar in zijn sterke armen en terwijl Erwin en Axe proberen de boot nog wat verder op de kust te trekken, draagt Eric de schipbreukelinge snel naar de duinpan, waar zich de poel met zoet water bevindt. Als Eric poogt haar wat water te geven, mompelt zij iets in een vreemde, voor hem onbegrijpelijke taal en slaat verward de wimpers op. Er zijn ontsteltenis en wanhoop in haar gitzwarte ogen, als haar blik langs Erics Britse wapenrusting glijdt, maar de Noorman knikt haar vriendelijk toe en zegt: "Wees niet bevreesd, voor ons hoef je niet bang te zijn; wij zijn lotgenoten." En in het kort vertelt hij hoe de situatie er voor staat. De vrouw luistert zwijgend en haalt cynisch de schouders op. "Noren? Wel, ik had het slechter kunnen treffen", zegt zij bitter. Haar gebrekkige, vreemde tongval ontgaat Eric niet en belangstellend vraagt hij, waar zij vandaan komt. Maar de geheimzinnige vrouw sluit de ogen en schijnt niet van plan, hierop te antwoorden. Peinzend neemt Eric het strakke gelaat op en nu pas bemerkt hij de rode, gezwollen striem langs haar slaap. Zij moet kort geleden een klap gehad hebben met een of ander voorwerp; wie weet, wat haar nog meer overkomen is. Op dat moment wordt zijn gedachtengang gestoord door Erwin en Axe, die ademloos op hen toerennen. "Fadir", schreeuwt de prins, "er nadert wéér een schip. En ditmaal een echt schip, want ik zag de riemen bewegen. We hebben gezwaaid en het komt hierheen." De Noorman wil beide jongens volgen, als de stem van de vrouw hem tegenhoudt. Ze heeft zich half opgericht en er is dodelijke angst in haar stem als zij zegt: "Een schip? Het komt hierheen, zeg je? Dat is voor mij. Verberg mij, om 's hemelswil, verberg mij."

"Verbergen?" vraagt Eric verbaasd. "Wáár zou ik je op dit kale eiland kunnen verbergen... en bovendien is het geheel nog niet zeker, of de bemanning van dit schip inderdaad..." Maar de vrouw valt hem haastig in de rede. "Jawel, jawel", zegt zij, "je kunt een gat graven met de planken en balken wrakhout daar, onder die duindoornstruiken... of wil je een weerloze vrouw soms uitleveren aan die rovers, om je eigen hachje te redden, hè?" laat zij er bijtend op volgen, hoewel de welhaast dreigende blik in haar donkere ogen nu niet bepaald de indruk van weerloosheid bevestigt. Zonder verder veel woorden vuil te maken voldoen Eric en Axe aan het verzoek van de vrouw, terwijl Erwin op de uitkijk blijft. De vreemde vrouw helpt zelf gejaagd mee graven en ondanks de doornstruik, die hen op pijnlijke wijze in hun werk belemmert, schieten zij goed op. Dan waarschuwt Erwin hen echter voor de nadering van de achtervolgers. "Snel nu", zegt de vrouw schor, "als je hen niet op het strand tegemoet gaat, zullen zij argwaan hebben." De Noorman knikt en terwijl de vrouw haastig het gat verder uitdiept, begeven de drie Noren zich met een omweg naar het strand. Met luide kreet snellen zij vervolgens op de zojuist gelande boot toe. Een aantal krijgers die Eric onmiddellijk als Saksische piraten herkent, is bezig het scheepje van de vrouw te onderzoeken en enkelen komen de drie schipbreukelingen met de wapens in de vuist tegemoet. Voor Eric echter de kans krijgt een woord te zeggen, snauwt een grote baardige kerel, klaarblijkelijk de aanvoerder: "Waar is de vrouw? Als je haar niet ogenblikkelijk aan ons uitlevert is het met je gedaan."

"Een vrouw? Welke vrouw? Er is hier geen vrouw", zegt Eric onschuldig. "Wij zijn schipbreukelingen en dachten dat jullie ons kwamen helpen..." "Lieg niet kerel!" snauwt de Saksische piraat. "In dat scheepje zat een vrouw! Wáár heb je haar verborgen?" Kalm houdt Eric vol, dat het scheepje geen levende ziel bevatte, toen het aanspoelde; dat hij wel eens zou willen weten waarom hij een wildvreemde vrouw zou verbergen en bovendien wáár, want op het gehele eiland is geen plek te vinden, waar iemand zich verstoppen kan. "Dat zullen wij dan nog wel eens zien", gromt de zeeroverhoofdman, "en wee je gebeente àls wij haar vinden!" Hij roept het grootste deel van zijn krijgers bijeen en terwijl Eric met kloppend hart toeziet beginnen de piraten het eiland af te zoeken. Erics gezicht verraadt echter niets, als de aanvoerder bij de poel stilstaat en argwanend de vele voetafdrukken beschouwt. Inmiddels snuffelen zijn krijgers rond de doornstruiken, maar geen van hen waagt het gelukkig in de stekelige plantenmassa door te dringen. Zij moesten eens weten hoe dicht zij in de nabijheid van hun prooi zijn, denkt Eric, weinig op zijn gemak. Ten laatste geven de piraten hun onderzoek op en gemelijk wendt de aanvoerder zich tot Eric. "Het schijnt dat je gelijk hebt, vreemdeling; het is eigenlijk niet uitgesloten, dat de vrouw tijdens de storm overboord gegaan is..." Eric ademt opgelucht op, als de kerel met een gemene grijns voortgaat: "Maar wij gaan hier niet met lege handen vandaan! Jullie willen toch zo graag van dit eiland af? Wel, dat kan! Jullie gaan mee, als roeislaven."

Als Eric hoort dat de zeerovers hen als roeislaven willen meenemen, tast hij onwillekeurig naar zijn zwaard, maar dan zakt zijn hand slap langs zijn zijde; hij heeft immers geen zwaard meer, net zomin als de beide knapen. En zelfs al bezaten zij wapens, dan nog zou strijd tegen deze veertigvoudige overmacht zelfmoord zijn. "Dat is een mooie wapenrusting, die je daar aan hebt", grijnst de hoofdman en met een bevelend gebaar laat hij erop volgen: "Trek uit dat ding! Jij hebt het nu toch niet langer nodig en het zal mij best staan." "Wel, jij lompe vlerk!" schreeuwt Erwin rood van drift uit. "Weet je wel tegen wie je spreekt?" Eric tracht zijn onbesuisde zoon nog het zwijgen op te leggen, maar zonder op de dreigende zwaarden en speren der Saksers te letten gaat deze briesend voort: "Jij hebt hier met de koning der Noren te doen, dus pas op je woorden. En als je mijn kleren hebben wilt zal je erom moeten vechten, ongelikte beer!" Eric houdt zijn hart vast voor de gevolgen van dit gedachteloos optreden van zijn zoon, die, als zijn drift eenmaal gewekt is, op geen gevaar meer let. Maar de zeerovers barsten de een na de ander in luid gelach uit. "Als je spieren even goed in orde zijn als je tong, snaak, dan hebben we aan jou een beste roeier", brult de hoofdman. "Sjonge, sjonge, ik kan wel merken dat jullie niet uit deze streek afkomstig zijn, ik zou waarachtig een mooi losgeld kunnen maken met zo'n koninklijke vangst. Ja ja, dat zou ik, hohoh." Beduusd en argwanend kijkt Erwin om zich heen en Eric fronst peinzend de wenkbrauwen. Pas later zou hij de vreselijke betekenis van deze vrolijkheid begrijpen... "Nou, vort", gromt de hoofdman terwijl hij Eric een por in de rug geeft. "Trek uit die wapenrusting en aan de riemen met jullie!" Zo verlaat even daarna de piratenschuit met Eric, Erwin en Axe als gevangenen het eiland. Vanaf een duintop staart een donkere gestalte hen met flikkerende ogen na. "Tot weerziens, Saksische kinkels", mompelt de geheimzinnige vrouw. "Hoe ongeloof-lijk het ook moge klinken, de jongen sprak de waarheid, al zijn jullie te dom om dat in te zien. Die grote krijger is dus de vorst der Noren... Wel, wel, dàt had ik eerder moeten weten..."

Met een somber gezicht zit Eric tussen de andere roeiers aan de riemen. Weliswaar heeft de piratenhoofdman hem en de twee knapen een goede behandeling verzekerd, als zij hun best blijven doen en geen last veroorzaken, maar de Noorman voelt er niets voor nu maar in zijn toestand te berusten. Niet alleen lokt dit slavenbestaan hem weinig aan, ook het lot van zijn zoon en Axe, die, hoewel beiden potige knapen, dit zware werk onmogelijk zullen kunnen volhouden, baart hem zorg. Bovendien laat de gedachte aan de vrouw, die op het troosteloze eiland aan de hongerdood overgeleverd is, hem geen moment met rust. Zodra hij zijn kans schoon ziet moet hij met de twee jongens zien te ontsnappen. De Saksers hebben niet de moeite genomen hun gevangenen te binden en dit feit is voldoende om Eric niet de moed te doen verliezen. Het blijkt overigens, dat er tussen de vrije Saksische roeiers nog enkele andere gevangenen zitten. De Saksers volgen de kustlijn zodat het voor Eric niet moeilijk is de richting te blijven bepalen. Uur na uur wordt er gestaag doorgeroeid. Dan ontstaat er eensklaps beroering onder de Saksers. Op een bevel van de aanvoerder wordt het roeitempo opgevoerd; de boot maakt een scherpe wending en nu ziet ook Eric de oorzaak van de opwinding. Aan de horizon zijn twee vierkante zeilen verschenen.

Het is duidelijk, dat de Saksische piraat het tegen de twee zeilschepen niet op durft nemen, want terwijl de roeiers uit alle macht aan de riemen trekken schiet de boot haastig een smalle inham in de kust binnen. Hopend dat de twee schepen daar op zee hen gezien hebben, geeft Eric inmiddels zijn ogen goed de kost; het kan nog te pas komen. Verder en verder glijdt de schuit door het kalme binnenwater; de Saksers schijnen de omgeving op hun duimpje te kennen, want zonder aarzelen wordt de boot door een wirwar van rietkragen heen, een stil water binnengeloodst waar hij tussen het riet stil komt te liggen. Op een kort bevel van de aanvoerder springen de krijgers overboord en waden naar de drassige oever, waarna zij in looppas in de richting van de kust verdwijnen. Zouden de zeilschepen de achtervolging inzetten dan kunnen de Saksers hen een warme ontvangst bereiden. Slechts een klein aantal krijgers is achtergebleven; meer nog om de boot te bewaken dan de gevangenen, want de gedachte dat dezen zouden kunnen ontvluchten in dit onherbergzame gebied schijnt niet in hen op te komen. Geen van hen besteedt enige aandacht aan Eric en de twee knapen. De Saksers staan met hun rug naar Eric toe en spreken zacht onder elkaar. De Noorman begrijpt dat een kans als deze niet spoedig terug zal komen. Geluidloos staat hij op van zijn bank en geeft Erwin en Axe, die hem nauwlettend gadeslaan een wenk. Dan stort Eric zich op de dichtstbijzijnde piraat en terwijl de jongens zijn voorbeeld volgen springt hij met de Sakser in zijn armen overboord...

Als een steen zinkt Eric met de gevangen zeerover in de armen naar de diepte. De Sakser is haast verlamd van ontzetting en biedt nauwelijks tegenstand. Het is Eric slechts te doen om diens zwaard en zodra hij zijn kans schoon ziet rukt hij 's mans zwaard uit de schede en duwt zijn tegenstander van zich af. Hij zwemt met vaardige slagen laag over de bodem weg. Te midden van enkele waterplanten komt hij behoedzaam boven. De Sakser die hij mee overboord nam, zwemt juist schreeuwend naar de boot terug. Met een grimmig lachje slaat Eric de verwarring daar gade. Een zwaard heeft hij nu tenminste. Dan zwemt hij met kalme lange slagen een eind weg, door een nauwe watergeul tussen het riet en kruipt in de beschutting van een paar doornstruikjes op de drassige oever. Het zal niet lang duren of de Saksers zullen hun achtervolging inzetten; vóór die tijd moet hij veilig uit de voeten zijn. Behoedzaam gluurt Eric om zich heen. "Erwin... Axe..." roept hij gedempt. Stilte... Op gevaar af dat de Saksers hem horen zullen herhaalt hij zijn geroep, iets luider nu. Van Erwin noch Axe is enig teken van leven te bespeuren...

Aan een hevige onrust ten prooi sluipt Eric verder en schuift snel achter wat struikgewas, vanwaar hij even de piraten gadeslaat die moeizaam de boot naar de oever, waarop hij zich bevindt, manoeuvreren. Om hem heen is geen teken van leven van de jongens te zien en gedempt hun namen roepende sluipt de Noorman voort... tot eensklaps zijn roep zacht beantwoord wordt. Even later slaakt Eric een zucht van opluchting als hij zijn zoon in de schaduw van een grote doornstruik ontwaart. Tot zijn schrik bemerkt hij echter dat Erwin een bloedende wonde aan de bovenarm heeft. "Het is niets", zegt de knaap geringschattend. "Een schampschot van een pijl, terwijl ik in het water sprong; de kerel kan niet eens schieten!" Het is inderdaad gelukkig veel minder ernstig dan het er uit ziet. De wond wordt snel verbonden en juist willen zij hun vlucht voortzetten als een luid geschreeuw hen verschrikt weer doet wegduiken. Een aantal Saksers snelt - niet ver van hen vandaan - door de drassige vlakte naar het struikgewas waaruit nu twee, drie gestalten opduiken en wegvluchten. Maar de speren der zeerovers vellen er twee en de derde geeft zich kermend over. "Dat zijn een paar van de roeislaven", fluistert Eric, "die moeten gelijk met ons hun kans waargenomen hebben, arme duivels..." Nauwlettend slaat hij de Saksers gade. Twee keren naar de boot terug met de weer gevangen genomen slaaf, de rest verdwijnt zo snel de moerassige grond het toelaat tussen de struiken. Een moment aarzelt Eric. Hier blijven of de vlucht wagen? Hij besluit tot het laatste en zo sluipen de drie Noren even later dicht achter elkaar langs de waterkant verder en verder weg van de boot. Dit lijkt Eric het veiligste, daar de Saksers landwaarts getrokken zijn; en om aan hun achtervolgers te ontkomen nemen zij de modder waarin zij soms tot aan hun ellebogen wegzakken en de bloedzuigers die zich aan hun armen hechten, graag op de koop toe. Maar juist als Eric meent het ergste gevaar nu wel achter zich gelaten te hebben klinkt een zacht geritsel en uit de schaduw van de struiken duikt de gespierde gestalte van een krijger op.

Een zucht van opluchting ontsnapt de vluchtelingen als zij in de krijger een der ontsnapte roeiknechten herkennen. De man is niet minder van hen geschrokken, dan zij van hem en vertelt hortend, dat hij tot de stam der Heruli behoort en zich reeds bijna tien jaren in de macht van de Saksers bevindt. Hij is een al wat oudere krijger, die Erics aanbod om voorlopig bij hen te blijven met beide handen aangrijpt en zo wordt de gevaarvolle tocht voortgezet. Van de Saksers bemerken zij niets meer en als zij enige tijd later de piraten zeewaarts zien koersen, begrijpen zij, dat van deze zijde tenminste geen gevaar meer te duchten is. Hoewel zij terdege rekening moeten blijven houden met mogelijk vijandig gezinde bewoners van dit troosteloze land, kunnen zij nu veel vlugger vooruit komen. Uur na uur trekken zij voort in zuidelijke richting langs de duinenrand, vanwaar zij de zee en het strand goed in het oog kunnen houden. En dan zien zij bijna gelijktijdig het eerste teken dat op de aanwezigheid van mensen wijst. Voor hen uit op het verlaten strand liggen een boot en een vlot...

Op het zien van de boot trekken Eric en de zijnen zich haastig terug en juist op tijd, want even later komt een viertal mannen van achter de duinen te voorschijn. Deze sjouwen het vlot tot achter de eerste duinenrij, waarna zij terugkeren om ook de boot voor het rijzende tij hoger op het strand te trekken. Als het viertal verdwenen is geeft Eric een teken en behoedzaam sluipen zij voort, tot zij in de verte een paar armoedige, half in het duin verscholen hutten ontwaren. "Strandjutters!" fluistert de Heruli. "Wees voorzichtig! Ga er niet zomaar heen. Zelfs al bezitten wij niets dan onze schamele kleren, voor dit dieventuig is dat nog waardevol genoeg. En ons zullen ze als roeislaven aan Saksische zeerovers verkopen." Eric krabt zich peinzend de kin; dat bootje lokt hem wel aan, maar hoe het te bemachtigen? Zij zijn in de minderheid en bezitten bovendien met hun vieren maar een enkel zwaard. Toch zal er iets moeten gebeuren. Afgaande op het knorren van zijn maag kan Eric zich levendig voorstellen hoe de vrouw op 't eiland zich nu voelen moet... "We zijn hier voorlopig veilig tot de avond valt. Dan zal ik de toestand eens van dichtbij gaan bekijken... Misschien valt hun aantal mee en kunnen wij iets ondernemen." En zodra de duisternis is gevallen begeeft Eric zich op weg. Uit de vervallen hutten straalt een zwak lichtschijnsel naar buiten. Het gemompel van stemmen dringt tot hem door en met het zwaard in de vuist sluipt de Noorman behoedzaam nader.

In het gezicht van de hut wacht Eric een ogenblik, sluipt dan met ingehouden adem voort tot hij de zijwand bereikt heeft. Zich klein makend, hurkt hij zo dicht mogelijk tegen de wand aan en luistert. Uit een soort raam boven zijn hoofd klinken stemmen. Hij vangt brokstukken van een gesprek op. Wat hij hoort, doet hem zijn oorspronkelijke voornemens geheel vergeten. De mannen spreken over een vrouw, die met een vlot is aangekomen en nu door hen gevangen gehouden wordt. Dat is het vlot dat wij gezien hebben, denkt Eric verwonderd. De wind en de branding overstemmen een ogenblik het gesprek; om beter te kunnen luisteren richt Eric zich half op. Hij is nu dichter bij het raam en hoort een schorre basstem zeggen: "Zij wilde onze boot kopen! Edzar de Sakser zou er rijkelijk voor betalen, zei ze... Ha! Als de grote Edzar een boot voor die vrouw al rijkelijk betaalt, wat zal hij dan wel niet voor de vrouw zèlf geven?" Een vrouw, een vlot; bedoelen die kerels de vrouw die hij op het eiland achterliet? Hij richt zich op en werpt een snelle blik door het raam. Dan hurkt hij weer snel in elkaar en draait het hoofd om. Hij hoorde iets... Het is niet raadzaam nog langer in de buurt van de hut te blijven; bovendien heeft hij al genoeg gezien en gehoord en dus besluit hij weer terug te sluipen naar zijn mensen, voor hij ontdekt wordt. Het is echter al te laat. Op het duin is een mannengestalte verschenen. "Hé daar!" schalt de stem van de man. "Wat doe je daar? Wat moet je? Sta stil of ik maak je koud!"

Voor de man meer lawaai kan maken is Eric al met een machtige sprong bij hem; een klap met het plat van zijn zwaard is voldoende om de man de eerste uren het zwijgen op te leggen. Maar het kwaad is al geschied: de deur van de hut wordt opengerukt, een man tuurt naar buiten, roept iets tegen zijn kameraden en stormt dan op Eric af. In een ommezien is de Noorman omringd door vier, vijf kerels. Even heeft hij het voordeel dat zijn ogen meer aan de duisternis gewend zijn dan die van zijn tegenstanders, maar hij begrijpt dat dit niet lang zal duren. Dan klinkt een schelle stem: "Hou je taai, Fadir, wij komen helpen!" Het is Erwin, onstuimig als altijd, die weer eens tegen Erics bevel in handelt en hem met Axe en de Heruli gevolgd is. Luid schreeuwend komen zij aanrennen en dat sticht een ogenblik verwarring onder de strandjutters. Denkend dat zij door een grote bende worden aangevallen, maaien zij blindelings om zich heen en menig man krijgt in het donker een peut van zijn eigen kameraden... De jongens en de Heruli hebben van de verwarring gebruik weten te maken om zich elk een wapen te veroveren en weldra zijn ook zij in een verbitterd gevecht gewikkeld. Hoewel hij en zijn mensen stuk voor stuk betere zwaardvechters zijn dan de strandjutters, begrijpt Eric dat het een hopeloze strijd is; de overmacht is te groot. Terwijl hij met katachtige lenigheid tussen zijn tegenstanders doorglipt, roept hij de jongens toe te vluchten. Het is de hoogste tijd, want de wachtposten van het schip komen - gewaarschuwd door een der mannen, die op een duintop staat te schreeuwen - aangesneld om hun kameraden te helpen. Na zich overtuigd te hebben dat zijn metgezellen weg zijn, brengt Eric de tegenstander waar hij mee bezig is, een slag toe, die de man achteruit doet deinzen en verdwijnt in het duister...

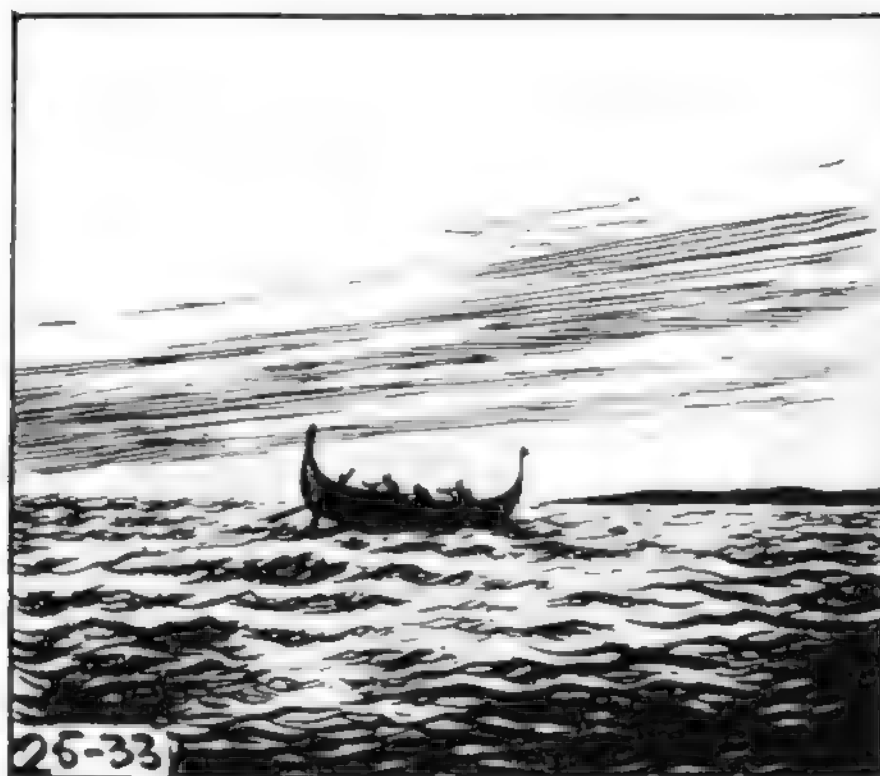

In het nachtelijk duister rennen Erwin, Axe en de Heruli voort. Erwin blijft telkens achter en kijkt om; de jongen maakt zich zorgen over zijn vader. Tot zijn geruststelling haalt de Noorman hen even later echter in. "Hier rechtsaf", hijgt Eric, "zij komen achter ons aan." Gebukt hollen zij voort en laten zich een eindweegs verder tussen de struiken vallen. Deze simpele list heeft het gewenste resultaat: nauwelijks enkele tellen later horen zij de strandjutters schreeuwend en tierend voorbijstampen. Eric heeft nog iets anders opgemerkt; rechts voor hen, op geringe afstand, tekenen zich de contouren van een boot af. "Dit is onze kans", zegt Eric gedempt tot zijn mannen. "Als wij die boot in het water kunnen krijgen, zijn wij gered." Rekening houdend met de mogelijkheid, dat er wachtposten bij de boot zijn, begeven zij zich omzichtig naar het strand. Er blijkt echter niemand te zijn; tot zo ver is alles goed gegaan. Dadelijk beginnen de twee jongens met de Heruli de boot naar het water te slepen. Een tijdlang is er niets te horen dan het hijgen van de jongens en het schuren van de boot over het zand. Maar Erics oren vangen nu een ander geluid op: vaag hoort hij het dreunen van vele voeten die naderbij komen. "Vlugger! Ze komen hierheen", roept hij. De jongens verdubbelen hun inspanning; nog slechts enkele meters is het zware vaartuig van het water verwijderd. "Een, twee, hop! Een, twee, hop! Wij zijn er haast, Fadir", stoot Erwin uit. Eric antwoordt niet; vaster omklemt zijn hand het zwaard. Want over het duin ziet hij de eerste strandjutters recht op zich af komen...

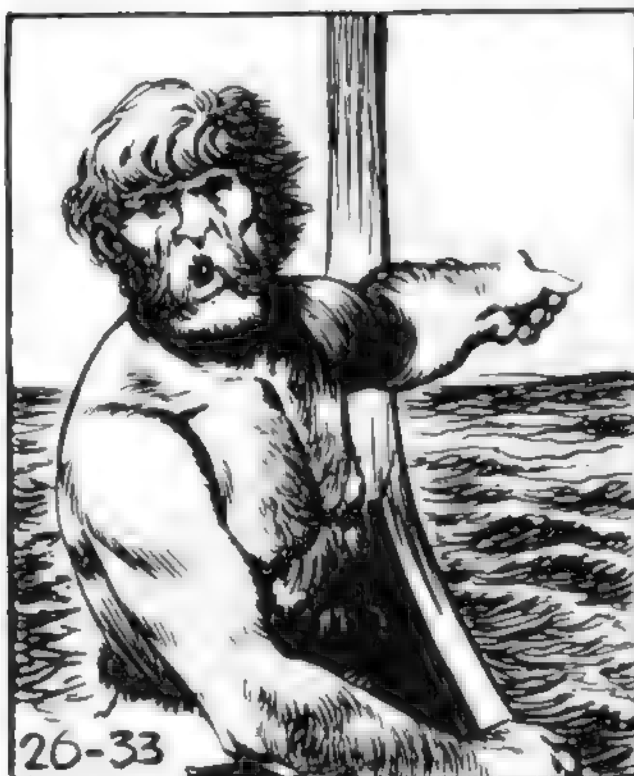

De boot ligt nu in het water maar de kiel schuurt nog over de bodem. Met inspanning van al hun krachten duwen de jongens en de Heruli om het vaartuig vlot te krijgen. Intussen houdt Eric de opdringende strandjutters op een afstand. Voetje voor voetje trekt hij zich terug, er voor zorgend tussen de boot en zijn aanvallers te blijven. Tot nog toe is hij er in geslaagd te voorkomen, dat de kerels achter hem komen, maar hoe lang zal hij dit nog kunnen volhouden? Het water reikt hem nu tot de borst en hij heeft moeite zich in de zuiging van de zee staande te houden. Maar de boot drijft! De Heruli is er in gesprongen en boomt het vaartuig met een van de riemen om, want de verkeerde kant ligt voor. Dan duwt hij de boot tussen Eric en zijn aanvallers. Terwijl de Heruli met de riem rondmaait om de standjutters te verhinderen naderbij te komen, gooit Eric zijn zwaard in de boot, zet zijn handen op de verschansing en wipt aan boord. Erwin en Axe zijn ook in de boot gesprongen en hebben de riemen uitgelegd. Terwijl Eric de weinige kerels die het nog niet opgegeven hebben met zijn zwaard een laatste afstraffing geeft, roeien Erwin en Axe uit alle macht. Op het strand klinken luide kreten van teleurstelling van de strandjutters, die in machteloze woede met hun wapens zwaaien... Maar Eric en zijn mannen lachen hen hartelijk uit. Zij zijn gered!

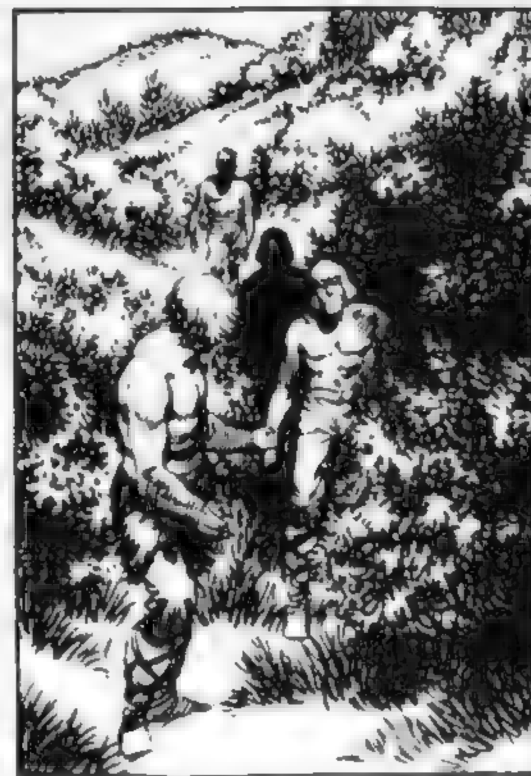
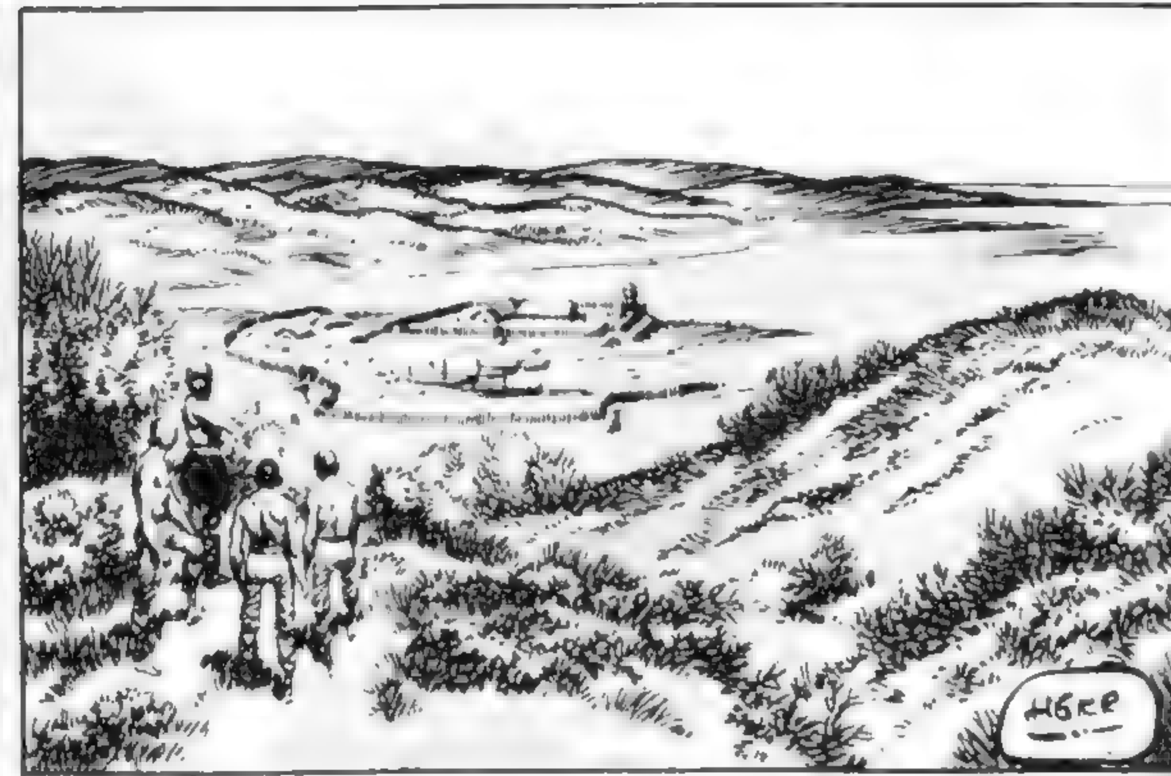

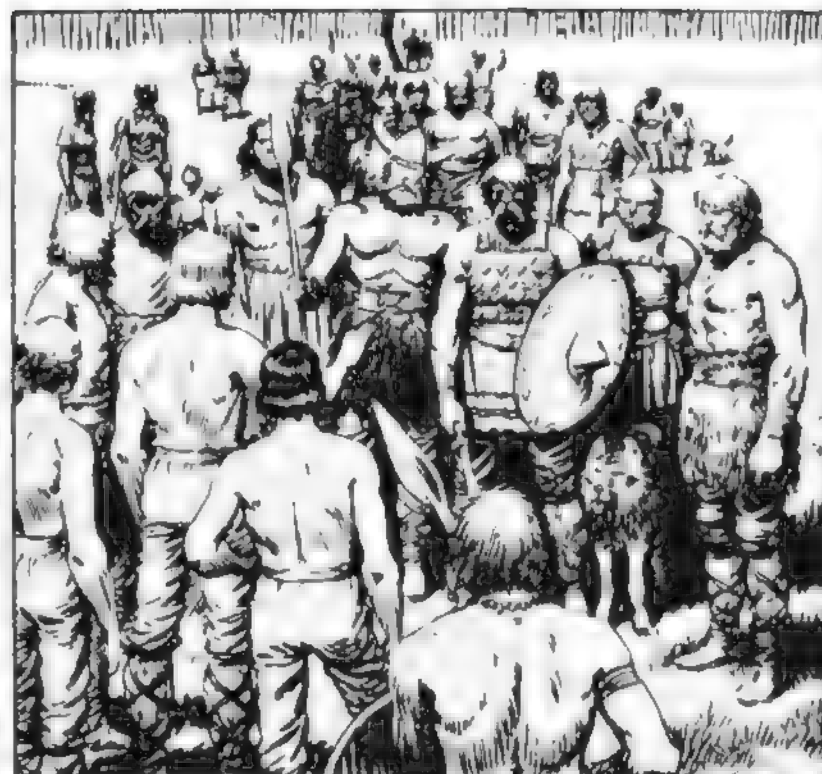
Koersend op de sterren roeien zij de hele nacht voort in zuid-zuidwestelijke richting. Tijdens de korte rustpozen maakt Eric zijn metgezellen deelgenoot van het gesprek, dat hij bij de hut van de strandjutters heeft afgeluisterd en hij uit het vermoeden, dat de vrouw, die daar gevangen gehouden wordt en de vrouw, die zij op het eiland achterlieten, één en dezelfde persoon zijn. Om hierover zekerheid te krijgen, besluiten zij terug te keren naar het eiland. Bovendien hopen zij daar materiaal te vinden om een zeil op de boot te maken. De ochtend is reeds ver gevorderd, als zij het eilandje in zicht krijgen en een paar uur later zetten zij daar voet aan wal. Een korte speurtocht over het eiland is voldoende om hen ervan te overtuigen dat de vrouw er niet meer is. Het wrak van haar boot vertelt de rest van het verhaal. ''Kijk'', zegt Eric. ''De dekplanken zijn weg; daar heeft zij haar vlot van gebouwd. Het ontbreekt deze vrouw niet aan handigheid en durf.'' Hij wijst naar touwen en een stuk zeil, die op het strand liggen en vervolgt: ''In ieder geval heeft zij voor ons genoeg achtergelaten, om een zeil op onze boot te maken.'' De mannen gaan aan de slag en weldra is de boot voorzien van een geïmproviseerd zeil. ''Gaan we nu naar huis, Fadir?'' vraagt Erwin hoopvol. Eric knikt. ''Maar eerst moeten wij die Edzar de Sakser inlichten omtrent het lot van de vrouw.'' De Heruli uit bedenkingen tegen dit plan. Hij kent de Sakser en vertelt, dat deze berucht is om zijn hardvochtig, onberekenbaar en wreed karakter. ''Geloof mij'', besluit hij. ''Het is gevaarlijk om met deze man in contact te treden.'' Eric haalt de schouders op. ''Ik twijfel niet aan je woorden'', antwoordt hij. ''Maar wij kunnen die vrouw niet zonder meer aan haar lot overlaten. Bovendien lijkt je vrees mij in dit geval ongegrond; wij komen met belangrijk nieuws voor hem! Weet je waar hij verblijf houdt?'' ''Uh...'' aarzelt de Heruli, ''dat weet ik, ja... maar ik wou, dat ik 't niet wist...'' ''Breng ons er dan heen'', glimlacht de Noorman. De vier mannen stappen in de boot; Erwin en Axe houden ieder een punt van het zeil bij wijze van schoot, de Heruli stut de wat wankele mast en Eric stuurt op aanwijzing van de Heruli naar het noorden, naar de sterkte van Edzar de Sakser.

De zon staat reeds laag in het westen als de Heruli aankondigt dat zij Edzars roofnest naderen. Voor hen strekt zich een lage, met struikgewas begroeide kust uit, die landinwaarts overgaat in heuvelachtig terrein. Van menselijk leven is geen spoor te bekennen en dit bevreemdt Eric wel. Hij vertrouwt echter volkomen op hun gids, stuurt de boot naar de kant en kijkt de Heruli dan vragend aan. "Weet je zeker dat dit de plaats is, waar wij Edzar de Sakser kunnen vinden?" De Heruli verklaart, dat Edzars sterkte aan de andere zijde van de landtong ligt. "Het lijkt mij beter", legt hij uit, "de boot hier onder het struikgewas te verbergen en te doen, of wij over land gekomen zijn." De Noorman knikt goedkeurend; hij weet, dat men op deze kusten niet voorzichtig genoeg kan zijn. Zij volgen de raad van de Heruli dus op, trekken de boot op het land en verbergen deze zo goed mogelijk. De Heruli volgend, banen zij zich een weg door de weelderige begroeiing. Het valt Eric op, hoezeer de man op zijn hoede is; dit stemt tot nadenken. Ook herinnert hij zich diens waarschuwende woorden, eerder op de dag en een ogenblik bekruipt hem de twijfel. Is het wel juist wat zij gaan doen? Zijn aandacht wordt afgeleid door de Heruli, die boven op een duintop blijft staan en voor zich uit wijst. Aan de overzijde zien zij - in een inham - een door een dubbele palissade omgeven nederzetting. "De woonplaats van Edzar de Sakser", zegt de Heruli, "en als het aan mij lag gingen we nu geen stap verder meer..."

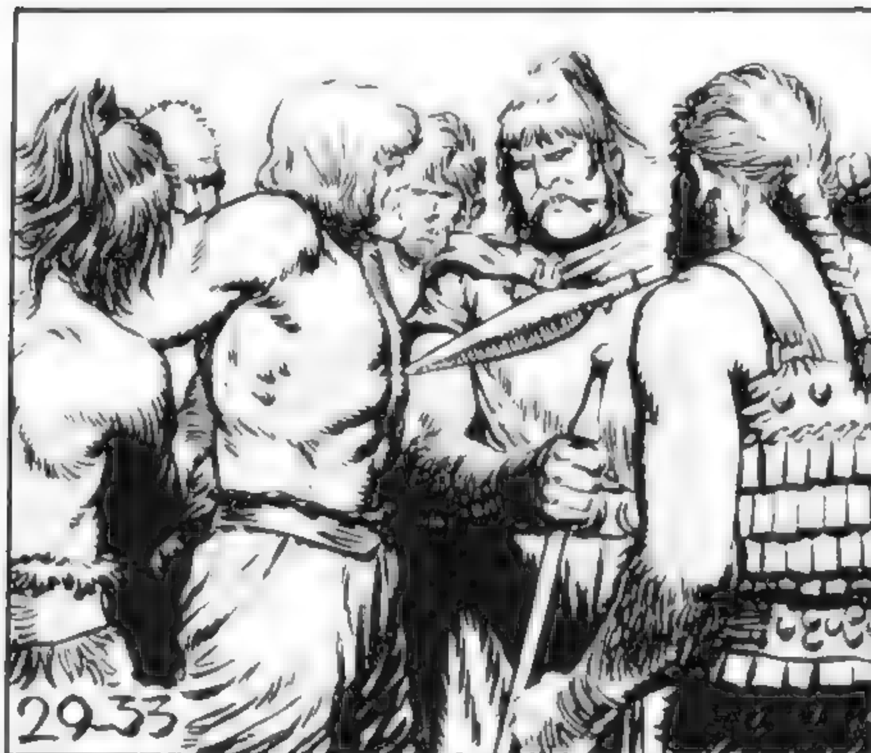

Eric geeft zijn ogen goed de kost; met kennersblik monstert hij de sterkte, elk detail in zich opnemend en hij kan niet nalaten met enige bewondering te zeggen, dat wie of dat deze Edzar ook is, hij zeker een goede plaats heeft uitgezocht voor een piratennest. "Het zal niet eenvoudig zijn daar binnen te komen als de kerels het niet willen", merkt hij op. "Het zal nog minder eenvoudig zijn er uit te komen, als zij het niet willen", voegt de Heruli er droog aan toe. Eric knikt terwijl hij aarzelend het duin afdaalt. Nu terugkeren naar de boot zou echter argwaah wekken, want zij zijn al opgemerkt door een paar kinderen die buiten de palissade met dobbelstenen zitten te spelen. Met open mond bezien zij de vreemdelingen en nemen schreeuwend de vlucht als het viertal naderbij komt. Eric en zijn metgezellen vervolgen hun weg en treden door de ingang in de buitenste palissade binnen, waar zij onmiddellijk omringd worden door een stel bijzonder onguur uitziende, goedbewapende kerels, dat hun zwijgend en onbeschaamd monstert. Een van de kerels vraagt tenslotte weinig vriendelijk, wat zij komen doen. "Wij zijn gekomen om Edzar de Sakser te spreken", antwoordt Eric uit de hoogte. "Wij hebben belangrijk nieuws voor hem." Op de achtergrond klinkt nu een zware stem, die luid vloekend gebiedt plaats te maken. Door de uiteengeweken manschappen treedt een zwaargebouwde figuur naar voren, die gehuld is in een glinsterend wit gewaad. Een scharlaken mantel hangt achteloos om zijn schouders. Een schrille tegenstelling tot deze prachtige kleding vormt de ruwe tatoeëring van de bovenarm en het afstotende gelaat met de loerende kleine ogen. Zij staan van aangezicht tot aangezicht met Edzar de Sakser...

Te laat beseft Eric dat de Heruli gelijk had. Wie met een man als deze Edzar op vriendschappelijke voet staat, moet zelf ook wel van laag allooi zijn. Er zit echter niets anders op dan door te zetten en dus vertelt hij zo kort mogelijk van zijn ontmoeting met de vrouw op het eilandje, hoe hij en zijn metgezellen de achtervolgers van de vrouw om de tuin wisten te leiden maar daarna zèlf in hun handen vielen; hoe zij vervolgens uit hun gevangenschap ontsnapten en tenslotte zijn ontdekking dat de vrouw door strandjutters gevangen wordt gehouden. Onbewogen hoort Edzar het verhaal aan. Ook als Eric uitgesproken is, valt niet uit 's mans houding op te maken hoe hij de boodschap opvat. Eric voelt zich hoe langer hoe minder op z'n gemak. Zij zijn geheel ingesloten door de trawanten van Edzar. Hij besluit een einde aan het onderhoud te maken en zo gauw mogelijk te verdwijnen. Juist plooit zich het gelaat van de Sakser tot een lach; een onaangename lach, waaraan zijn ogen geen enkel deel hebben. "Je bent geen Sakser, nietwaar?" zegt hij langzaam. Eric schudt ontkennend het hoofd. "Wij zijn Noren", antwoordt hij. "Ik houd niet van Noren", zegt Edzar, "maar jullie zijn niettemin welkom. Wij kunnen wel een paar stevige knuisten gebruiken om werk te doen dat te min is voor Saksers, hahaha!" "Wat?" roept Eric uit. "Is dit de manier waarop een Sakser iemand behandelt die hem een boodschap brengt?" Edzars gelaat heeft weer de oude norse uitdrukking gekregen. "Hou op met dat gebazel!" grauwt hij. "Ik ken de vrouw die je bedoelt niet en ik stel er ook geen belang in." Dan wendt hij zich tot zijn mannen. "Neem hun wapens af en sluit ze op. Zorg dat ze niet kunnen ontsnappen..."

Het bloed stijgt Eric naar het hoofd. "Schurk!" brult hij en slaat de hand aan zijn zwaard. "Ik zal..." Vier, vijf handen grijpen zijn armen beet en trekken hem achterover, zodat hij bijna het evenwicht verliest. Van die gelegenheid maakt Edzar gebruik om Erics zwaard uit de schede te grissen. En terwijl hij dit de Noorman voorhoudt, begint hij tergend te lachen. Het schijnt dat de Sakser de situatie bijzonder grappig vindt. Tandenknarsend poogt Eric vergeefs de aanranders van zich af te schudden; intussen moet hij machteloos toezien hoe Erwin, Axe en de Heruli, die zich eveneens heftig te weer stellen, overmand en weggevoerd worden. Even later wordt ook hij, de handen op de rug gebonden, ruw weggesleurd. Naast hem loopt een kwabbige kerel met loensende ogen, die hem met een overslaande keelstem voortdurend sarrend beledigingen toeroept, tot grote hilariteit van zijn kameraden.

Zij zijn intussen een ronde hut genaderd, waar de metgezellen van Eric al in verdwenen zijn. "Hé", schreeuwt de kerel en geeft een venijnige ruk aan Erics haar, "grote, sterke Noor. Je doet wel net of je niets hoort, maar ik zal je klein krijgen." Eric staat stil en werpt de man een blik zo vol woede toe, dat deze even in verwarring de ogen neerslaat. Dan, woedend, snauwt de kerel: "Kijk voor je en loop door, hond!" Tegelijk geeft hij hem een duw en plaatst zijn been snel voor de benen van de Noorman, zodat deze languit voorover de hut binnen valt... Onder gelach van de andere piraten wordt de deur dichtgesmeten en gegrendeld. De toestand is wel radicaal veranderd: nog geen half uur geleden liepen zij als vrije mannen rond en nu zitten zij gevangen, gedoemd om slavenarbeid te verrichten...

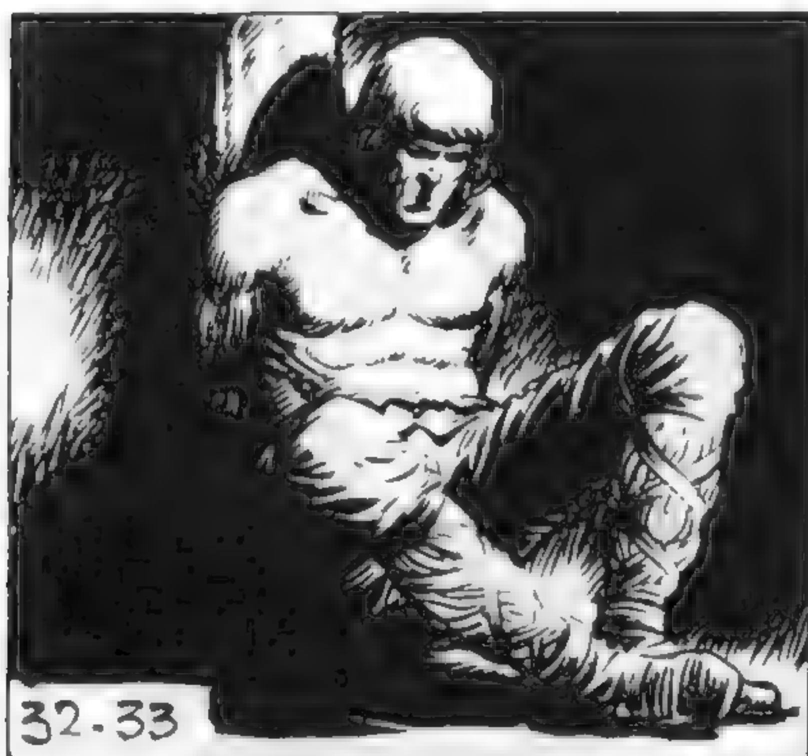
Nauwkeurig bekijkt Eric het vlechtwerk van de hut. "Het moet vrij simpel zijn om hier uit te komen", zegt hij optimistisch. "Ik heb in mijn leven wel in beroerder situaties verkeerd. Laten we maar beginnen, ons van die lastige touwen te bevrijden." Terwijl zij elkaars boeien lospeuteren, uit de Noorman zijn verwondering over het feit, dat Edzar de vrouw niet bleek te kennen en hem zelfs niet eens de gelegenheid gaf, een nadere uitleg te geven. "Wat zou zij bij deze onbehouwen Sakser zoeken?" mompelt hij voor zich heen. "In ieder geval hoeft zij van dié kant niet op hulp te rekenen, dat is zeker. Er zal niets anders op zitten, dan dat wij terug gaan naar de strandjutters en zelf proberen haar te bevrijden." Zij sluipen naar de deur en luisteren of zij aan de andere zijde iets horen. De hut ligt in de binnenste omheining en dat is waarschijnlijk de reden, dat er geen aparte wachtpost bij geplaatst is. De deur is weliswaar gegrendeld, maar tussen deur en deurpost bevindt zich een spleet die ruim genoeg is om de eenvoudige sluiting met behulp van een uit het dak gebroken tak omhoog te wippen. Langzaam, heel langzaam, openen zij de deur en spieden met kloppend hart het erf rond. Het is doodstil en er is voor zover zij zien kunnen geen mens te bekennen...

Geruisloos treden de vier gevangenen naar buiten. De hut ligt vlakbij de palissade, maar als Eric voorzichtig om de hut heen gluurt ziet hij in het halfduister twee krijgers op de aardwal op wacht staan. Snel trekken zij zich weer terug. "Ik zal deze knapen voor mijn rekening nemen", fluistert de Noorman, "inmiddels klimmen jullie dan snel over de omheining." De anderen knikken. Als Eric echter nogmaals een blik waagt, ziet hij de ene wacht juist om de hoek verdwijnen terwijl de andere langzaam over de aardwal langs de palissade stapt. De man nakijkend ontdekt hij nu een tweede groep zeerovers, allen zwaargewapend en de Noorman begrijpt dat de kans om langs deze weg te ontsnappen verkeken is. In de diepe duisternis naast de hutten sluipen de vier vluchtelingen haastig weg. Zij zullen een andere plek moeten vinden om over de wal te komen. Met de grootste omzichtigheid vluchten zij verder en zij bevinden zich tussen twee der blokhutten in, als Erwin achter zich een zwak geruis hoort. Het zachte schuifelen van 'n voetstap... Met een onderdrukte kreet ziet hij achter zich een paar Saksers opduiken. De vier mannen willen het op een lopen zetten als ook van de andere kant krijgers naderen. In een oogwenk zijn de vluchtelingen ingesloten. "Geef je over", snauwt een stem. Even aarzelt Eric, maar zij zijn ongewapend en omwille van zijn zoon en de anderen die op hem vertrouwen, wil en mag hij niets wagen... Verbitterd zegt hij: "Goed, wij geven ons over..."

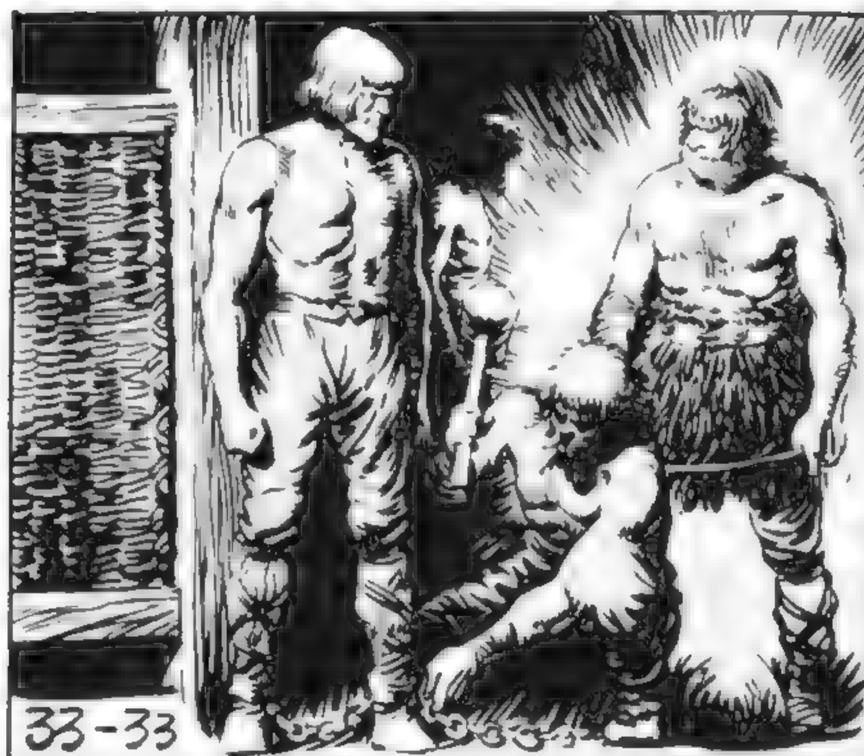

Somber staart Eric voor zich uit in de duistere ruimte waar de woedende Saksers hem nu heen gesleept hebben. Hun vlucht is jammerlijk mislukt en de zeerovers hebben er wel voor gezorgd dat herhaling onmogelijk is. Zelfs zonder de zware ijzeren ketenen om zijn armen en benen zou Eric geen kans zien uit dit vochtige onderaardse hol te ontkomen. Naast de kwellende zorg over het lot van zijn zoon en de anderen dringt zich echter steeds opnieuw de gedachte aan de vreemde vrouw van het eiland aan hem op. Zij is in feite de oorzaak van deze hele ellendige toestand. Als hij niet de overtuiging gekregen had dat hij haar daarmee hielp was hij immers nooit naar Edzar de Sakser toe gegaan. Maar waarom deed zij tegenover de strandjutters voorkomen, alsof Edzar de Sakser haar kende, als het niet zo is? Dat zou haar toch in moeilijkheden brengen, zodra zij Edzar ontmoette... Loog de Sakser dan, toen hij zei de vrouw niet te kennen? Zuchtend haalt Eric de schouders op. Er hangt een waas van geheimzinnigheid over dit gehele geval, maar hoe dan ook, hij schiet er weinig mee op er nog langer over na te denken. De uren verstrijken en bij het aanbreken van de dag verschijnt een Sakser, die hem gebiedt mee te gaan. De blikken die hij daarbij op Eric werpt, voorspellen weinig goeds. Het is dezelfde schurk die hem de vorige dag zo lafhartig deed struikelen, en hoewel Eric een hartgrondige afkeer van deze gluiperige kerel heeft kan hij niet nalaten naar het lot van zijn zoon te vragen. De piraat begint tergend te grijnzen: "Maak jij je zo druk om je zoon, sterke, dappere Noor?" slist hij. "Is je eigen toestand nog niet beroerd genoeg? Als je wist wat jou boven het hoofd hangt, zou je niet eens meer aan je zoon denken, maar ik kan je wel gerust stellen, hoor. Ja zeker, hè, hè, hè... Dat dolle kereltje heeft het te bont gemaakt, daar houden wij Saksers niet van, daar zal hij voor boeten. Vergeet, dat je een zoon hebt gehad, Noor, want je ziet hem nooit meer levend, ik zeg: *levend* terug, hè, hè, hè..."

Met een grijns van voldoening slaat de dikke Sakser Erics ontsteltenis en wanhoop gade. "Arme vader, hè?" slist de kerel. "Had ik het maar niet verteld, hè, hè, hè." Erics eerste impuls is, de gluiperige kerel aan te vliegen, maar hij weet zich te beheersen en klemt de lippen op elkaar. Onder het honende gewauwel van zijn Saksische kwelgeest wordt Eric nu naar een grote smidse gebracht, waar men hem in de boeien slaat. Dan geeft de Sakser hem een por in de rug en wijst naar een der vele vuren. "Daar, stoere Noor", slist hij spottend, "en wee je gebeente, als je het vuur uit laat gaan!" Zwijgend knielt Eric bij de stookplaats en grijpt de blaasbalgen. Een lange, magere kerel voegt zich bij hem en legt een zwaardkling in de hete gloed. Met lange slagen trekt Eric aan de primitieve blaasbalgen, terwijl hij inmiddels de ander nauwlettend gadeslaat. De man kijkt stug voor zich uit en schijnt zijn aanwezigheid niet op te merken. Ook hij is met lange ketenen om zijn benen aan de smidse gebonden. "Ben jij al lang hier?" vraagt Eric medelijdend. Er komt geen antwoord en hij herhaalt zijn vraag. De man werpt hem een giftige blik toe. "Praat niet", fluistert hij schor. "Praat niet, zolang Sanno in de buurt is. Hij zal je kwellen tot..." Een waarschuwende blik van Eric doet hem zwijgen. Achter hem doemt een donkere gestalte op. Het is Sanno. "Hij praat? Dat moet gestraft worden!" En liefkozend zijn zweep strelend sluipt hij op de twee mannen toe.

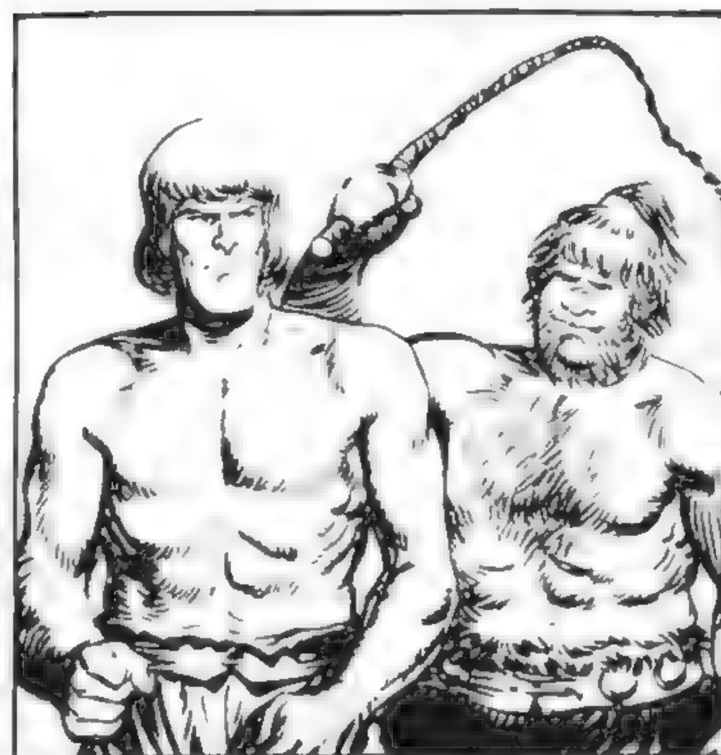

Sanno heeft zich omgedraaid. "Zso, zso", slist hij langzaam en dreigend, terwijl hij de karwats in zijn hand liefkozend beschouwt, "de heren maken een praatje?" Striemend daalt de zweep neer op de ruggen van de twee mannen. Erics lotgenoot krimpt kermend in elkaar en probeert weg te kruipen. De Noorman geeft geen kik, maar kijkt zijn laffe kwelgeest alleen maar strak aan. Die ogen worden een obsessie voor Sanno. Hij heeft geen vat op deze man, van wie hij innerlijk weet dat hij ver boven hem staat en dat drijft hem tot razernij. Met een ongearticuleerde kreet springt hij op zijn slachtoffer toe en slaat hem in het gelaat; het heeft niet de minste uitwerking, de ogen blijven hem aankijken, lijken wel door hem heen te branden. Uitzinnig van woede slaat de kerel Eric waar hij hem maar raken kan en sleurt hem dan naar buiten. Voortaan is het Erics werk, het hout dat dagelijks wordt aangevoerd, klein te hakken. Die dag komt hij niet meer binnen en ook de nacht moet hij in de open lucht doorbrengen. Na de volgende morgen wakker geschopt te zijn door Sanno, gaat de Noorman weer aan zijn eentonige slavenarbeid. De vorige dag heeft hij geen eten en drinken gehad en het schijnt, dat dit er ook vandaag niet bij is... Deze keer is er geen uitkomst, voelt hij wanhopig. Verlangend zwerven zijn ogen over de wijde zee, symbool van vrijheid; zo dichtbij en toch zo onbereikbaar... En ineens dringt het tot hem door, dat daar - over zee - iets vreemds nadert. Hij ziet een zeil, maar geen boot. Het lijkt wel... een vlot...

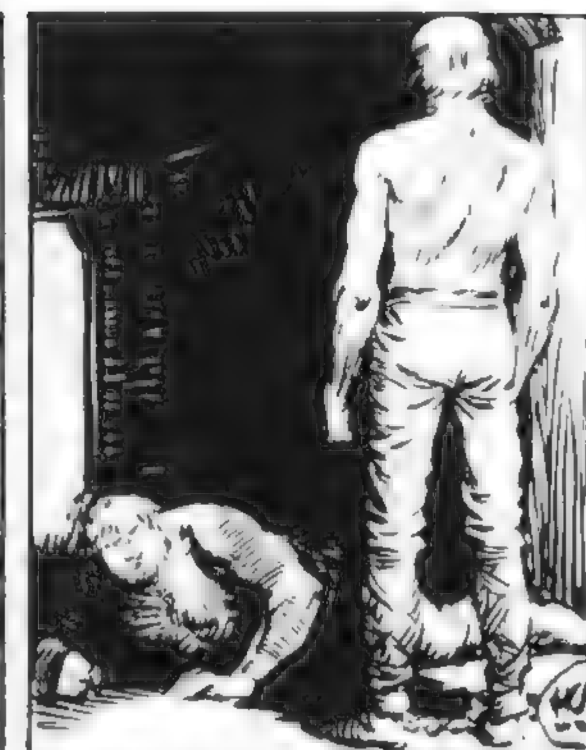

Eric heeft nauwelijks het vlot opgemerkt, als hij een sluipende tred achter zich hoort. Zich snel omwendend kijkt hij in het loerende gezicht van zijn kwelgeest. "Je werkt niet", slist de kerel dreigend. "Je kijkt naar dingen die je niet aangaan..." Onheilspellend zwiept de zwijnslederen zweep in zijn hand. "Leg néér die bijl en kom hier." Zwijgend, maar met een blik in zijn grijze ogen die zelfs de geharde slavendrijver een rilling bezorgt, gehoorzaamt Eric, voor zover de ijzeren ketting het hem toelaat. Vlug om hem heen lopend maakt de Sakser de ketting los en met een striemende zweepslag gebiedt hij Eric de smidse binnen te gaan. Klaarblijkelijk voldoet Eric niet snel genoeg aan dit bevel, want onder het uitstoten van de grofste vloeken laat Sanno hem opnieuw de zweep voelen. Hoewel hij zijn tanden opeen moet klemmen, geeft Eric geen kik. Zwijgend gaat hij de smidse binnen en even later zit hij weer tussen de anderen aan de blaasbalg bij een der vuren. Terwijl hij haast automatisch de balgen hanteert gaan zijn gedachten terug naar het vlot.

Het is niet uitgesloten, dat dit de strandjutters zijn met de vrouw van het eiland... Maar is dit dan niet een aanwijzing, dat zij en Edzar elkaar wèl kennen? De vrouw moet toch begrijpen, dat haar wel eens een minder prettige ontvangst te wachten kon staan, als zij op goed geluk hierheen komt. Ondanks zijn eigen hopeloze toestand blijven Erics gedachten ermee bezig. Sanno, die Eric geen seconde uit het oog verliest, schijnt het maar half te bevallen, dat deze zich zo stil houdt. De uren verstrijken. Dan klinkt eensklaps van buiten een verward geschreeuw tot hen door. Eric houdt zijn hart vast, dit kon wel eens in verband staan met de komst van het vlot. Nauwelijks heeft hij dit gedacht, of er verschijnt een opgewonden piraat aan de smidsedeur. "Kom, Sanno! Er zijn een stuk of wat kerels met een vrouw aangekomen, die beweert Edzar te kennen... Hahaha! Snel, Sanno, dan kan je meehelpen met je zweep, om haar de zee in te ranselen."

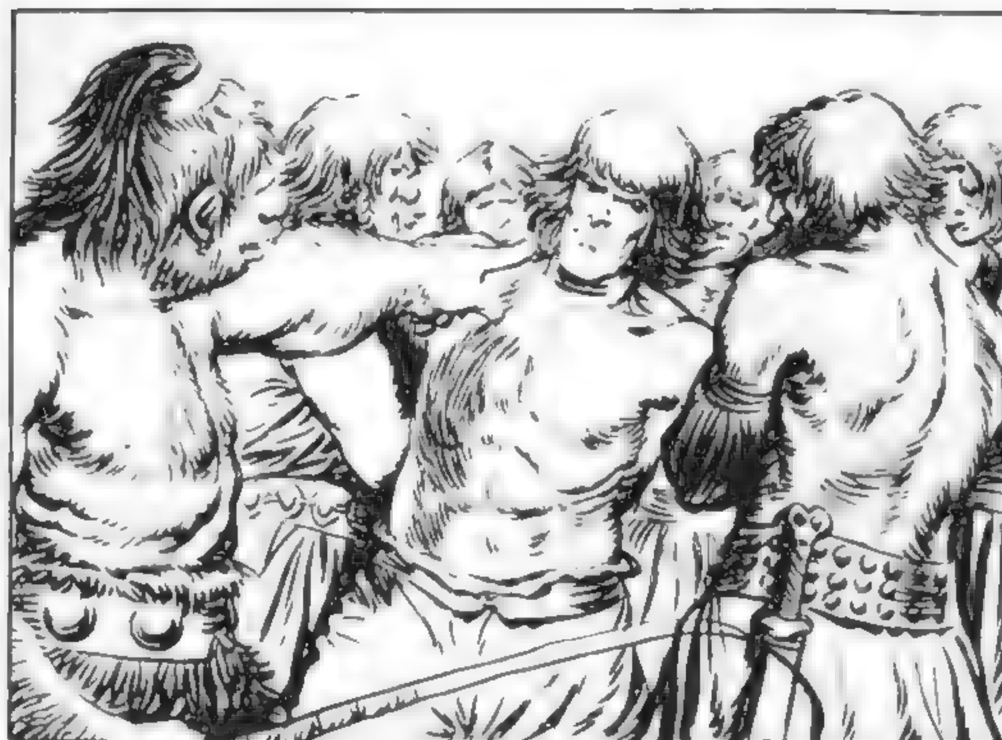

Met een verheugd gegiechel snelt Sanno de smidse uit en nauwelijks is hij verdwenen, of Eric staat op van het vuur en begeeft zich, zover zijn boeien het toelaten, naar de deur. Aarzelend voegen enkele slaven zich bij hem. Hoewel het een bedrijvigheid van belang is op het grote plein, kan de Noorman niet zien wat er gebeurt. De geluiden vertellen hem echter des te meer. "De beesten", zegt een oude slaaf naast hem. "Zij laten hun slachtoffers natuurlijk spitsroeden lopen, ik ken dat..." Langzamerhand verzwakken het geschreeuw, gekerm en gelach en na verloop van tijd horen zij Sanno, de gevreesde slavendrijver, terugkeren. Opgewekt neuriënd komt de kerel de smidse binnen. Nauwelijks heeft hij de gestalte van de Noorman in het oog gekregen, of hij zegt: "Kom eens hier, jij flinke man! Dan zal ik je laten zien wat je allemaal met een goede zweep kan doen. Hè hè." De andere mannen zijn schuw weggeslopen naar hun plaatsen. Alleen de Noorman verroert zich niet. Er is een kille flikkering in zijn ogen, als hij zijn kwelgeest op zich toe ziet komen. Op het moment dat de kerel de zweep opheft schiet Erics hand vooruit en klemt zich als een schroef om 's mans pols. Er ontstaat een korte worsteling. De slavendrijver poogt zich kermend en doodsbenauwd los te rukken, maar dan treft Erics vuist hem op de kin en met een zwakke kreet zakt de kerel door de knieën. Het is doodstil geworden in de smidse. Zwijgend krabbelt de Sakser buiten bereik van de grote Noorman. De doodsangst verdwijnt langzaam uit zijn ogen, om plaats te maken voor een verterende haat. "Je hebt mij geslagen", zegt de kerel, terwijl hij zich langzaam opricht. "De dood voor jou, hond!"

Op Sanno's roepen komen enkele zeerovers haastig de smidse binnen en dit geeft de laffe slavendrijver genoeg moed, om Eric een kletsende slag in het gelaat te geven. "Zso", slist de kerel giechelend, "dat was vast een voorproefje. Wij laten ons hier niet door Noorse visvreters mishandelen!" Tevergeefs poogt hij Erics doordringende blik te doorstaan. "Dat kost je de kop!" Met een wreedaardig genoegen beveelt hij de omstaande piraten, Erics handen te binden. Een woeste wanhoop maakt zich van de Noorman meester en uit alle macht verweert hij zich tegen de drie, vier paar harde knuisten die hem beetgrijpen, hoewel hij - aan beide enkels geketend - tòch al machteloos is. Dit is het einde, hamert het door zijn hoofd, niets of niemand kan deze schurken beletten, mij te doden... Wat moet er van Erwin worden? De gedachte, om hen nu te vertellen dat hij de koning der Noren is, verdwijnt even snel als zij opgekomen is. Dat is immers zinloos nu. Niemand zou het geloven... Hij, de slaaf, de vorst der Noren... het lijkt meer op een macabere grap. Bleek en somber staat Eric even later - aan armen en benen geboeid - te midden van zijn overweldigers. Pas als hij de Sakser in het midden van de smidse takkenbossen ziet opstapelen, wordt het hem duidelijk op welke gruwelijke wijze zij hem ter dood willen brengen. Sanno grinnikt verheugd, als hij ontsteltenis in de ogen van deze grote, eens zo trotse gevangene ziet. Ruwe handen sleuren Eric boven de brandstapel. De ketenen om zijn polsen worden aan de balken van de zoldering vastgemaakt. Sanno steekt een fakkel aan, maar Eric merkt het nauwelijks... Voor zijn geestesoog doemt het beeld van Winonah op; van zijn zoon, die hij nimmer meer zal zien... Straks is het voorbij, voorgoed voorbij... "Op je gezondheid, Noorman", spot Sanno, terwijl hij de brandende tak op de brandstapel schuift.

Kleine vlammetjes spelen al door het dorre hout van de brandstapel, als een tweetal Saksers de smidse binnentreedt. ''Sanno, wat doe je?'' roept een van hen gejaagd. ''Doof het vuur, man! Het is de wil van Edzar, dat deze slaaf in vrijheid gesteld en voor hem geleid wordt!'' Erics spieren spannen zich; maar de flauwe hoop in hem verdwijnt weer, als Sanno woedend slist: ''Dat is dan jammer voor de slaaf, want je komt juist te laat. Dat zie je! Ga heen en zeg Edzar, dat de kerel berecht is wegens het plegen van zware mishandeling! Hij poogde mij te doden; het is een gevaarlijke snaak. Je weet, dat Edzar weerbarstige slaven altijd ter dood laat brengen; wel, dat gebeurt nú!'' Bang dat zijn prooi hem nog zal ontglippen, stelt Sanno zich dreigend tussen Eric en de boodschappers. Inmiddels kruipt het vuur langzaam omhoog door het hout aan Erics voeten en als de Noorman de besluiteloosheid van de beide Saksers ziet, verdwijnt zijn laatste restje hoop. ''De slaaf is nog niet dood'', zegt de ene boodschapper dan aarzelend en resoluut laat hij er eensklaps op volgen: ''Haal de kerel er af, Sanno. Of wil je een bevel van Edzar trotseren? Edzar weet, wat goed is. Als deze slaaf straf verdient, zal Edzar wel zorgen, dat hij die straf tòch krijgt!'' Tegen deze logica is Sanno niet opgewassen en bijkans huilend van teleurstelling moet de wreedaard toezien, hoe Eric uit zijn netelige positie gehaald wordt en men zijn boeien losmaakt. Het duizelt Eric even. ''Ben ik... ben ik vrij man?'' vraagt hij dan voorzichtig. Hij kan deze grillige wending van het lot maar ternauwernood volgen, hoewel hij met de uitkomst best tevreden is. ''Het was Edzars bevel je in vrijheid te stellen'', antwoordt de boodschapper stug. ''Maar ik heb opdracht je bij hem te brengen. Vlug dus, man, kom mee.'' ''Eén ogenblik'', zegt Eric, ''ik heb hier nog een kleine bezigheid af te handelen. Het is maar een paar tellen werk, dat beloof ik jullie...'' en zijn grijze ogen boren zich met een onheilspellende flonkering in die van de onrustig achteruit schuifelende Sanno...

"Pak nú je zweep nog eens", fluistert Eric onheilspellend. Met een doodsbenauwde gil deinst Sanno achteruit voor de stoere Noor. "Help mij", smeekt de lafaard zijn Saksische trawanten, terwijl hij met wonderbaarlijke snelheid onder Erics uitschietende vuist heen duikt. Maar de twee boodschappers zijn zo overrompeld door Erics plotseling optreden dat zij geen hand uitsteken. Kermend vlucht Sanno van de ene hoek in de andere en hij slaagt er wonderwel in om buiten het bereik van Erics harde, wrekende knuisten te blijven. Inmiddels zijn op Sanno's gegil verscheidene Saksers de smidse binnengekomen en vlug als een aal verschuilt de slavendrijver zich achter de ruggen van zijn makkers. Zonder zich echter één moment aan de dreigende blikken van de Saksers te storen springt Eric zijn tegenstander na en met een vuistslag, waarin al zijn weerzin en verachting voor deze laffe kwelgeest opgehoopt zit, doet hij de kerel achteruit tuimelen. Jammerend poogt Sanno er vandoor te gaan maar de Noorman grijpt hem in de nek en hem aan zijn broekriem optillende, smijt hij de dikke Sakser als een veertje naar buiten, waar deze snakkend naar adem liggen blijft... Een moment hangt er een dreigende stilte. Dan begint ergens een Sakser onbedaarlijk te lachen en even later davert de lucht van het gejouw en de ruwe schimpscheuten aan het adres van de verslagen slavendrijver. "Dat was een goed gevecht, Noorman", schreeuwt een der boodschappers. "Ik weet alleen niet, of de grote Edzar er zo mee ingenomen zal zijn... Je hebt hem een beetje lang laten wachten, vrees ik." En terwijl Eric omringd wordt door de Saksers, die hem nieuwsgierig en bewonderend opnemen, sluipt Sanno trillend van woede en vernedering weg. "Dit zal je berouwen... Noorse hond", slist hij. "Denk niet, dat je het al gewonnen hebt. Ik zal zorgen dat Edzar je geeft, wat je bij mij ontlopen bent... de brandstapel!"

Vreemd volkje, deze Saksers, peinst Eric, terwijl hij de boodschappers volgt naar het verblijf van Edzar. Het schijnt dat ik een goede beurt gemaakt heb met die afstraffing van Sanno. Na nog een stuk of wat ruwe krachttoeren sta ik hier misschien in hoog aanzien. Maar waarom men me plotseling vrijlaat is mij een raadsel... Een luide, juichende vreugdekreet stoort zijn gedachten. Met een ruk wendt hij zich om en hij kan zijn ogen nauwelijks geloven, als hij Erwin en Axe - gevolgd door een piraat - op zich toe ziet snellen. ''Erwin, mijn zoon'', hakkelt de Noorman ontroerd; maar Erwin valt hem stralend in de rede: ''Wij zijn vrij, Fadir. Edzar heeft het bevolen!'' ''Je bent mager geworden, jongen, en jij ook, Axe'', zegt Eric. ''Hebben jullie het... zwaar gehad?'' ''Niks hoor'', antwoorden de jongens flink. ''Sommige Saksers waren wel aardig. En jij?'' Luchtig praat de Noorman over deze vraag heen. Het heeft geen zin de opgewekte stemming van de beide knapen te bederven met een opsomming van zijn lotgevallen. Maar wàt heeft Edzar bewogen hen zo plotseling in vrijheid te stellen? En waarom wel hen, maar niet de vierde man, de Heruli? ''Heb jij de Saksers verteld wie ik ben?'' vraagt Eric fluisterend. Maar de beide knapen schudden verontwaardigd het hoofd. ''Jij had ons toch verboden dat te doen?'' antwoordt Axe. Dus langs deze weg kan Edzar het niet aan de weet gekomen zijn. En tòch... het is de enige logische verklaring voor hun vrijlating... Waarschijnlijk zal het op een hoog losgeld uitdraaien. Inmiddels zijn zij Edzars houten burcht genaderd. Bij de ingang worden zij echter tegengehouden. ''Wachten'', krijgen de drie Noren te horen. Het wachten duurt lang en naarmate de tijd verstrijkt voelt Eric zijn onbehagen toenemen. Maar dan verschijnt een krijger die Eric verzoekt mee te gaan. De knapen worden niet toegelaten. Weinig op zijn gemak volgt Eric zijn begeleider. De Sakser schuift een gordijn opzij en als Eric het ruime, goed verlichte vertrek binnentreedt staat hij verrast stil... Want daar, naast de reusachtige gestalte van Edzar, de piraat zit... de geheimzinnige vrouw van het eiland.

Bij de aanblik van de vreemde vrouw van het eiland, die zich hier in Edzars burcht volkomen op haar gemak schijnt te voelen, is Erics eerste gedachte: Dus kende die schurk haar tòch... Is zijn vrijlating dan misschien aan haar te danken? Naar de blikken te oordelen die zij hem toewerpt lijkt dat niet uitgesloten. Maar dat zou er dan op kunnen wijzen, dat zij weet wie hij is, hoewel het hem een raadsel is, hoe zij dat te weten gekomen moet zijn. "Je kent deze vrouw, nietwaar?" onderbreekt de grommende stem van Edzar Erics gedachten. "Zeker! En omdat ik dacht dat jij haar ook kende, kwam ik hier", antwoordt Eric droog. "Achteraf blijkt mijn mening juist te zijn geweest, en heb je een vreemde wijze van diensten belonen!" "Je trekt erg snel conclusies", merkt de vrouw met een vage glimlach op en Eric is eensklaps op zijn hoede als hij ziet, dat zij daarbij slinks tegen hem knipoogt. "In ieder geval heb je je vrijheid aan haar te danken", knort Edzar, "hoewel ik dat alweer betreur, want je schijnt een van mijn mannen nogal afgetuigd te hebben." Zo kalm mogelijk geeft Eric een verslag van zijn lotgevallen in Sanno's smidse. Gelukkig laat Edzar het onderwerp varen en op aandringen van de vrouw, die tot Erics verbazing geen geringe invloed op de reusachtige zeerover schijnt te hebben, handhaaft deze het besluit, Eric en de twee jongens in vrijheid te laten... "En hoe staat het met de Heruli?" vraagt Eric bedaard. "Wij waren met ons vieren..." Met een kwaadaardig gegrom verheft de Sakser zich van zijn zetel. Ook de vrouw staat snel op. "Dat is een billijke eis", zegt zij haastig in haar gebrekkige tongval. "Een slaaf stelt geen eisen aan Edzar de Sakser!" brult de piraat eensklaps woedend. "Naar mijn smaak ben je nu nèt iets te ver gegaan, onbeschaamde kinkel; dat kan je nog opbreken!"

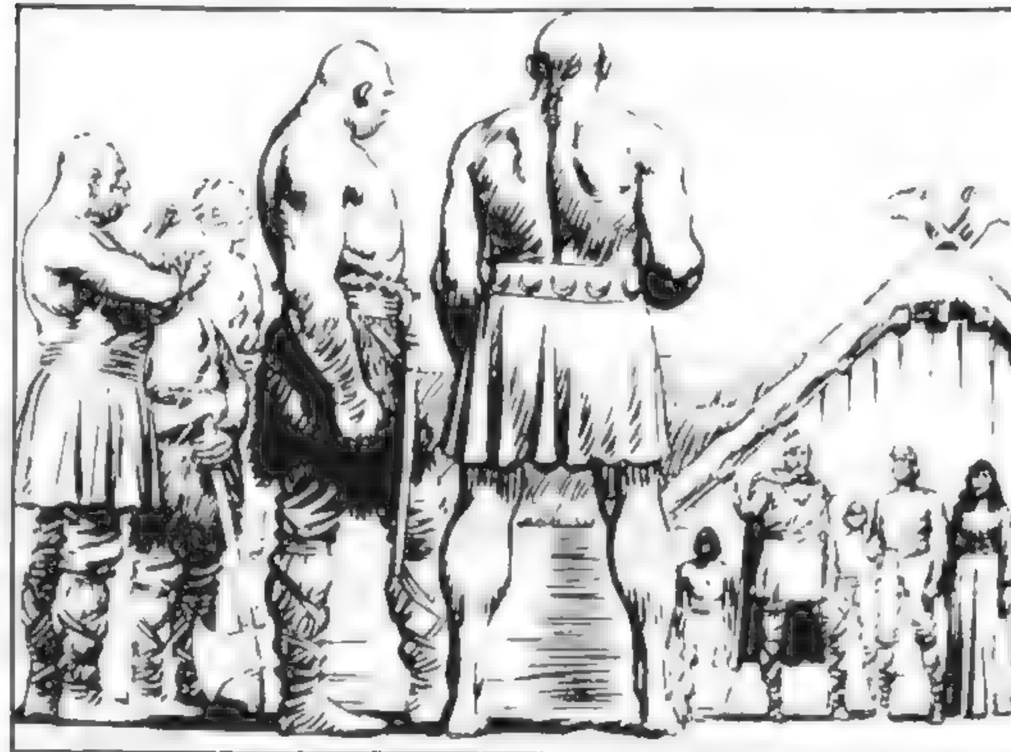

Briesend van woede wil Edzar zijn krijgers roepen, als de vrouw hem niet bijster zachtzinnig terzijde trekt en hem iets toefluistert. Wat ze ook vertelt, ze doet het in ieder geval met vuur en met een zeker respect stelt Eric vast, dat deze jongedame beslist niet voor een kleintje vervaard is. Grommend wendt Edzar zich om na dit geheimzinnige onderhoud. ”Ik heb me voorlopig bedacht”, snauwt hij. ”Een kerel als jij bent, zou ik best kunnen gebruiken. Zou je er wat voor voelen, een van mijn krijgers te worden?” Vanachter Edzars brede rug kijken de vlammende, donkere ogen van de vrouw hem waarschuwend aan en terwijl Erics hersens koortsachtig werken antwoordt hij bedachtzaam: ”Misschien wel... met mijn drie metgezellen samen...” Zonder hier verder op in te gaan roept Edzar nu luide om Sanno. Deze duikt met verwonderlijke snelheid vanachter een gordijn op, hetgeen Eric de overtuiging geeft, dat de gluiperd alles heeft staan afluisteren.

”Sanno”, buldert de piratenhoofdman. ”Noem mij vijf van de sterkste krijgers die ik heb!” Met een wrede flikkering in zijn kleine oogjes slist de slavendrijver: ”Wel, daar is Svein Langtand, die kortgeleden nog twee Noorse koopvaarders de schedel kliefde... enne... Helge, die met gemak een os optilt, Bolmar, de Berendoder, enne...” ”Breng mij die kerels!” onderbreekt Edzar hem breed grijnzend. ”Kijk eens, Noorman”, zegt hij tot Eric, ”deze vrouw beweert, dat jij wel voor vijf telt... Wel, bewijs dat dan maar eens! Tegen vijf van mijn beste krijgers zal je vechten. Nú! Kom je daar levend uit, dan zijn jij, de twee jongens en de Heruli vrij en kunnen jullie bij ons komen...” ”Oho, als dàt de bedoeling is”, giechelt Sanno handenwrijvend, ”ben ik óók van de partij, want mijn handen jeuken gewoon, om hem de klappen die hij mij gaf driedubbel terug te betalen... Een tegen vijf, hè hè hè, dat kan gewoon niet missen...”

Terwijl Sanno handenwrijvend wegsnelt om de vier krijgers bijeen te zoeken, wendt de vrouw zich met van woede flikkerende ogen tot Edzar. "Dat is móórd", zegt zij schril. "Ik bedoelde het spreekwoordelijk, toen ik zei dat die Noorman wel voor vijf krijgers telt..." "Zo, zo? Dat had je er dan bij moeten vertellen. Ik houd niet van de vrouwelijke dubbelzinnigheid", gromt Edzar, die ditmaal niet van zins schijnt, op zijn beslissing terug te komen. "Maar als deze Noor liever van het gevecht afziet, is het mij om het even. Dan gaat hij terug naar waar hij vandaan gekomen is en de anderen evenzo." Uitdagend richten zijn kleine fletse oogjes zich op Eric en er blijft deze geen andere keus, dan toe te stemmen in het wel zeer ongelijke gevecht. Inmiddels heeft Sanno de kampioenen verzameld en zwijgend treedt Eric met Edzar en de vrouw - die bleek ziet van ingehouden drift - naar buiten. "Zie toe", grijnst Edzar met een brede armzwaai. "Zij hebben hun wapens al gekozen. Kies jij nou het jouwe, Noorman, dan kunnen we beginnen! Alleen pijl en boog zijn verboden." Met een hoofdknik monstert Eric zijn tegenstanders. Stuk voor stuk zijn het zware krijgers en te midden van deze reuzen valt Sanno wel een beetje uit de toon. De slavendrijver heeft zich voor alle zekerheid bewapend met de grootste bijl die hij vinden kon. Van de overigen hebben drie de keus laten vallen op een zwaard, de vierde heeft ook een bijl tot wapen. Even staat de Noorman te aarzelen. Met zwaard of bijl kan hij niets uitrichten tegen deze vijfvoudige overmacht; dan dringt eensklaps een gedurfde gedachte bij hem op. Met een grimmig lachje zegt hij: "Ik heb mijn keus bepaald... Ik vecht met een zweep!"

”De zweep?” herhaalt Edzar verbaasd. ”Jij wil vechten met een zweep tegen zwaarden en bijlen?” Dan barst hij in een bulderend gelach uit en Erics vier tegenstanders vallen hem schamper bij. Alleen Sanno lacht niet; niemand beter dan hij beseft de waarde van een goede, lange zweep... Op bevel van de piratenhoofdman wordt een aantal zwijns-lederen zwepen gehaald en met zorg kiest Eric de langste en stevigste uit. Peinzend gluurt Sanno de Noorman aan en als hij de staalharde, onheilspellende gloed in Erics ogen ziet slist de slavendrijver on-behagelijk: ”M-maar dat is niet eerlijk, heer Edzar; een zweep is geen wapen... ik bedoel... eh... een heel ander soort wapen. Ik verlang ook een zweep!” ”Voel je je niet lekker, Sanno?” grijnst Edzar sarcastisch. ”Je wapen heb je gekozen en daar blijft het bij. Maar je kan je nog terugtrekken, dan neemt een betere je plaats wel in...” De stekende blikken van zijn strijdgenoten benemen de lafaard echter de moed, zich nu nog terug te trekken, en met een sputterend geslis scharrelt hij naar de achterhoede. Edzar bakent de ruimte af waarbinnen de vechtenden zich mogen bewegen: een gedeelte van het binnenhof ingesloten door de palissade en de gebouwen, en dan nemen de kemphanen hun plaatsen in. Het nieuws van het gevecht is als een lopend vuurtje de nederzetting rondgegaan en opgewonden drommen de Saksers bijeen om niets van het schouwspel te missen. Ergens te midden van de zeerovers staan Erwin en Axe, bleek als een dode... De Noorman heeft zich dicht tegen de palissade opgesteld, om tenminste in de rug gedekt te zijn. De lange zweep losjes in de hand wacht hij af... Dan geeft Edzar een teken en als één man springen de vijf Saksers op Eric toe...

Onbeweeglijk laat Eric zijn vijf tegenstanders naderen. Hoewel hij de geniepige Sanno geen moment uit het oog verliest richt zijn aandacht zich geheel op Svein Langtand, de kaalhoofdige Helge en Bolmar, de Berendoder, zijn drie meest geduchte vijanden. Als hij hen meteen in de eerste minuten onschadelijk kan maken, dan zal hij het met Groke en de lafhartige Sanno wel klaarspelen... Recht komen zij op hem toe; alleen Sanno sluipt langs de borstwering naderbij. Dan spannen zich Erics spieren. De zware zweep kletst vooruit en een paar felle, knallende slagen doen zijn tegenstanders even terugdeinzen. Bliksemsnel slaat Eric opnieuw toe. De lange, taaie zweep woelt zich fluitend om de steel van Bolmars bijl; het wapen wordt Bolmar uit de hand gerukt en verdwijnt wentelend over de hoofden van de omstanders achter de palissade... Een kreet van ongeloof en bewondering gaat op en Edzar verheft zich met een goedkeurend gegrom van zijn zetel. Maar de toeschouwers krijgen amper gelegenheid zich van hun verbazing te herstellen want reeds zwiept de lange zweep weer vooruit. Helge slaakt een verschrikte gil als het leer zich om zijn harige kuiten wikkelt. Een ruk, en de man die een os kan vellen slaat zelf als een gevelde os tegen de grond. Alles gaat zó snel, dat Erics tegenstanders de verbijstering nabij zijn en de toeschouwers niet minder. Bolmar, die - ongewapend als hij is - weinig meer kan uitrichten, springt schielijk buiten bereik van de venijnige zweep, als Eric als een stalen veer naar voren schiet. Helge heeft zich weer opgericht en strekt zijn handen al uit, om het einde van Erics zweep te grijpen, maar een paar goedgerichte tikken met het zware handvat stellen hem juist op tijd buiten gevecht en met Helges zwaard in de linkerhand, springt Eric haastig achteruit. Daarop heeft Bolmar gewacht... Nog voor Eric zijn zweep op kan heffen om Svein, Groke en Sanno - die hem van achteren naderen - terug te drijven, zet de Berendoder zijn voet op het uiteinde van de zweep en schreeuwt: ''We hebben hem! Hij kan niks meer beginnen! Sla hem neer!''

Eric geeft een wanhopige ruk aan de zweep, maar inmiddels heeft Bolmar het andere einde stevig vastgegrepen en poogt het uit Erics hand te trekken. Zonder zich een moment te bedenken hakt Eric de zweep met één houw van Helges zwaard doormidden. Bolmar staat nog beduusd naar het waardeloze eindje in zijn hand te kijken als achter Eric de stem van Sanno, uitzinnig van triomf schreeuwt: "De Noorse hond is mijn! Ik zal hem doden!" In een flits ziet Eric hem de zware bijl met beide handen opheffen voor de dodelijke worp. Snel als de gedachte duikt de Noorman terzijde en de bijl zoeft rakelings langs zijn schouder. Bolmar kan echter het moordende wapen niet meer ontwijken en als aan de grond genageld zien Svein, Groke en Sanno hun eigen makker vallen... Van hun korte aarzeling maakt Eric snel gebruik. Als hij hèn niet onschadelijk maakt, doen zij het hèm... Met het afgehakte eind van de zweep in zijn hand vormt het zware, ijzeren handvat een machtig slagwapen en Svein - de gevaarlijkste van de overgebleven drie - is de eerste die dit ondervindt. De reusachtige kerel wankelt onder de slag en onderwijl jaagt Eric Groke en Sanno in een felle aanval achteruit. De laatste, die zo een wending van het gevecht niet voor mogelijk gehouden had, ontbreekt de moed om het zo goed als alleen en dan nog bovendien ongewapend tegen deze vervaarlijke tegenstander op te nemen. Rillend van angst werpt de lafaard zich op de grond en begint luide om genade te kermen, zeer tot ongenoegen van de omstanders, die hun minachting in luide kreten lucht geven. Een moment heeft Eric de pas ingehouden bij de jammerende Sanno... en van dat moment maakt deze handig gebruik. Zijn harige armen klemmen zich als een schroef om Erics benen. De Noorman verliest het evenwicht en slaat achterover. En terwijl Svein en Groke haastig naderen, gilt de verraderlijke Sanno hen schel van vreugde toe: "Dood hem! Snel, voor hij mij ontglipt..."

Dreigend naderen Svein Langtand en Groke. Eric worstelt als een bezetene om zijn benen uit Sanno's greep te krijgen. Dit is het einde, denkt hij wanhopig, het was te voorzien; niemand kan het tegen vijf geroutineerde tegenstanders opnemen. Doodsbleek sluit hij de ogen en dan klinkt eensklaps in de stilte tot Erics verbijstering de stem van Groke: "Zó vechten wij niet, Sanno! Om het van deze kerel te winnen hebben wij jouw hulp niet nodig!" "En hoorde ik je daarnet niet om genade kermen?" vult Svein sarcastisch aan. "Lafaard! Ga heen, je bederft een goed gevecht!" "Maar het is een krijgslist", zegt Sanno, niet minder verbouwereerd dan Eric. "'t Is tegen de regels van een goed gevecht", brult Svein. "Schiet op, smid, voor ik jou een krijgslist leer!" Met een blik vol woede en haat op zowel de Noorman als zijn twee vroegere strijdmakkers staat Sanno op. Hier en daar begint een Sakser te schreeuwen en zo, nagejouwd, uitgelachen en bespot, verlaat Sanno het strijdperk. Maar uit de blikken die de slavendrijver daarbij op Eric werpt, begrijpt deze, dat hij in die man een vijand gekregen heeft, die niet zal rusten voor hij de smaad op hem gewroken heeft... Een uitdagende kreet van Svein roept Eric weer tot de strijd. Er speelt een grimmig lachje om Erics lippen. Hij heeft het stuk zweep weggegooid en met Helges zwaard in de hand voelt hij zich opeens wonderlijk op zijn gemak. Flitsend schiet het lemmet vooruit en dan krijgen de toeschouwers een duel te zien, waar zij nog lang over zullen napraten. Keer op keer pogen Svein en Groke een aanval, maar telkens dwingt hun zwijgende tegenstander hen weer terug in de verdediging. Diens koelgrijze ogen doorzien iedere beweging, diens zwaard is overal tegelijk, tot het de beide Saksers schemert voor de ogen. En dan beseffen zij, dat zij een zwaardvechter tegenover zich hebben, wiens gelijke in het gehele noorden moeilijk te vinden zal zijn. Die Noorman speelt met hun; ze krijgen de indruk, dat hij hen al tien keer had kunnen doden. Het is Erics bedoeling echter niet de mannen, die hem in een opwelling van edelmoedigheid het leven schonken, te doden. Een razend snelle beweging stelt Groke buiten gevecht. Met verbeten dapperheid zet Svein alleen de strijd voort, maar voor de ademloos toekijkende Saksers schijnt de overwinning van de Noorse slaaf nu welhaast zeker. Niemand schenkt aandacht aan Helge, die inmiddels kreunend bijgekomen is. In een oogwenk overziet de kerel de situatie, dan grijpt hij de bijl, die nog steeds naast het lichaam van de verslagen Berendoder ligt.

Het gevecht tussen Eric de Noorman en Svein Langtand nadert snel het einde. In de gespannen stilte, die over de kampplaats hangt, klinkt nu slechts het geluid van de kletsende zwaarden en het gebonk der schilden. Verder en verder wordt de reusachtige Sakser achteruit gedreven. Grommend en verbijsterd stelt hij zich te weer, maar de felle slagen van deze Noorse kampvechter zijn haast niet meer te ontwijken. Dan volgt een bliksemsnelle houw. Nog poogt Svein de slag te pareren, dan zakt Svein, de laatste van de vijf, ineen, niet anders verwachtend dan de genadeslag. Zwaar ademhalend staart Eric een moment naar zijn gevallen tegenstander. Dan zegt hij glimlachend: "Dit was een goed gevecht, en jij bent een goed tegenstander!" Impulsief steekt hij de gewonde zeerover de hand toe: "Sta op, Svein Langtand!" Een donderend gejuich breekt los, als de Saksers dit edelmoedige gebaar van de voormalige slaaf zien. Traag grijpt Svein de toegestoken hand en als Eric de vreemde blik in zijn ogen ziet, vreest hij reeds, zijn daad te moeten betreuren. Maar er is geen verraad in het hart van Langtand. Luide klinkt zijn stem over de kampplaats. "Ik geef mij gewonnen, Edzar! Ik buig mij voor een zwaardvechter, die beter is dan ik, en ieder van ons!" "En ik", valt Eric haastig in, om de bittere pil voor Svein wat te vergulden, "ik zal mij niet gauw weer wagen aan een strijd met zo een formidabele tegenstander!" Uit de toejuichingen van de zeerovers beseft Eric dat hij het pleit gewonnen heeft, óók bij hun. Dan staat Edzar eensklaps bruusk op en het wordt angstwekkend stil. Als door een zesde zintuig gewaarschuwd, wendt Eric zich om. In een flits ziet hij Helge met opgeheven bijl op zich toespringen. Razend snel poogt hij de slag af te wenden met zijn schild. Nog hoort hij Edzar de Sakser iets bulderen, dan een vlammende, stekende pijn en hij zakt weg in een onpeilbare, zwarte diepte.

Met een zucht opent Eric de ogen en staart nadenkend in het gezicht van zijn zoon die hem bemoedigend toelacht. Dan herinnert hij zich alles weer: het gevecht, Svein Langtand, Helge met de bijl... "Ik had dood moeten zijn", stelt hij verward en een beetje argwanend vast. Voorzichtig betast hij zijn pijnlijke hoofd, dat dik in het verband zit. "Jij hebt een harde schedel, Noorman, geluk ermee", klinkt op dat moment een grommende stem en Eric ziet Edzar de Sakser, gevolgd door de vrouw van het eiland, op zich toetreden. "Toch had je de tweede bijlslag niet overleefd, als ik en Svein niet tussenbeide gekomen waren." "Is Helge..." "Dood!" knikt Edzar met cynische zakelijkheid. "Jammer, hij was een ervaren krijger maar jij bent toch veel waardevoller." Dit staaltje van meedogenloze berekening, waar hij nota bene nog zijn leven aan dankt ook, doet Erics afkeer voor de Sakser nog toenemen, al wacht hij zich wel dit te laten merken. Ruw duwt Edzar Erwin van zijn zetel en gaat er zelf op zitten, waarna hij de jongens zonder veel plichtplegingen het vertrek uitstuurt. Als Eric zich moeizaam opricht, voelt hij dat ook zijn schouder verbonden is, en met stijgende verbazing neemt hij het witglanzende gewaad in ogenschouw, dat dit verband aan het oog onttrekt. "Ja, ja, zulk soort fijne zaken bezit Edzar de Sakser", gromt de piraat. "Het leven van de vrije zee legt ons zeerovers geen windeieren, hè, hè, hè. Maar dat weet je zelf net zo goed als ik, nietwaar?" Achterdochtig kijkt Eric de grote Sakser aan. "Wat bedoel je, Edzar?" De piraat begint bulderend te lachen. "Wind er geen doekjes om. Jij bent een van de mannen van Ragnar de Rode! Je hebt braaf in je slaap over hem liggen bazelen... en bovendien heeft Branwen het ook toegegeven, dus heeft het geen zin nog langer stommetje te spelen met haar... Het zijn eigenlijk bittere vijanden, de mannen van Edzar de Sakser en Ragnar de Rode. Maar wij laten het verleden rusten! Ragnar de Rode is dood en daar kunnen wij allemaal ons voordeel mee doen..." Als Eric snel opkijkt, staart Branwen, de geheimzinnige vrouw van het eiland hem met een ondoorgrondelijk lachje aan...

Het kost Eric moeite zijn verwarring te verbergen. Het bericht dat Ragnar de Rode dood is, treft hem diep, maar het feit dat Branwen - de vrouw van het eiland - hem beweert te kennen als een van Ragnars trawanten verbijstert hem niet minder. Deze geheimzinnige jongedame stapelt de ene verwikkeling op de andere, zodat Eric langzamerhand niet meer weet wat hij zeggen of verzwijgen moet. Intussen is gerstebier gebracht en Eric een kroes aanreikend, bromt Edzar: "Op je gezondheid, kameraad... hoe heet je eigenlijk?" "Einar", antwoordt Eric kalm, terwijl hij de vrouw even onderzoekend aankijkt. Er is een blik in haar donkere ogen die hem maar matig bevalt. "Zijn jullie de enige overlevenden van Ragnars vloot?" vraagt de Sakser. "Dat zal wel", antwoordt hij dan langzaam. "Ik heb niemand van ons meer gezien daarna..." Hoewel zijn gezicht niets verraadt voelt de Noorman bij iedere vraag zijn onzekerheid stijgen en het zweet breekt hem bijkans uit, als de Sakser nieuwsgierig voortgaat: "Hoe is die Ragnar eigenlijk precies aan zijn eind gekomen? Was je erbij?" "Ach, wat geeft dat", valt eensklaps Branwen in haar gebrekkig taaltje in. "Ragnar is niet belangrijk meer; er zijn andere vijanden nu." En zich tot Eric richtend gaat zij onverstoorbaar voort: "Toen zij van Ragnars dood hoorden hebben de noordelijke Saksers zich verenigd, Cendrachs eiland aangevallen en veroverd. Hoe vind je dat, Einar?" "Dat is... dat is niet... zo best..." mompelt Eric, die in de verste verte niet weet waar het over gaat en nog nooit van het eiland gehoord heeft. "De brutale honden", snauwt Edzar. "De Noorse zeewolf is amper dood of de ratten steken hun koppen op. Zij hebben zich aaneengesloten en nu zullen ze wel proberen de macht van Edzar de Sakser te breken. Maar ik zal ze voor zijn. Daarom is het goed, dat jij je bij ons aangesloten hebt, want het zijn niet minder jouw vijanden dan de mijne en wraak is zoet, zeg ik maar zo. Ik zal je het bevel geven over een schip van veertig krijgers en een goed aandeel in alle buit! Wel, wat zeg je daarvan, vrind Einar?" Onwillekeurig gluurt Eric naar de vrouw die achter Edzars rug heftig staat te knikken. "Dat is een vorstelijk aanbod. We zullen het eiland van Cendrach op die smerige Saksers heroveren!" zegt de Noorman kordaat. Maar de gedachte die hem op dat moment door het hoofd spookt houdt hij wijselijk voor zich...

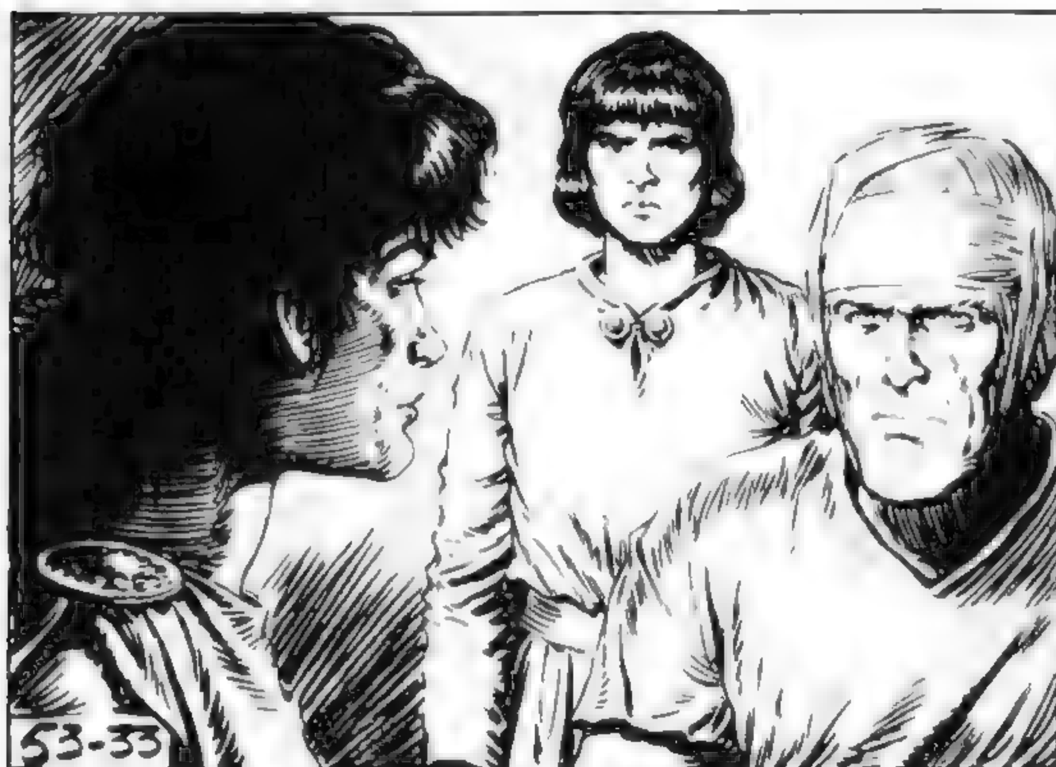
"Goed zo! Dàt mag ik horen", buldert Edzar, zijn bierkroes heffende. "Op de broederschap, vriend Einar! De dood aan alle noordelijke Saksers!" "Beslist, de dood aan àlle Saksers!" herhaalt Eric onbeschaamd maar het ontgaat de ander. Buitengewoon goedgemutst voor zijn doen staat Edzar op en nadat hij luide heeft verkondigd, dat hij een der bijgebouwen voor de vier Noren in orde heeft laten maken, beveelt hij een wachter, Eric, die nog een beetje wankel op zijn benen staat, naar dit verblijf te brengen. Even later staat Eric weer te midden van zijn vrienden en geeft een kort verslag van zijn gesprek met Edzar. "Als ik het goed begrijp", vervolgt hij peinzend, "heeft de vrouw Branwen tot aan diens dood in contact gestaan met Ragnar de Rode. Daarna heeft zij haar heil gezocht bij Edzar, hoewel het nu wel duidelijk is, dat zij die niet kende. Waarom zij mij overigens steeds de hand boven het hoofd houdt is mij een raadsel." Hij haalt korzelig de schouders op. "'t Is ook niet de moeite waard er over na te denken. Veel goeds zal die juffrouw wel niet met mij voorhebben. We moeten hier weg, dàt is de hoofdzaak! Om aan de leiband van deze Edzar te lopen en de vuile werkjes voor hem op te knappen, daar pas ik voor! De vriendschap van deze Saksische schurk is mij te benauwend. Vandaag slaat hij je vrindelijk op de schouder, morgen slaat hij je dood, al naar zijn muts staat..." Het is inmiddels schemerig geworden buiten en de Noren sluiten voorzichtig de zware lederen gordijnen voor de kleine vensteropeningen, waarna zij dicht bijeen schuiven onder het licht van de walmende vetpot. "Onze boot is waarschijnlijk nog niet gevonden", herneemt Eric, onwillekeurig zijn stem dempend, "anders hadden wij het wel gehoord. Morgenmiddag moeten wij onze vluchtpoging wagen. Ieder voor zich probeert..." Een zacht geklop doet hem geschrokken zwijgen. Aarzelend staren de mannen elkaar aan; dan sluipt de Heruli geruisloos naar de deur. Het kloppen herhaalt zich nu, iets luider, en op een teken van Eric doet de Heruli voorzichtig open. "Ach kom, jullie lijken wel samenzweerders", klinkt een spottende, gesluierde stem vanuit het duister. "Mag ik binnen komen?" Tot zijn niet geringe ergernis ziet Eric de raadselachtige vrouw Branwen in de deuropening verschijnen.

In een gespannen, bijna vijandige stilte sluit de vrouw de deur en wandelt zelfverzekerd het vertrek binnen. "Wat verschaft ons de eer van dit late bezoek?" vraagt Eric stijfjes, terwijl hij snel opstaat. "Komaan, vriend Einar, zó laat is het immers nog niet?" mompelt de vrouw onschuldig. "Maar vergis ik mij of is mijn bezoek je werkelijk onwelgevallig?" "Dat hangt er van af met welke bedoelingen je komt", antwoordt Eric droog. "Die zijn mij namelijk nog steeds niet duidelijk." Een moment kijkt de Noorman haar scherp onderzoekend aan. Dan vervolgt hij ernstig: "Jij hebt mij het leven gered en daar dank ik je voor; zo je ooit in nood of moeilijkheden verkeert kun je altijd een beroep doen op mij." De vrouw schuift langs hem heen en gaat met een beminnelijk knikje op een kruk zitten. "Ik kan begrijpen", herneemt Eric peinzend, "dat je indertijd de strandjutters wijsmaakte, Edzar te kennen, om uit hun gevangenschap te komen. En als jij iets bezat of wist, wat voor Edzar van waarde zou kunnen zijn, is het óók te verklaren, waarom je dit risico durfde nemen. Ik kan óók nog begrijpen dat je gedwongen werd te beweren, dat ik een van Ragnars mannen ben en dat wij elkaar kennen... omdat ik in mijn slaap over Ragnar gesproken heb." "Je bent zeer scherpzinnig", onderbreekt Branwen hem met een vaag lachje, "maar waarschijnlijk vraag je je nog steeds af waaròm ik je het leven redde, nietwaar? En wellicht ook hoe het mogelijk is dat ik in zo'n korte tijd op goede voet sta met Edzar." "Alleen het eerste boezemt mij belang in", zegt Eric nuchter, "maar vertel mij nu niet dat je mijn leven redde, louter uit dankbaarheid voor hetgeen ik voor jou gedaan heb want dat was waarachtig niet veel." "En toch - toch is dit de reden... of misschien ook niet..." zegt Branwen. "Ik zie dat jij een eerlijke kerel bent. Moedig, scherpzinnig, vindingrijk en... eerlijk. Eigenschappen welke mij uitstekend te pas komen. Ik heb hulp nodig voor mijn arme vader die door de noordelijke Saksers geroofd is. Edzar bezit vele schepen en krijgers, daarom ging ik naar hèm om hulp. Maar nu ik Edzar ken, weet ik dat hij, als hij de noordelijke Saksers verslagen heeft en ontdekt wie mijn vader is, hetzelfde zal doen als zij deden: hem gevangen zetten. Daarom zoek ik jouw hulp. Een man als jij zou dit kunnen verhinderen..." "Maar wie is je vader dan?" vraagt Eric eensklaps nieuwsgierig. "Cendrach... *de scheepsbouwer van Ragnar de Rode*!" antwoordt de vrouw met een veelbetekenend lachje.

"De scheepsbouwer van Ragnar de Rode!" Dit nieuwe overrompelt Eric zo volkomen dat hij een moment van zijn stuk gebracht is. Hoe vaak heeft hij zich niet afgevraagd wie deze geniale man toch zou kunnen zijn; hoe vaak heeft hij Ragnar niet benijd om de prachtige, snelle drakkars, waarmee de piraat de hele noordelijke zee onder zijn heerschappij bracht; en hoe vaak heeft hij niet gewenst de bouwer van deze ranke vaartuigen zèlf in zijn dienst te hebben. Hij voelt de fonkelende ogen van de vrouw met een vreemd gespannen uitdrukking op zich gericht en zo onverschillig mogelijk zegt hij: "Wel, verklaar je nader." "Zoals je weet, is er altijd strijd en nijd geweest tussen de Saksische piraten en Ragnar", begint de vrouw langzaam in haar gebrekkige taaltje. "Toen Ragnar van het toneel verdween, namen de noordelijke piraten hun kans waar. Zij sloten zich aaneen en ondernamen een aanval op het eiland waar vader en ik woonden. Terwijl de Saksers en de mannen van Ragnar, die vader en mij bewaakten in gevecht waren, wist ik vader over te halen om te vluchten. Helaas, de overwinnende Saksers achterhaalden ons en vader werd levensgevaarlijk gewond. Alleen ik wist te ontkomen in een der kleine boten. De Saksers zetten mij na. Wij geraakten in een storm, het roer en de mast werden weggeslagen en de stroom voerde mij naar het eiland... De rest is je bekend..." Eric knikt peinzend. "Je ging naar Edzar om hulp voor je vader, maar vreest nu bedrogen uit te zullen komen."

"Dat zullen jullie zeker, verraders", mompelt op dat moment de man, die verscholen in het duister tussen de gebouwen met ingehouden adem heeft staan luisteren. "Daar zal Sanno wel voor zorgen." En met een wraakgierige grijns schuift de luistervink nog dichter op de vensteropening toe, om niets van het gesprokene te missen.

"Ik geloof je", zegt Eric na een korte overdenking, "en indien mogelijk, zal ik je helpen." Ondanks de sfeer van openhartigheid vraagt Eric zich af, waarom de vrouw juist hèm - een volslagen vreemde - zo blindelings in vertrouwen genomen heeft en weer bekruipt hem de gedachte, dat zij wellicht tòch weet, wie hij werkelijk is. Als hij haar echter zijn ware naam vertelt, reageert zij daar nauwelijks op en gerustgesteld vervolgt Eric: "Hoeveel weet Edzar van deze geschiedenis? Om hem zover te krijgen, dat hij je helpen wilde, zul je hem toch iets verteld moeten hebben." "Daar had ik mij op voorbereid", glimlacht de vrouw. "Maar Edzar sprong haast al uit zijn vel, toen ik vertelde dat de noordelijke Saksers zich verbonden hebben om hèm te vernietigen. Ik heb toen wijselijk niet meer over vader gerept, hoewel ik de indruk heb, dat Edzar wel vermoedens heeft, want hij vroeg herhaaldelijk wat de naam van het eiland Cendrach eigenlijk betekent..." "Het is een opmerkelijke naam", merkt Eric fronsend op. "Jullie zijn vreemdelingen in deze streken, nietwaar?" "Wij komen van Erin, het Groene Eiland", antwoordt de vrouw met een afwezige blik. "Jaren geleden verlieten wij ons schone land; een vertrek, dat op een vlucht leek... Dagenlang zwalkten wij op zee rond, totdat Ragnar ons half verhongerd oppikte. Ach, de zeerovers waren goed voor ons; zij eerbiedigden vader zelfs om zijn wijsheid en kennis. Maar ondanks dat, ondanks de prachtige goederen, kleding, sieraden, gouden schatten, welke Ragnar voor ons meebracht van zijn strooptochten, bleven wij gevangenen. Jaar in jaar uit op dat zelfde eiland. Soms had ik de indruk, dat vader blij was met al die krijgers om zich heen; dat hij niet meer van het eiland af wilde; dat hij bang was voor iets daarbuiten." Branwen staart nadenkend voor zich uit en even heerst er stilte in het vertrek. Dan ziet de Noorman de vrouw tegenover zich eensklaps verbleken. Onopvallend glijden even haar blikken langs de zware gordijnen voor de vensternissen. Dan richt zij haar donkere, fonkelende ogen waarschuwend op Eric. "Er staat iemand buiten", fluistert zij ademloos. "Ik voel het, wij worden beluisterd... Snel, grijp deze luistervink voor hij zich terugtrekt, of het is met ons allen gedaan."

"Spreek dóór!" sist Eric Branwen toe. Onderwijl geeft hij Erwin, Axe en de Heruli een teken en deze verlaten haastig en zo geruisloos mogelijk het vertrek. Branwen knikt begrijpend en vervolgt op dezelfde toon haar verhaal, waarbij zij er echter terdege op let, veel te spreken, maar weinig te zeggen. Zij laat af en toe haar stem dalen tot een geheimzinnig gefluister en praat, alsof haar leven er van afhangt, hetgeen echter - helaas - in dit geval maar al te waar is. Als hun drie metgezellen er namelijk niet in slagen, die luistervink buiten onschadelijk te maken, is het met hun allen gedaan... De minuten gaan voorbij en de spanning is voelbaar. Dan, eensklaps, klinkt nabij een der vensters nauw hoorbaar een gesteun en weinige tellen later verschijnen Erwin en Axe, met een hevig worstelende kerel tussen zich in. "Wel, wel, als ik het niet dacht", mompelt Eric. "Onze trouwe Sanno!" Met een snel gebaar ontneemt Eric de kerel de grote dolk en trekt de lap van diens mond. "Als je één kik geeft, ben je er geweest", gromt Eric onheilspellend. De slavendrijver gluurt angstig rond en is een bezwijming nabij, als de Noorman hem stevig bij de haren grijpt. "Zo, en vertel nu eens, braaf smidje, wat heb je alzo gehoord?" De gluiperige kerel gluurt angstig van de een naar de ander maar zodra hij bemerkt, dat er geen direct levensgevaar is, neemt zijn moed toe. Uitdagend snauwt hij: "Genoeg om jullie alle vijf op te laten knopen!" "Ach kom; maar hoe wou je daar nog de kans voor zien te krijgen?" prevelt Eric zoetsappig. "Dan had je eerder weg moeten lopen, hè? Dat komt ervan, als je te veel wilt horen; dan loop je tegen de lamp!" De dikke Sakser loert bedachtzaam rond. Dan kruipt een sluwe grijns over zijn haveloze gezicht. "Wat denk je met mij te kunnen beginnen, flinke Noorman?" smaalt hij. "Je kunt me binden en ergens opsluiten, nietwaar? Ja, ja. Je kunt me doden ook, heheh... Maar ze zullen mij missen... Ze zullen gaan zoeken en 't kan twee dagen duren, drie, maar vinden doen ze mij tòch... Je denkt handig te zijn, dappere Noorman, maar je kunt een levensgrote kerel als ik niet wegmoffelen of het een gebraden haas is!" En ondanks hun overmacht van het ogenblik beseft Eric met verbeten woede dat de kerel nog gelijk heeft ook...

Met een frons staart Eric de dikke slavendrijver aan. Het ziet er inderdaad nu niet mooi uit. Goed beschouwd blijft er nog maar één ding over te doen: op stel en sprong weg! Maar hoe? Sanno, die voelt dat zijn woorden doel getroffen hebben, krijgt hoe langer hoe meer praats en als de Noorman hem begint uit te horen, krijgt hij amper antwoord. Tot het Branwen begint te vervelen. Eensklaps grist de vrouw Eric de dolk uit de hand en treedt met fonkelende ogen op de Sakser toe. "En nu zul jij antwoorden!" zegt zij. "En vlug ook, want mijn geduld is minder rekbaar dan dat van de Noren!" De lafaard deinst achteruit en hakkelt: "Doe me niets, want ik gil!" Zijn dreigement maakt echter niet veel indruk. Met een flitsend gebaar heft Branwen de dolk. "Dan zal ik niet aarzelen je te doden, mijn vriend!" De zwarte ogen van de vrouw bliksemen en het is duidelijk dat zij meent wat zij zegt. "Het gaat hier om het leven van vier dappere Noren... of dat van een waardeloze Saksische zwerver. Deze keus kan niet moeilijk zijn." Een veelzeggende beweging met de dolk doet Sanno voorgoed alle weerstand vergeten. Haast onderdanig geeft hij antwoord op de vragen betreffende de aflossing van de wacht op de uitzichttoren: eenmaal bij zonsondergang - dus nog niet zo lang geleden - twee maal 's nachts en dan weer bij zonsopgang. "Dat zullen wij meteen controleren", zegt Eric grimmig, "en wee je gebeente als je de waarheid niet spreekt." Dan geeft hij bevel de kerel te binden en hem een prop in de mond te doen. Zij kunnen nu niet veel meer doen dan wachten - tenminste vier uur - en Eric besluit deze tijd te benutten door eens op verkenning uit te gaan. Rustig stapt hij naar buiten. Vanuit het hoofdgebouw dringt gejoel en gelach tot hem door. Blijkbaar geeft Edzar een of ander feest. Aarzelend kijkt de Noorman verder rond. De lichtjes beneden op het buitenerf; de schildwacht op de borstwering, op de uitzichttoren... Dan kijkt hij weer naar de eenzame schildwacht die voor het verblijf van Edzar slaperig op wacht staat en terwijl een gedurfd plan bij hem post vat, stapt hij kalm op de wachter toe...

De schildwacht schrikt op als hij een gestalte uit het duister op zich toe ziet treden, maar dan herkent hij de Noorman en niet onvriendelijk beantwoordt hij diens groet. "Da's zuur, kameraad", grijnst Eric, "op wacht te moeten staan terwijl die daar binnen..." "Oh, ik krijg mijn portie nog wel", bromt de Sakser, "dat is altijd zo, voor we erop uittrekken. Kerels, zegt Edzar dan, kerels, jullie moeten tegen een stootje kunnen, vooruit, éten zullen jullie! Heheheh... en hij eet en drinkt zichzelf ook altijd ongans vlak voor hij op krijgstocht gaat..." Dat is niet tegen dovemansoren gezegd, denkt Eric, ik hoop bovendien dat heer Edzar zich vannacht zo overeet dat hij niet meer uit zijn stoel kan komen. Met een scheve grimas zegt hij: "Nou, dan zal er voor mij ook nog wel wat afvallen. Edzar zei me vanmiddag, bij hem te komen." En zonder veel plichtplegingen stapt Eric langs de schildwacht heen naar binnen. Een oorverdovend kabaal maakt het de Noorman gemakkelijk de grote hal te vinden waar de zeerovers hun gelag houden en nadat hij zich overtuigd heeft niet bespied te worden, gluurt hij behoedzaam naar binnen. Er bevinden zich daar tenminste vijftig Saksers; waarschijnlijk de bemanning van Edzars eigen boot, want uit brokstukken van gesprekken begrijpt Eric dat Edzar over een paar dagen op rooftocht gaat. Wel, als ze op deze voet voortgaan met eten en drinken hebben ze een dag nodig om hun roes uit te slapen, denkt hij opgewekt, en kunnen wij ons net uit de voeten gemaakt hebben. Hij staat één moment in beraad. Dan, na een snelle blik om zich heen, sluipt de Noorman verder het donkere gebouw binnen. De kans dat hij hier iemand tegen zal komen is gering, en al gebeurde dat, dan nog zou hij waarschijnlijk weinig gevaar lopen. Toch blijft Eric op zijn hoede als hij zoekend hier en daar een gordijn oplicht en de kleine muffe vertrekjes langs de buitenzijde van het gebouw in ogenschouw neemt. Achter een oud gerafeld gordijn vindt hij wat hij zoekt. In het donker ziet hij de doffe glans van helmen en wapens en met een tevreden lachje wipt hij naar binnen.

Enkele uren later staart de schildwacht in opperste verbazing naar de gestalte die uit Edzars verblijf naar buiten treedt. "Wel, wel, Noorman", grijnslacht hij met een blik op Erics gevederde helm. "Waar hebben ze jou mee uitgedost?" Eric knikt gewichtig. "Jaja", antwoordt hij met dikke stem, "...maar ik heb best gegeten en... best gedronken ook..." Met een lodderig knipoogje vervolgt hij vertrouwelijk: "Onze Edzar weet wat goed voor zijn mannen is... Maar je mag blij wezen, dat je hier op wacht staat." Hij doet een stijve stap naar voren, gluurt geheimzinnig om zich heen, en fluistert: "Er staat heel wat te gebeuren, makker, dat kan ik je nú wel even vertellen... 't Gaat er op los, tegen de noordelijke Saksers. Een verkenningstocht, vat je?" De man gromt een antwoord en met een breed gebaar wendt Eric zich om terwijl hij kennelijk grote moeite moet doen om rechtop en erg krijgshaftig te lopen, hetgeen de schildwacht begrijpend doet grinniken. De Sakser zou echter niet zo vrolijk gestemd geweest zijn, als hij geweten had, waaròm Eric zo stijfbenig wegstapt... Want eenmaal veilig binnen de muren van het eigen verblijf, haalt de Noorman fluks twee, drie zwaarden en enkele dolken uit zijn broekspijp te voorschijn, tot grote vreugde van de achtergebleven lotgenoten. Vooral Branwen blijkt zeer ingenomen met dit gedurfde staaltje. Nog enkele uren zijn er te wachten om te controleren of Sanno de waarheid heeft gesproken. Dan geeft Eric de Heruli een wenk en samen begeven zij zich naar buiten om de uitzichttoren in het oog te houden. Inderdaad zien zij enige tijd later een krijger de smalle ladder naar de toren bestijgen. Rustig wachten de beide mannen tot de wachtpost, die afgelost werd naar beneden komt en verdwijnt. Dan geeft Eric een teken en fluistert: "Nu..."

Reeds wil Eric de daad bij het woord voegen als de Heruli hem tegenhoudt. "Laat mij gaan", zegt hij gedempt. "Bedenk, dat je gewond bent en nog lang niet de oude... al wil je dat misschien niet bekennen. Bovendien ben ik een minder opvallende verschijning." De Noorman moet toegeven dat de man gelijk heeft en stemt toe, dat deze zijn werk overneemt. En zo verdwijnt Biar, de Heruli geluidloos in het duister om te trachten de torenwacht onschadelijk te maken. Erg gerust is Eric echter niet en als het enige tijd duurt wordt de spanning hem haast te machtig. De tijd dringt; er moet nog zoveel gebeuren, en elke minuut is kostbaar. De Noorman verstijft als hij een zwaarbewapende krijger op zich toe ziet komen maar tot zijn opluchting blijkt het Biar te zijn. "Het is gelukt!" zegt de Heruli en haastig keren zij nu naar de anderen terug om de verdere plannen te bespreken. Zij hebben nu ongeveer vier uren speling, maar naarmate het duidelijk wordt wat Eric wil, stijgt de verbazing en beseffen allen dat zij deze tijd hard nodig zullen hebben... De Heruli vindt het plan veel te gewaagd en raadt het sterk af en ook Axe kijkt bedenkelijk. Maar Branwen heeft met schitterende ogen toegeluisterd en verklaart dat het een machtige onderneming is en zij nog nooit van zo een kostelijke streek heeft gehoord. Aldus wordt besloten het plan van Eric ten uitvoer te brengen... in ieder geval dit te proberen... Vlug overtuigen zij zich ervan dat Sanno stevig en afdoende opgeborgen is en na een korte aarzeling steekt Eric de grote sleutelbos van de slavendrijver bij zich. "Nu vlug naar de slavenverblijven", zegt Eric, terwijl hij de bronzen helm weer opzet. Omzichtig begeven zij zich naar het buitenerf. Ze hebben geluk, want niemand kruist hun pad. Naar de geluiden te oordelen hebben de meeste Saksers het trouwens te druk met het drinken van hun geliefkoosde gerstenat. Begunstigd door de duisternis bereiken zij zonder moeite het gedeelte van het erf waar zich de slavenkwartieren bevinden. In de beschutting van Sanno's smidse sluipen zij nader en dan heft Eric eensklaps met een bruusk gebaar de hand op... "Geen stap meer", fluistert hij. "Daar beweegt iets in de schaduw... wachtposten..."

Ofschoon de tijd krap is en elke minuut vertraging de kans van slagen van hun onderneming vermindert, durft Eric het niet aan, de open ruimte naar het slavenkwartier, dat geheel afgezonderd staat, zo maar met z'n vijven tegelijk over te steken. Bovendien kan het onschadelijk maken van de wachter ook niet in het volle licht gebeuren. Scherp turend ziet Eric dat het slechts één man is, die tegen de wand van de schuur geleund zit. Hij wenkt de anderen zich iets terug te trekken en stelt de Heruli op achter de wand van de tegenoverliggende opslaghut. Dan fluit hij zachtjes - even later weer - dringend. De man komt schoorvoetend uit de schaduw te voorschijn, en Eric begint hevig te wenken, waarbij hij gejaagde gebaren maakt. Met aarzelende stappen nadert de wachter en de Noorman fluistert geheimzinnig: "Kom eens hier. Heb jij zoëven niemand in de buurt van de slavenkooien zien rondsluipen?" Nu komt de man snel toegelopen. Op hetzelfde moment bemerkt hij de Heruli, maar het is al te laat. Een flinke tik op zijn hoofd doet hem in het land der dromen verzinken. En dan gaat alles vliegensvlug in zijn werk. Met de sleutels van Sanno opent Eric de smidse, waarna ze de wachter haastig naar binnen slepen. Hier besluit Eric 's mans wapenrok maar aan te trekken, daar die hem bij zijn verdere plannen best van pas komt, evenals de wapens. Er is ook een pijl en boog bij en met een tevreden geknor sleept Axe deze in de wacht. Als zij zich overtuigd hebben dat de kust veilig is, begeeft het troepje zich haastig naar de slavenschuur, waar Eric met de sleutels die hij de wachter ontnomen heeft, de deur opent. Voor de ogen van de verbaasde slaven glippen ze een voor een geruisloos naar binnen. Bijna gelijktijdig klinkt een stap en de gestalte van een Saksische krijger nadert de nog half geopende deur, waardoor het rammelen der slavenketenen nu duidelijk hoorbaar is. "Ben jij daar, Wulf?" roept de kerel argwanend en treedt met gevelde speer op de deur toe.

Als antwoord op zijn roep hoort de bewaker een heftig gerammel van kettingen, gestommel en onderdrukte kreten. Een lage gromstem zegt: "Ja. Kom me eens gauw helpen!" Snel treedt de Sakser de schuur binnen... en gelijktijdig drukt zich een hand met ijzeren greep om zijn mond. Een harde klap op zijn hoofd doet de rest en ook deze wachter is buiten gevecht gesteld. De slaven, die dit alles zwijgend hebben gadegeslagen, worden nu tot hun vreugde van hun boeien ontdaan en weten niet hoe zij hun dankbaarheid moeten uiten. Snel wordt de bewusteloze bewaker een doek voor de mond gebonden en zelf in de kettingen geslagen. Dan vraagt Eric de slaven ernstig of zij bereid zijn hem te helpen. "Ik wil onze vriend Edzar namelijk een flinke hak zetten", laat hij er grimmig op volgen. De slaven - die desnoods voor hun bevrijders door het vuur zouden willen gaan - stemmen geestdriftig toe en met een tevreden knikje zegt de Noorman: "Dan snel nu, er is geen tijd te verliezen! Bijzonderheden horen jullie later. Kom mee!" In een lange rij verlaten de twaalf slaven achter hun bevrijders de schuur. Het is een gevaarlijke onderneming, met zo'n grote troep over het terrein te gaan, maar er zit niets anders op. Bovendien verstrijken de uren en rest hun niet veel tijd meer... Dit en nog veel meer speelt de Noorman door het hoofd, als zij zich in diepe stilte voortspoeden. Langs allerlei omwegen, zoveel mogelijk in de schaduw, tussen opslagplaatsen en stapels drijfhout door, langs de plek waar hij zelf nog niet zo lang geleden hout moest hakken, leidt Eric hen naar de zeerover. Maar dan, op het laatste ogenblik, schijnt het geluk hen in de steek te laten. De gedaante van een eenzame schildwacht die op dit verlaten gedeelte op post staat duikt uit de schaduw van de palissade op en vol achterdocht roept hij: "Hé! Wat moet dat daar?"

Snel als de weerlicht heft Axe zijn boog en voor de schildwacht de kans krijgt alarm te slaan stort hij - dodelijk getroffen - voorover. Het voorval schijnt gelukkig onopgemerkt gebleven te zijn, want het blijft rustig om hen heen en zo haasten zij zich verder naar de waterkant. Hier geeft de Noorman zijn laatste instructies. "Het is beter, dat jij met deze mannen meegaat", zegt hij tot Branwen. Zij knikt begrijpend en haastig legt Eric haar uit waar het bootje verborgen ligt, waarmede hij gekomen is. "Trek in een ruime boog om deze nederzetting heen, scheep je allen in en vaar in noordelijke richting langs de kust. De rest van het plan weet je... en nu snel het water in!" Hoewel een paar oudere slaven weinig voor deze nachtelijke zwempartij voelen, schikken zij zich zonder morren. Het is immers hun enige kans. Langzaam en zonder gerucht te maken stapt Branwen het water in, waarop de anderen haar voorbeeld volgen. Even wachten de vier achterblijvenden tot de zwemmers door het water en de duisternis aan het oog onttrokken zijn. Dan draait Eric zich om en wenkt zijn metgezellen. Niemand zegt een woord, maar allen weten, dat het moeilijkste en gevaarlijkste deel van de onderneming - het gedeelte dat de meeste kans heeft te mislukken - nu aan de beurt komt...

Terwijl zij zich voorthaasten door het duister beseft Eric dat nu het geringste oponthoud hen noodlottig kan worden. De eerstvolgende aflossing van de wacht op de uitzichttoren is niet veraf meer. Dan zal men de overmeesterde wachter vinden en alarm slaan. Voor die tijd moeten zij zich uit de voeten gemaakt hebben. Behoedzaam spoeden zij zich naar dat gedeelte van het erf waar de krijgers hun verblijf hebben. Uit een groot houten huis klinkt rumoer en gelach naar buiten en Eric gluurt voorzichtig door het venster. Een groot deel der Saksische piraten zit hier bijeen. "Ik zal het met hèn proberen", fluistert hij Biar en de twee knapen toe. "Blijf op enige afstand wachten. Zodra ik weer naar buiten kom, ga dan vlug naar de aanlegplaats en zorg dat er vast een boot wordt klaargemaakt." Na een korte groet stapt Eric brutaalweg naar binnen. Enigszins verbaasd kijken de mannen op en het lawaai vermindert. "Edzar heeft me een gevaarlijk karweitje opgedragen", zegt de Noorman terwijl hij zijn ogen over de troep laat glijden, "en daarvoor heb ik veertig flinke kerels nodig. Wie?" Even heerst er stilte en reeds vreest Eric dat het mis gaat, als tot zijn grote opluchting een grote Sakser hem een denderende klap op zijn schouders geeft en buldert: "Ator is je man!" Sedert zijn vijfvoudig gevecht is Eric bij deze ruwe klanten in een goed blaadje gekomen en dat komt hem nu van pas. De Saksische zeeschuimers schijnen het als een eer te beschouwen met hem mee te mogen en in minder dan geen tijd heeft hij zijn veertig kerels bijeen. Hij draait zich al om als Ator hem tegenhoudt. "Wat nu, makker? Je wilt toch wel een beker met ons ledigen op de goede afloop?" De anderen vallen hem bij en hoewel de vlammen hem uitslaan kan Eric niet weigeren. Terwijl hij gaat zitten spookt hem echter met beklemmende zekerheid door het hoofd dat deze ene kroes bier zijn gehele plan op het laatste moment nog kan doen mislukken...

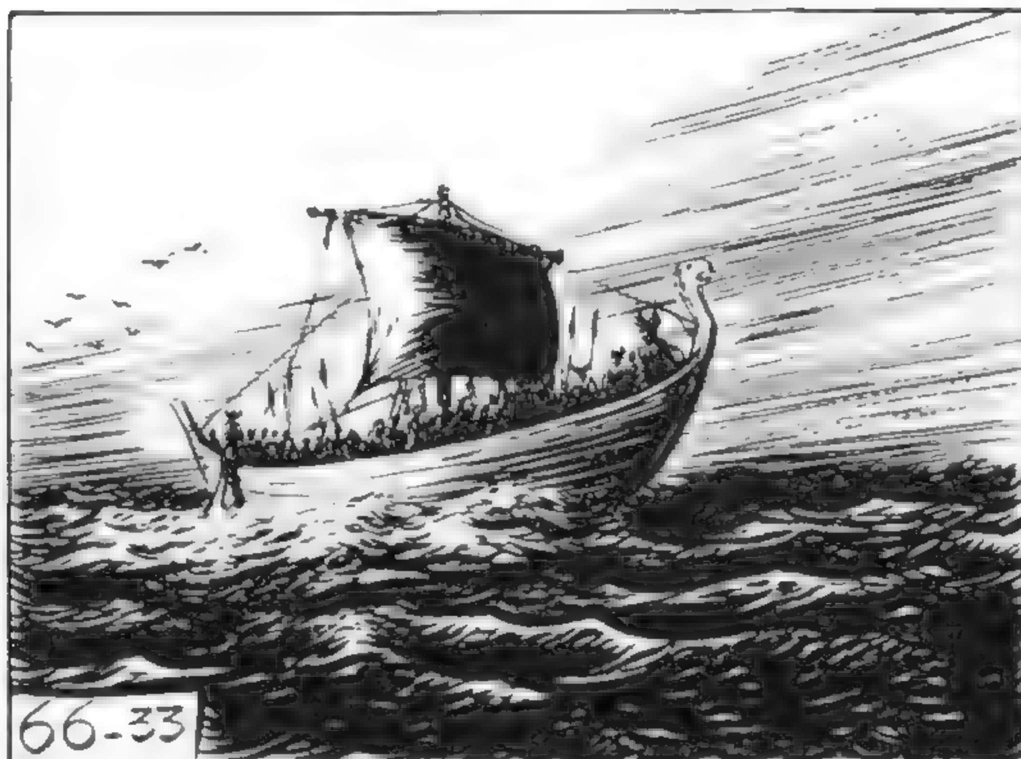
Met een grimas welke een lach moet verbeelden, heft Eric zijn bronzen kroes en brengt met luide stem een dronk uit op het dappere volk der Saksers in het algemeen en de Saksische piraten in het bijzonder, waarna hij het kwalijke bittere gerstebrouwsel haastig naar binnen werkt. De hoop daarmee zijn veertig krijgers mee te krijgen vervliegt echter, want met een niet te temmen geestdrift wordt z'n groezelige beker weer volgeschonken. Bij de afkeer welke de Noorman overwinnen moet om ook deze tweede beker lachend en wel leeg te drinken voegt zich echter de steeds toenemende twijfel aan het welslagen van zijn plan, want als de Saksers de kans krijgen zijn zij over twee uur nòg bezig de beker te ledigen op de goede afloop, maar dan is er inmiddels voor hèm geen sprake meer van een goede afloop... De piraten worden steeds luidruchtiger en komen, geheel in tegenstelling tot Eric steeds meer op hun gemak, totdat Eric ten laatste met de moed der vertwijfeling na het ledigen van de vijfde beker als een volslagen zeerover een reeks kernachtige vloeken buldert en met een gezicht dat geen tegenspraak meer duldt naar de deur schrijdt. Het is een waagstuk, maar het heeft de gewenste uitwerking. Het merendeel der veertig krijgers begint eveneens verwensingen te bulderen en stommelt duwend en vechtend achter de Noorman aan. Al dat lawaai komt me geheel niet van pas, denkt Eric, zwetend, terwijl hij zich aan het hoofd van de verhitte troep regelrecht naar de aanlegplaats haast. Hij gluurt ongemerkt naar het hoofdgebouw, maar het kabaal daar is zo mogelijk nog heviger dan wat zijn krijgers maken zodat de kans dat Edzar de luidruchtige aftocht hoort, klein is. Erics metgezellen hebben zich intussen uitstekend van hun taak gekweten want als zij de aanlegplaats bereiken is een der grootste boten al bijna zeilklaar. Zwijgend scharen Erwin, Axe en de Heruli zich achter Eric, terwijl zij alle vier benauwd de uitkijktoren in het oog houden. Als zij er in slagen weg te komen zijn zij door het oog van de naald gekropen want de wachtaflossing kan ieder ogenblik plaats vinden. Eric geeft met luide stem bevelen en de boot schuift langzaam, tergend langzaam in het water. Van de ondragelijke spanning waarin zij verkeren is op Erics gezicht niets te bemerken. Onbewogen klimt hij als laatste in de boot, maar op hetzelfde ogenblik dat de wind in het kleine zeil grijpt, schalt vanuit de toren de luide alarmkreet van de wachtaflossing over de nederzetting...

Bij de aanlegplaats, zowel als op de boot, welke zich met toenemende vaart van de wallekant verwijdert, ontstaat een lichte verwarring na de alarmkreet van de torenwachter. Erics hand rust achteloos op het gevest van zijn zwaard en terwijl hij de Saksische bemanning scherp in het oog houdt, geeft hij Erwin, Axe en Biar ongemerkt een teken, bij hem op het achterdek te blijven. Zouden de Saksers begrijpen wat er aan de hand is dan gaat het erop of eronder en is dit verreweg de gunstigste plaats om strijd te leveren. Om te voorkomen dat de bemanning iets zal verstaan van dat wat de torenwachter de krijgers op het binnenerf toeschreeuwt, begint Eric zelf met stentorstem de krijgers bevelen te geven. "Er deugt iets niet", bromt de stem van de roerganger naast hem argwanend. "Het lijkt wel of ze naar ons schreeuwen..." "Ja, naar wie anders, dacht je? We hebben te veel tijd verspild met drinken", merkt Eric met een stalen gezicht op. "We hadden al veel eerder weg moeten zijn. Nu vissen we misschien achter het net. Ik denk dat de wachter ze allang gezien heeft." De roerganger kijkt twijfelend en niet-begrijpend van Eric naar de snel verdwijnende omtrekken van Edzars roofnest, en Eric gaat haastig verder: "Hoe Edzar het wist is mij een raadsel, maar hij vertelde me vlak voor het vertrek dat de noordelijke Saksers uitgevaren waren en het waarschijnlijk op onze nederzetting gemunt hadden. Als je goed oplet, zal je de andere boten ook zien uitvaren..." Om ons achterna te zitten, denkt hij er heimelijk achteraan. Maar met een ernstig gezicht vervolgt hij: "Als ik er een beetje goed over nadenk, geloof ik dat Edzar van plan is die noordelijke beunhazen in een val te lokken waar ze nooit meer uitkomen. Maar dan zal het ervan afhangen hoe wij onze opdracht uitvoeren." Terwijl de roerganger schaapachtig knikt en van louter eerbied vergeet te vragen wat het dan wel voor opdracht is, stapt Eric verwaand naar het voordek. De rust onder de Saksers is inmiddels weergekeerd en met een kalm gangetje verdwijnt de gestolen boot met de veertig Saksers - die er niet het flauwste benul van hebben dat ze door vier brutale Noren ontvoerd worden - in de duisternis van de nacht.

Terwijl ze traag naar open zee koersen, kijkt Eric keer op keer gespannen achterom. In stilte verwenst hij het veel te kleine zeil op dit logge, onhandelbare schip. Zodra Edzar ontdekt wat voor een poets zij hem gebakken hebben, zal hij de achtervolging inzetten en dan hangt het er maar van af of Edzars andere schepen even plomp gebouwd zijn als dit trage vaartuig. Niets echter wijst erop, dat zij al achtervolgd worden en enigszins gerustgesteld richt Eric de blik vooruit. De veertig krijgers beginnen echter weer rusteloos te worden. Zij staan in kleine groepjes met elkaar te smoezen en de Noorman is op zijn hoede als een der oudere krijgers met een achterdochtig gezicht op hem toetreedt. "Ik en mijn makkers vinden het nog steeds een beetje eigenaardig, dat de torenwachter zo te keer ging terwijl wij vertrokken", gromt hij. "Ik en mijn makkers willen nou wel eens weten waar wij naar toegaan." "Ik ben blij dat jullie er rond voor uitkomen", zegt Eric luid. "Dat bewijst dat ik met kerels te maken heb. En wat is er vreemd aan dat de wachter alarm sloeg? Er was een schip op zee, natuurlijk; misschien nog wel meerdere van de noordelijke Saksers. Dat heb ik jullie al gezegd." "Waar zijn die schepen dan?" roept Ator en de anderen vallen hem bij. "Kalm aan, makkers", zegt Eric bezwerend. "Waarom dacht je dat ik hier aldoor maar van de voorplecht sta uit te kijken? Ik zelf vind het ook eigenaardig dat er nog steeds geen schip in zicht is." Een stuk of wat Saksers dringen nu naar de voorplecht en zwijgend staren zij allen over de duistere zee. Eric hoopt vurig dat Branwen en de ontvluchte slaven er in geslaagd zijn zich op zijn bootje in te schepen, want als dit niet het geval is, zal hij de Saksers niet langer rustig kunnen houden. Dan slaakt een der piraten eensklaps een schorre kreet. "Waarachtig, de Noor heeft gelijk! Kijk! Recht vooruit, makkers, een schip van de noordelijke Saksers!" En Eric ziet ver vooruit zijn eigen kleine schuitje, dansend op de golven noordwaarts koersen...

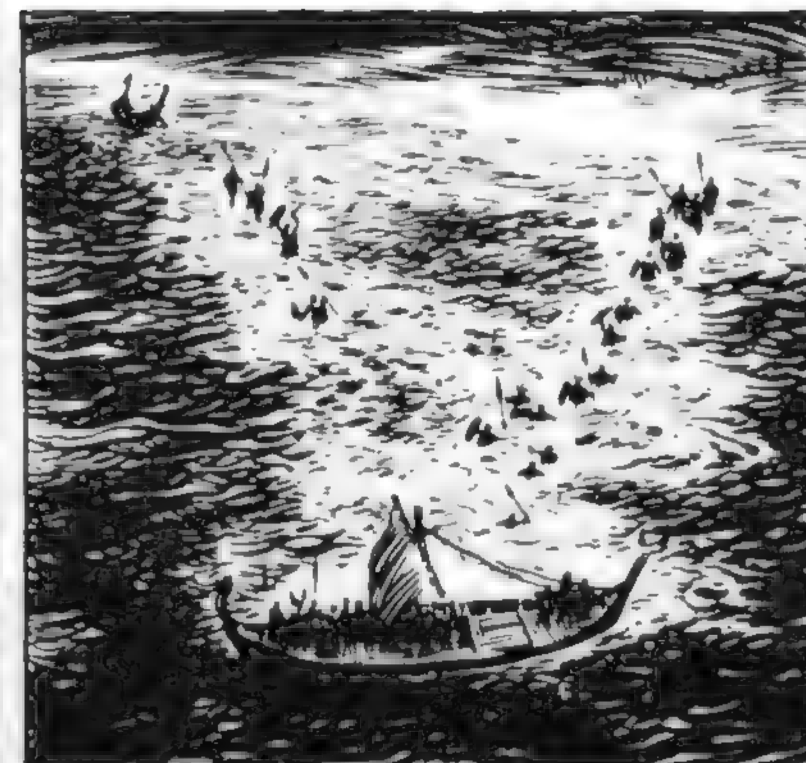

Op het zien van het scheepje verandert de stemming onder de Saksers op slag. "Waar blijven jullie nou met je ontevreden gemopper?" roept Eric. "Daar hebben jullie dat schip waarvoor de torenwachter alarm sloeg! Er achteraan! Het is maar een roeischip en veel kleiner dan het onze; dat kunnen wij gemakkelijk pakken." Brullend van ijver trekken de Saksers het zeil strakker en inderdaad krijgt Erics schuit wat meer vaart. Langzaam maar zeker lopen zij op het roeischip in en de piraten geven hun wapens een laatste snelle inspectie. "Het is vast een verspieder van de noordelijke Saksers, makkers", brult Ator, die met een verhit gezicht naast Eric op de voorplecht staat. Dichter en dichter naderen zij het andere schip... En dan slaakt Ator een verbaasde kreet. "Bij Thor, er is een vrouw in de boot", valt Eric op dat moment met goed gespeelde verbazing in. "En het is dat schepsel dat ineens zulke goede maatjes was met onze Edzar", vult Ator vloekend aan. "Ik heb dat vrouwmens nooit vertrouwd", bromt Eric schijnheilig, terwijl hij in spanning het verdere verloop der dingen afwacht. Dan trilt eensklaps de lucht van verwensingen en verbaasde kreten. Ten prooi aan hevige opwinding geeft Ator de Noorman een geduchte por in de ribben en buldert: "En die bemanning ken ik ook: het zijn Edzars slaven, twaalf in getal. Dat achterbakse schepsel is er met Edzars slaven vandoor!" Erics gezicht is een en al verbazing en ongeloof. "De verraadster!" krijt hij dan met gehuichelde verontwaardiging. "Dât zal haar opbreken!" Met stentorstem beveelt hij de bemanning van de kleine boot bij te draaien, maar in plaats van te gehoorzamen, zwenkt het scheepje snel landinwaarts. "De schurken willen proberen er over land vandoor te gaan", schreeuwt Ator, woedend zijn zwaard zwaaiend. "Roerganger, om het roer!" Eric herhaalt brullend het bevel, maar wendt zich dan haastig af om een glimlach te verbergen. Goed zo, Branwen, denkt hij tevreden. Dat belooft een kostelijke grap te worden. Dit domme, domme stel loopt als een groep hazen in onze val.

Terwijl de slaven hun kleine bootje, dat weinig diepgang heeft, tot vlak bij het strand roeien, waarna zij haastig van boord springen en jammerend de wijk nemen in het duin, beveelt Eric zeil te minderen en bij te draaien. De piraten die staan te trappelen van ongeduld om hun weerloze prooi achterna te gaan, beginnen luidkeels te protesteren maar Eric legt hen even luidkeels het zwijgen op en brengt hen aan het verstand dat het geen zin heeft om als een troep kwajongens achter de slaven aan te blijven hollen door het donkere duinlandschap. "Zo een achtervolging moet met overleg gebeuren", zegt Eric bestraffend. "Ik heb zoiets meer bij de hand gehad. Luister! Ik zet hier twintig man overboord onder aanvoering van Ator - hij is een van de pienterste kerels die ik ooit ontmoet heb. Vervolgens ga ik met de overige twintig een flink eind voorbij het bootje van de slaven aan land. Zo sluiten wij de vluchtelingen in en hebben wij ze in minder dan geen tijd te pakken. Snel nu, anders wordt de voorsprong van die schavuiten te groot... maar vergeet vooral niet dat bootje kort en klein te hakken, want anders zouden zij nog over zee ontkomen." De domme gezichten van de Saksers beginnen te glimmen bij de gedachte dat er iets te vernielen valt en Erics plan wordt zonder verdere bedenkingen aangenomen. Blakend van strijdlust laat Ator zich met zijn krijgers in het water zakken en haast zich plassend en schreeuwend kustwaarts. Terwijl het piratenschip langzaam verder vaart krijgt, slaat Eric vanaf de voorplecht met een grimmig lachje de drie Saksers gade die inmiddels op het kleine bootje van de slaven los hakken, als ware het een levensgevaarlijk monster. "Hak maar, broeders!" mompelt hij spottend. "Hak er mooie, kleine splintertjes van; jullie eigen kansen versplinteren gelijktijdig, maar dàt ontdekken jullie straks wel." Achter hem lacht Erwin gesmoord... Langzaam glijden de kustlijnen langs hen heen. Dan, enkele honderden meters verder voorbij het ongelukkige scheepje, wendt Eric zich tot de Saksers die al met de wapens in de vuist gereed staan en met een olijke twinkeling in de ogen geeft Eric het sein voor de tweede landing.

Als een der eersten laat Eric zich overboord glijden en daarbij geeft hij Axe, die met Biar, de Heruli, de roerganger en twee Saksers op de boot blijft ongemerkt een wenk. "Zorg dat die drie Saksers geen last veroorzaken", fluistert hij de jonge boogschutter toe. Dan, ziende dat de piraten om hen heen het veel te druk hebben om op hem te letten, laat hij er haastig op volgen: "Handel zodra je mij op het strand ziet verschijnen! Je weet wat je te doen staat." Het volgende moment wendt hij zich om en met Erwin op zijn hielen stort hij zich - brullend als een rechtgeaard zeerover - te midden van de tierende troep. Ondertussen houdt hij onafgebroken de donkere duinenrij in het oog en hij moet zich op de lippen bijten om niet te glimlachen, als hij een der voorste Saksers eensklaps met een schorre kreet naar het duin ziet wijzen, waar een drietal figuurtjes zich bepaald onhandig tracht te verschuilen. Branwen weet het spel voortreffelijk te spelen. Duwend en stompend baant de Noorman zich een weg naar de voorhoede en met een gezicht alsof hij de twaalf slaven het liefst persoonlijk stuk voor stuk zou willen kielhalen, roept hij uit: "Voorwaarts, makkers! Breng mij de schurken, dood of levend!" Dit is taal welke de Saksers kunnen waarderen. Met enkele grote sprongen stormt Eric tegen een duin op en zijn zwaard zwaaiend in een richting waar de drie lokvogels zich beslist niet bevinden, buldert hij: "Daar gaan ze. Ik zie ze duidelijk allemaal. Er achteraan mannen. En waag het niet terug te komen voor jullie ze alle twaalf hebben gevonden en de vrouw erbij." De Saksers kijken links noch rechts meer en hollen als een kudde dolgeworden vee blindelings achter elkaar aan. Snel wipt Eric in tegenovergestelde richting weer van zijn duintop af, waar Erwin half verborgen tussen de doornstruiken staat te schudden van het lachen. "Ziezo", gromt de Noorman, terwijl hij zijn zoon een goedmoedige duw geeft, "en nu als een haas maken dat we wegkomen."

Van de luidruchtige Saksenbende is zo goed als niets meer te horen, als Eric zacht de roep van een uil door het verlaten duin laat klinken; het afgesproken teken voor Branwen en de slaven dat alles veilig is. Niet lang daarna ritselt het in de duisternis van een duinpan en aan het hoofd van de twaalf mannen duikt Branwen geruisloos naast hem op. ''Tot zover ging alles prachtig'', zegt de jonge vrouw met van opwinding schitterende ogen. ''Maar wij moeten ons haasten, want de eerste groep is dicht achter ons.'' In looppas gaat het nu naar het strand en Eric hoopt vurig dat Axe en de Heruli het klaar zullen spelen met de drie Saksische piraten, want zou dit niet het geval zijn, dan zijn zij allen verloren. Hij maakt zich echter nodeloos zorgen. De slaven kunnen zonder de minste tegenstand aan boord klauteren en met een zucht van verlichting stapt Eric als laatste in de boot. Bijna gelijktijdig zet het vaartuig zich in beweging. Klaarblijkelijk hebben de drie Saksers zich echter toch niet zonder meer gewonnen willen geven, want een feilloos gerichte pijl van Axe heeft een van hen stevig met zijn opperkleed aan de mast geprikt, waar hij zich krampachtig staande houdt. ''Kon ik weten dat dat onbenullige jongetje zo'n behekst schutter is'', mompelt de kerel verongelijkt. ''Er zijn er meer die dat te laat ontdekt hebben'', zegt Eric grimmig. ''Wees blij dat hij je leven gespaard heeft, kerel. En nu overboord met jullie; maar laat die wapenrusting maar hier, die hebben we zelf hard nodig.'' Even later worden de drie timide Saksers overboord gezet. Ze houden zich rustig tot zij buiten het bereik zijn van Axes pijlen. Dan komen echter de verwensingen welke zij al die tijd ingehouden hebben, in een niet te stuiten stroom los. Aanvankelijk stoort niemand aan boord zich aan die weinig fraaie taal, maar dan wenkt Eric zijn metgezellen eensklaps stil te zijn. ''Je bent er nog niet, schavuit!'' klinkt het zwakjes tot hen door. ''Edzar zal jullie te pakken krijgen, reken maar.'' Snel glijden Erics ogen langs de duistere kim en dan verstrakt hij. De snel groter wordende zeilen van Edzars gehele vloot koersen recht op hen toe...

Wij hebben te veel tijd verspeeld, flitst het door Eric heen, terwijl hij de vloot van de Saksische piraten bezorgd opneemt. Voor zover hij het op deze afstand beoordelen kan, is de snelheid van de achtervolgende schepen zeker niet groter dan dat van zijn eigen schip. Met een beetje geluk kunnen zij misschien nog in de duisternis ontkomen. Het piratenschip verwijdert zich met een gestage vaart verder en verder van de plaats waar zich ondertussen de beetgenomen Saksers verzameld hebben. Een eindweegs lopen dezen nog over het strand met de boot mee. Wat zij de vluchtenden achterna schreeuwen is niet te verstaan, maar naar de wilde gebaren te oordelen die zij daarbij maken, zijn het beslist geen zegewensen. Hoewel Eric en zijn mannen zich kostelijk amuseren met de geslaagde krijgslist is de onrust bij allen duidelijk merkbaar. Constant tuurt de Noorman, die het roer houdt, achterom. Eén Saksenboot is geland om de veertig gestrande helden aan boord te nemen, maar de rest zet de achtervolging voort. Erics schip komt iets sneller vooruit - waarschijnlijk door de veel geringere bemanning - maar desondanks betwijfelt de Noorman het, of hij de wraakzuchtige Edzar af zal weten te schudden. Over een paar uur is het licht en zonder water, zonder voedsel kunnen zij onmogelijk aan één stuk door blijven varen. Bovendien dreigt hem het gevaar van de noordelijke piratenbende. En nauwelijks heeft Eric dit bedacht of Biar, de Heruli die voor op de uitkijk staat, slaakt een schorre kreet: "Een vloot! Vele schepen recht vooruit! Zij komen op ons af... Wij worden ingesloten..."

Met een frons geeft Eric het roer aan Peer, een der bevrijde slaven en loopt haastig naar voren. De naderende vloot is nog te ver af om aard en herkomst te kunnen bepalen. Maar naar alle waarschijnlijkheid zijn het de verbonden Saksische piraten uit het noorden. Daar zij de wind tegen hebben varen zij op roeikracht en komen dus - gelukkig - slechts langzaam vooruit. Met dat al is de situatie er voor Eric en de zijnen vrij hopeloos door geworden. Achter hen Edzar; met tenminste vijf schepen, voor hen een vloot van naar schatting zeker twaalf tot twintig boten en zelf op een schip, dat te log gebouwd is om een snelle ontsnapping mogelijk te maken. De mannen staren elkaar sprakeloos aan en zelfs Erwin, die toch werkelijk niet gauw uit het veld geslagen is, kijkt bedenkelijk. Alleen de temperamentvolle Branwen loopt, mompelend in haar eigen onverstaanbare taaltje, uitdagend heen en weer en schudt beurtelings de vuist tegen beide vloten. Als zoekend naar een uitweg glijden Erics ogen langs de schimmige streep land aan stuurboord. Er is geen baai, geen inham, geen kreek waar zij zich zouden kunnen verschuilen. Niets dan strand en duin voor zover het oog rijkt. Maar vlak onder de kust is het zo donker dat de afscheiding tussen water en land niet meer te onderscheiden is en eensklaps krijgt Eric een idee; het enige idee dat hen nog redden kan... Snel neemt de Noorman het roer weer over en zwenkt scherp landwaarts. Op gevaar af te blijven steken op een zandplaat brengt hij de boot zo dicht mogelijk onder de wal terwijl Biar met een der riemen het water peilt. Dan beveelt Eric zeil te reven. Het kleine anker plonst in zee en even later ligt het schip roerloos en stil in de diepe schaduwen onder een hoog duin. Scherp houden zij zowel Edzars vloot als de vreemde schepen voor hen in het oog. "Als ze onze koersverandering hebben gezien zijn we verloren", fluistert Eric. In ademloze spanning zien zij de schepen langzaam, tergend langzaam nader komen...

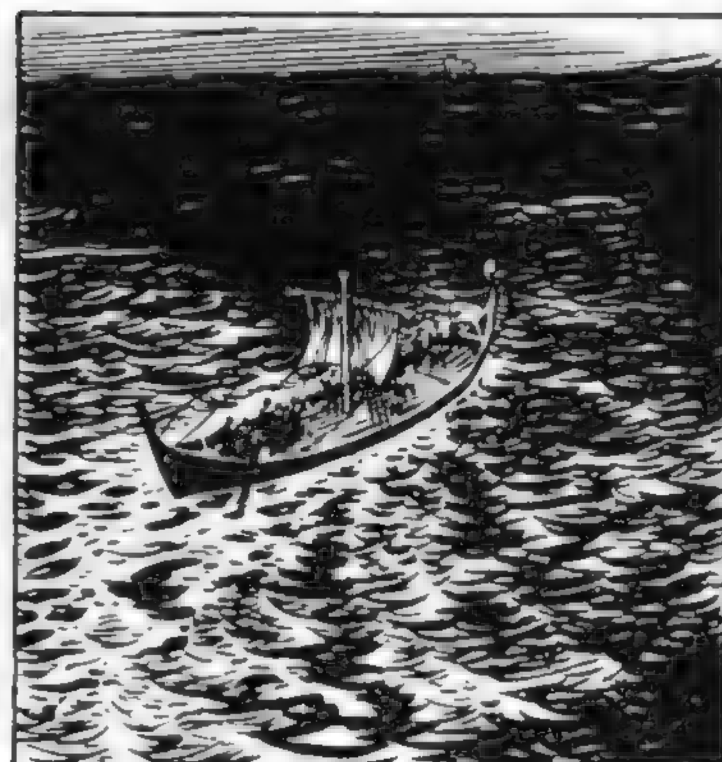

Op een der voorste schepen van de verenigde vloot der noordelijke Saksers buigt de in beremantel gehulde gestalte van een aanvoerder zich voorover en tuurt gespannen in de duisternis voor hem. "Ik zeg je, dat ik een zeil zag, Ole, mijn ogen bedriegen mij nooit!" Ole haalt de schouders op, maar waagt het niet de ander tegen te spreken. Een tijdlang klinkt slechts het geluid van de wind in de klapperende touwen, het kraken van de dekplanken en het geplas der riemen. Dan slaakt de aanvoerder een luide kreet. "Zie, dáár, domme stijfkop", snauwt hij triomfantelijk. "Zie je dat zeil?" "Bij de goden... het is er niet één, het is een hele vloot, man!" laat hij er geschrokken op volgen. Opgewonden beveelt hij de roeiers vaart te minderen, dan snelt hij naar de achtersteven om met luide kreten de aanvoerders op de andere schepen bijeen te roepen.

In zijn zacht deinende boot richt Eric de Noorman zich met een glimlach op en staart de langsvarende boot opgelucht na. "Het gevaar is voorbij, mannen", zegt hij. "Hijs het zeil!" "Dat is dan twee vliegen in één klap, vriend Eric", klinkt achter hem de stem van Branwen spottend. "Wij ontspringen de dans en onze Saksische makkertjes vliegen elkaar in de haren. Want die twee vloten kunnen elkaar eenvoudig niet mislopen." Met een opgewekt gegrinnik haalt Eric het plechtanker in. Langzaam schuift de boot zeewaarts. Van verre klinkt flauwtjes het schorre geschreeuw der piraten tot hen door. "Als ik mij niet vergis, hebben zij elkaar daar juist gevonden", mompelt de Noorman. "Heel goed! De vernielzucht en vechtwoede van onze Saksische vrienden kennende, denk ik dat er van beide vloten wel niet veel meer dan een paar spaanders zal overblijven. Doe je best, brave jongens! Inmiddels zullen wij op ons gemak eens rondneuzen op het eiland van Cendrach, de scheepsbouwer."

Met een fikse bries in het bollende zeil glijdt Erics Saksenboot traag deinend noordwaarts. De verwarde geluiden welke de wind meedraagt vanuit de richting waar de vloten van Edzar en de noordelijke Saksers slaags zijn geraakt worden zwakker en sterven weg. Hoewel de kans dat ze nu nog door een der partijen achtervolgd zullen worden zo goed als uitgesloten is, houdt Eric - staande aan het roer - voortdurend de zee achter hem in het oog. Voor zover zijn blik reikt is er echter geen spoor van een zeil te bekennen en het besef, dat zij tenminste van deze zijde geen gevaar meer te duchten hebben, doet allen herademen. Kort en bondig stelt Eric de twaalf bevrijde slaven nu voor de keus, ergens op een veilige plek aan land gezet te worden, of de nog komende gevaren met hem te blijven delen. Hoewel de slaven maar al te goed weten wat het betekent in de macht van een Saksische despoot te zijn en zij terdege beseffen dat hen niets meer of minder wacht dan de brandstapel, als Edzar hen ooit nog eens in handen zou krijgen, besluiten zij eenparig Eric loyaal te blijven. De tocht wordt uur na uur voortgezet zonder dat er iets voorvalt. Maar tegen het grauwen van de morgen slaakt Biar, die op de uitkijk staat, een waarschuwende kreet. Bezorgd richt Eric zijn ogen op de twee zeilen welke flauwtjes aan de kim zichtbaar geworden zijn. "Als zij een achtervolging inzetten zijn we verloren", mompelt Eric. "Want hun snelheid overtreft verre die van ons schip." In gespannen stilte slaan allen die twee zeilen gade. Het is uitgesloten dat de bemanning daar hen niet opgemerkt heeft. Toch veranderen de twee geheimzinnige schepen niet van koers en niet lang daarna zijn zij weer in de schemering opgeslokt. Hoewel allen blij zijn met de goede afloop van deze ontmoeting, heeft het toch bij Eric een onbehagelijk gevoel te weeg gebracht. Keer op keer vraagt hij zich af wat de herkomst van de twee snelle schepen geweest kan zijn. Maar ten laatste haalt hij de schouders op en probeert het hele incident uit zijn gedachten te bannen. Volgens Branwen bevinden zij zich nu niet ver meer van het doel. In spanning turen de mannen over zee. Dan slaakt één van hen een zachte kreet en in het vale licht van de vroege ochtend zien zij een donkere plompe vorm in zee opdoemen. Cendrachs eiland, het eiland van de scheepsbouwer.

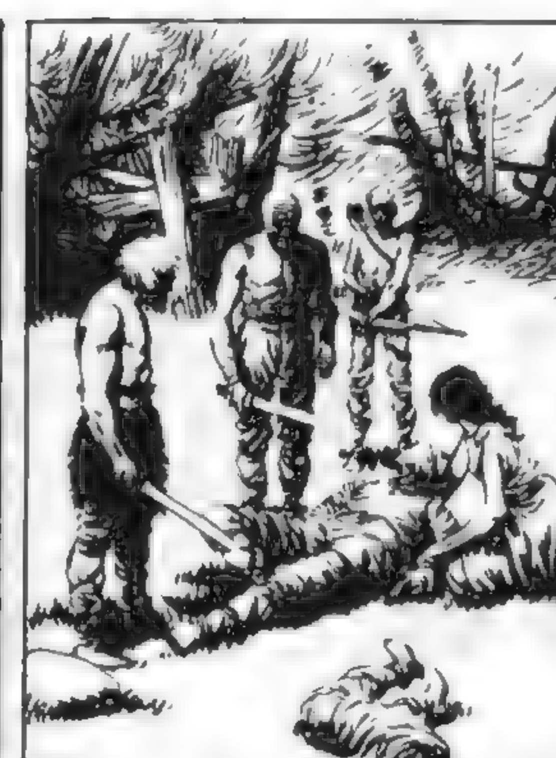

Snel legt Eric de boot dwars op de wind waarna hij kort overleg pleegt met Erwin, Axe en Branwen. "Ik veronderstel dat je vader nog op het eiland is, want hij was immers zwaar gewond toen jij hem verliet", wendt hij zich tot de jonge vrouw. "Om hem te bevrijden moeten wij nu meteen handelen, want over een paar uur is het klaarlichte dag en als we tot morgennacht wachten, kan die piratenbende wel weer terugkeren en is deze mooie kans voorgoed verkeken." De anderen knikken instemmend, en met een blik op het heuvelige eiland, vervolgt Eric: "Ik zal met een paar man aan land gaan; blijf onder de kust varen om de aandacht van de eilandbewoners af te leiden. Is alles veilig dan geven wij een rooksignaal en kan je landen om Cendrach aan boord te nemen." Aldus wordt besloten. Terwijl de Noorman de steven wendt, kiest hij Axe - die hem met pijl en boog mogelijk van groot nut kan zijn - Biar, de Heruli en Peer, de woordvoerder der slaven uit, om hem te vergezellen op deze gevaarlijke onderneming. Branwen is hevig in haar wiek geschoten dat men háár over het hoofd ziet en ten laatste stemt Eric toe de driftige jongedame in plaats van Peer mee te nemen. Per slot van rekening is zij de enige die op het eiland de weg weet, en gaat het allemaal om haar eigen vader... Langzaam glijdt de boot naderbij. De mannen houden de adem in als zij de grauwe rotsen somber en dreigend uit de nevel zien opdoemen. Terwijl Eric zich van zijn wapenrusting en overtollige kleding ontdoet glijden zijn ogen onophoudelijk langs de klippen. Nergens kan hij een teken van onraad ontdekken; hun komst schijnt volkomen onopgemerkt te zijn gebleven. Ondanks deze ogenschijnlijke rust, laat hij zijn waakzaamheid echter niet verslappen. Voor alle zekerheid wacht hij, tot de boot door een der mistbanken gedeeltelijk aan het oog onttrokken is. Dan geeft hij zijn zoon haastig het roer in handen, draagt deze het bevel over en laat zich met zijn drie metgezellen geluidloos in het koude water zakken. Terwijl de boot weer vaart krijgt zwemmen zij met lange kalme slagen op het eiland toe.

In de bescherming van de laaghangende nevels zwemmen Eric en de drie anderen, Biar, Axe en Branwen in de schemering naar het eiland. Het blijft wonderlijk stil daarginds en hoewel Eric voortdurend op zijn hoede is, dringt geen enkel geluid tot hen door. "Het lijkt wel alsof er geen levende ziel meer op het eiland is", zegt Eric gedempt, terwijl zij naar het smalle strand waden. "Best mogelijk dat de noordelijke Saksers na hun overval indertijd het geheel verlaten hebben..." Langs smalle paadjes leidt Branwen hen behoedzaam naar de hoogvlakte. Dan staat zij eensklaps stil bij een scherp uitstekende rotspunt en wijst naar beneden. In een komvormig dal dat zich ongeveer in het midden van het eiland bevindt, zien zij de geblakerde resten van wat eens een goed omheinde nederzetting is geweest. De flauw opstijgende rook wijst erop, dat de verwoesting nog pas kort geleden heeft plaatsgehad. "Dit waren indertijd de kwartieren van Ragnars trawanten", fluistert Branwen, die de onrust om het lot van haar vader duidelijk aan te zien is. Enkele roerloze gestalten liggen tussen de brokstukken verspreid en zwijgend haasten zij zich naar beneden. Dan horen zij zwakke kreten roepen om hulp... Onmiddellijk begeeft Eric zich in de richting van het geluid, gevolgd door de anderen. Voor alle zekerheid houdt de voorzichtige Axe een pijl op de pees. De roepende blijkt een Sakser te zijn, en als Branwen naast hem neerknielt, mompelt hij omsamenhangend. Terwijl zij pogen de man te verstaan, merkt niemand de drie kerels die behoedzaam van achter een rotspunt opduiken... "Dat is die rare dochter van de oude scheepsbouwer", fluistert de een, terwijl hij zijn boog heft. "Neem jij de kerel met die lap om z'n kop, dan neem ik de andere krijger... Met dat jochie spelen we het wel klaar zou ik denken, al staat hij nu erg dapper te kijken met dat boogje... en die juffrouw zal ook wel geen last veroorzaken, als de twee krijgers eenmaal uitgeschakeld zijn." In diepe stilte worden twee bogen dreigend op de nietsvermoedende Noren gericht...

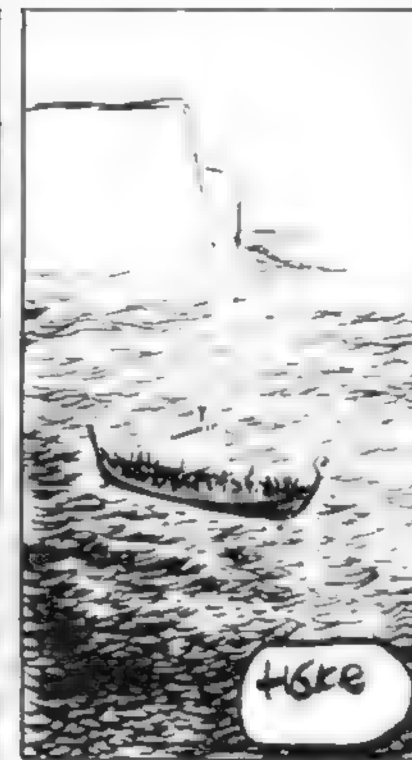

Op hetzelfde moment waarschuwt Erics instinct hem, dat er onraad is; hij wendt zich om en terwijl ook Axe een waarschuwende kreet slaakt duiken beiden opzij en snorren er twee pijlen rakelings langs hen heen. Nog terwijl hij de verraderlijke pijlen ontwijkt, heft Axe zijn boog en snort de eerste pijl de drie Saksers, die al uit hun dekking komen tegemoet. De voorste zakt met een pijnlijke schreeuw ineen; even later wordt de tweede de boog uit de hand geschoten en de Saksische sluipmoordenaars zijn de verbijstering nabij. Een bijgelovige vrees bekruipt hen bij het aanschouwen van de weergaloze trefzekerheid van dat 'jochie' met zijn 'boogje' en voordat zij zich kunnen herstellen, springen Eric en de Heruli met de wapens in de vuist naar voren. Er ontstaat een kort gevecht en terwijl Eric zijn tegenstander snel achteruit drijft, stelt hij met voldoening vast, dat Biar, de Heruli, een uitstekende zwaardvechter is die gemakkelijk tegen zijn Saksische tegenpartij opgewassen blijkt te zijn. Het gevecht is kort maar hevig. Snel worden de zeerovers ontwapend en bibberend smeken zij op hun knieën om genade. Eric maakt een wuivend gebaar. "Zeg eerst eens wie jullie zijn; als jullie meegeholpen hebben om hier de zaak zo grondig te vernielen, zul je er van lusten." "Uh? Wij?" stottert een van hen. "Maar zijn jullie dan niet van Ragnars bende?" "Ragnars bende?" herhaalt Eric fronsend. "Waar heb je 't over? Voor zover ik weet, bestaat Ragnars bende niet meer! Probeer mij niet om de tuin te leiden. We weten allemaal dat Ragnar dood is en..." "Ragnar dood?" schreeuwen de kerels opgewonden. "Was het maar wáár! Het was zijn vervloekte bende die hier huis gehouden heeft als een troep brullende duivels. En de kerel die ze aanvoerde was Ragnar zelf, in levende lijve!"

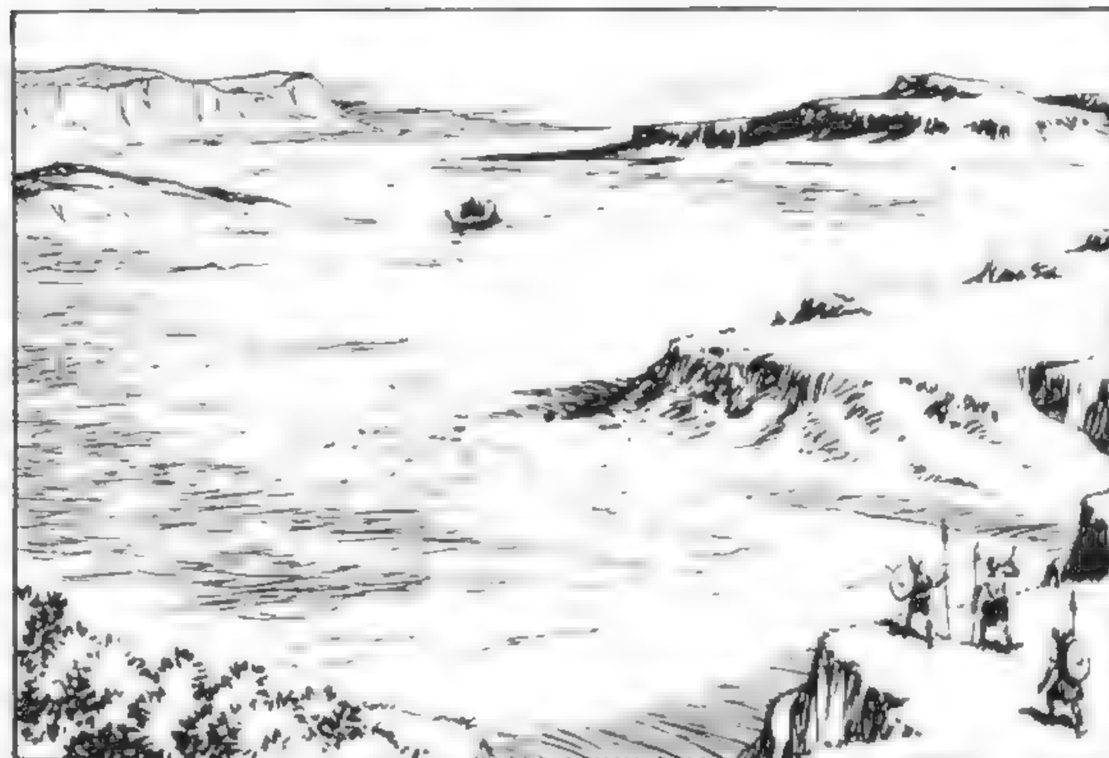

"Wat zeg je me daar?" roept Eric uit en zijn verbazing is niet minder dan die van Branwen, die vol angstige spanning vraagt of de rode piraat haar vader meegenomen heeft. De Sakser lacht schamper. "Dat had-ie wel gewild... maar dat scheepsbouwertje hadden wij meegenomen..." "Vertel ons alles, en een beetje duidelijk", gebiedt Eric en de man vervolgt: "Alle Saksische vrijbuiters die zich verenigd hadden om Edzar te lijf te gaan waren bijeengekomen op dit eiland, voordat ze in zee staken. Ik en een aantal van mijn kameraden bleven achter om het eiland te bewaken. Waarschijnlijk heeft die Noorse schurk al een hele tijd op de loer gelegen voor zo'n gelegenheid, want de vloot was nauwelijks uit het gezicht of Ragnar verscheen in de baai met zijn vermaledijde snelzeiler. Hij was geland voor we het wisten. Die vervloekte schurkentroep ging tekeer als een wervelstorm. Wij drieën wisten er tussen uit te glippen. Ragnar maakte alles met de grond gelijk en we hoorden hem brullen, dat hij de kwartieren die voor zijn mannen gebouwd waren aan niemand gunde... Daarna scharrelde hij nog een hele tijd tussen de puinhopen rond en verdween weer met medeneming van het laatste schip dat hier nog op de landingsplaats lag." "De twee zeilen welke wij zagen", mompelt Eric. Onmerkbaar geeft Branwen Eric een teken, terwijl zij hardop zegt dat het tijd wordt Erics verband opnieuw aan te leggen. De vrouw trekt Eric iets terzijde en fluistert hem toe: "Volg mij, ik wéét wat Ragnar in de puinhopen zocht! Hopelijk heeft hij het niet gevonden..." Nadat de Noorman zijn mannen bevel gegeven heeft hun schip een sein te geven om te landen, haast hij zich achter Branwen aan. Koortsachtig zoekt de jonge vrouw tussen de haast onherkenbaar geworden rommel, waar eens haar vaders verblijf stond. Dan slaakt zij een gesmoorde kreet en wijst op een klein openstaand luikje in de grond. "Het is weg; àlles is weg..." stamelt zij. "Ragnar heeft het gevonden..." Voor het eerst sedert Eric haar ontmoette is Branwen werkelijk geschokt. Hakkelend vervolgt zij: "Het was een heel pak geschriften en aantekeningen van mijn vader... over de bouw van zijn schepen; maar ook over andere, vreemde dingen... wat niemand ooit zien mocht, ook ik, zijn enige dochter, niet. Maar het moet van het allergrootste belang geweest zijn, want toen ik hem verliet bezwoer hij mij, ten koste van àlles, de geschriften te redden..." Eric neemt haar bij de arm. "Kom", zegt hij zacht, "het zal wel niet zo ernstig zijn; Ragnar zal weinig aan de aantekeningen van je vader hebben, want hij kan geen lettertekeningen zo groot als een rotsblok lezen. En je vader zelf is altijd nog belangrijker dan het dikste pak geschriften. Als wij hem kunnen redden is alles toch zeker niet tevergeefs geweest!" Met zachte drang leidt de Noorman haar terug. Inmiddels is de boot geland. Alle wapenen welke zij nog kunnen vinden worden verzameld. Dan beveelt Eric de drie gevangenen zich in te schepen en niet lang daarna bevinden zij zich op zee om de speurtocht naar de ongelukkige scheepsbouwer voort te zetten.

Onophoudelijk glijden Erics ogen over de zee als de boot op aanwijzingen van de drie Saksers oostwaarts koerst. Naar alle waarschijnlijkheid is de zeeslag tussen Edzar en de noordelijken nog in volle gang, want van geen der beide vloten is ook maar iets te bespeuren. Het nieuws dat Ragnar de Rode nog in leven is, bespreekt hij fluisterend met Branwen, die niet minder onder de indruk is van dit bericht dan hij. Een scherpe ondervraging van de drie gevangenen brengt aan het licht, dat op het eiland waar Branwens vader, Cendrach, de scheepsbouwer, door de Saksers gevangen wordt gehouden slechts een kleine bezetting is achtergelaten. Niettemin pijnigt Eric zich de hersens, hoe hij er in slagen moet bij klaarlichte dag op het eiland te landen en Cendrach uit handen van zijn bewakers te krijgen. Al zijn hij en zijn mannen, waarvan de meesten nu goede wapens hebben, in de meerderheid, toch zijn wel alle voordelen aan de kant van de bewakers van het eiland. En uitstellen tot de nacht valt durft Eric niet wegens het gevaar van de terugkerende Saksische vloot. Per slot is reeds zoveel kostbare tijd verloren gegaan. Zij zullen een krijgslist te baat moeten nemen. Peinzend overweegt Eric zijn mogelijkheden en eensklaps komt een gewaagd plan bij hem op; het enige plan dat kans tot slagen biedt... Het loopt tegen de middag, als de uitkijkpost op het eiland waar Cendrach gevangen zit, met luide kreten zijn twee kameraden waarschuwt voor de nadering van een schip. Verscheidene krijgers snellen naar de klip en langzaam zien zij een Saksenboot traag tussen de eilandjes door koersen. "Dat lijkt wel een boot van Edzar", gromt een van hen argwanend, maar de ander zegt opgewonden: "Kijk, zij zwaaien naar ons, het zijn onze eigen mannen! Het is een prijsschip natuurlijk; misschien is Edzar zèlf wel als gevangene aan boord!" Luid juichend stormen de krijgers naar het strand terwijl zij met opgeheven schilden en speren de zwaaiende opvarenden begroeten. Maar achter de drie ongelukkige Saksers in de voorplecht, die zwetend en met de moed der wanhoop staan te juichen, lacht Eric de Noorman grimmig: "Denk erom, makkertjes, als jullie proberen te waarschuwen of een moment ophouden met dat blijde gejuich... een pijl voor jullie!"

Langzaam schuurt Erics boot over het strand en enigszins verbouwereerd slaan de krijgers op de aanlegplaats de bemanning gade, welke in de voorplecht staat te juichen en te wuiven of zijn leven ervan afhangt... Er moet toch wel iets heel bijzonders gebeurd zijn, daar hun makkers - waarvan zij de voorsten nu duidelijk herkennen kunnen - zo'n lawaai maken. Wat zij niet zien zijn de dreigend geheven bogen van Eric, Erwin, en Axe welke de oorzaak zijn van de vermeende uitgelatenheid. Nog steeds onder de vrolijkste kreten springen de drie overboord en waden naar land. De rest van de bemanning volgt hen op de voet, maar is aanmerkelijk minder uitbundig. Eensklaps krijgen de Saksers op het strand de indruk dat er iets niet in de haak is... maar dan is het al te laat. Eric, Erwin en Axe springen naar voren met geheven bogen. "Eén beweging van jullie en deze pijlen doen hun werk", snauwt de Noorman. Inmiddels sluipt Biar, de Heruli met de bevrijde slaven op het groepje Saksers in. Even is er een moment van gespannen stilte; dan werpen de Saksers op bevel van Eric hun wapens op een hoop en het huzarenstukje is volbracht. Snel zoekt Eric twee gevangenen uit om de verblijfplaats van de scheepsbouwer te wijzen. Hij draagt zijn mannen op de tierende Saksers, die nu eigenlijk pas goed beseffen op welk een goedkope manier zij bij de neus genomen zijn, in hun eigen kwartieren op te sluiten. Dan haast hij zich met de twee Saksers die hem tot gids dienen naar het midden van het eiland. Hij is echter amper onderweg als zijn zoon hem met een schelle waarschuwende kreet achterop komt. "Wij moeten hier weg! Er is een vloot op komst!" schreeuwt de knaap. De Saksers voelen hun zelfvertrouwen terugkeren, maar zonder zich aan hun schimpscheuten te storen, dwingt Eric hen mee te gaan naar een hoge klip. En daar zien zij een vloot van vele zeilen het eiland naderen. "Wel", hoont een der Saksers, "wat wil jij nu nog?" "Jullie zijn er bij, zo zeker als wat..." en hoewel hij door niets zijn gedachten verraadt beseft Eric somber dat de man gelijk heeft. Zij zitten als ratten in een val...

"Eén verdachte beweging en de wapens spreken!" schreeuwt Eric, die terdege beseft, dat de gevangenen wel eens zó overmoedig konden worden bij de aanblik van de naderende vloot, dat zij aan het muiten slaan. "Geen honderd schepen kunnen ons verhinderen jullie allemaal over de kling te jagen", vult Biar dreigend aan en de Saksers houden zich wijselijk stil. Besluiteloos slaat Eric de schepen gade, dan trekt een beweging onder de Saksers zijn aandacht. Het volgende moment schreeuwt een der kerels: "Het zijn onze boten niet. Het is de vloot van Edzar."
"Dan zijn we er allemáál bij! Schaar jullie aan onze zijde!" roept Eric terug na een razend snelle overdenking. "Edzar is evengoed onze vijand als die van jullie! Gezamenlijk zijn wij sterker. Jullie kunnen je wapens terugkrijgen!" Dit voorstel nemen de Saksers maar al te graag aan en terwijl Biar en de anderen zich haasten hen de wapens weer terug te geven, begeven Eric en Branwen zich met een gids naar het verblijf van Cendrach. Het weerzien van vader en dochter is ontroerend, maar er is niet veel tijd te verliezen en Eric maant al tot spoed, als hij Branwen eensklaps in haar eigen taal rap tot haar vader hoort spreken. De blik welke de oude man daarbij op hem richt, doet Eric begrijpen dat het gesprokene hem betreft. Argwanend vraagt hij zich af wat dat te betekenen kan hebben, maar Branwen haast zich te verklaren dat zij haar vader slechts een relaas geeft van zijn heldendaden en daarmee moet Eric dan maar genoegen nemen. Men besluit de oude man voorlopig te laten waar hij is. Dan haasten zij zich terug naar de anderen. Het is doodstil op het eiland... In gebukte houding sluipt Eric met zijn naaste getrouwen naar een hoge klip. Edzars schepen zijn inmiddels de aanlegplaats genaderd en grote groepen zeerovers hebben zich reeds ontscheept. "Zij hebben onze boot gezien en weten dat wij hier moeten zijn", fluistert Biar Eric toe. "Het zijn zeker tussen de honderd en honderdvijftig krijgers, allen voortreffelijk bewapend. Bij de goden, wat moeten wij doen? Wat moeten wij doen om deze overmacht het hoofd te bieden?"

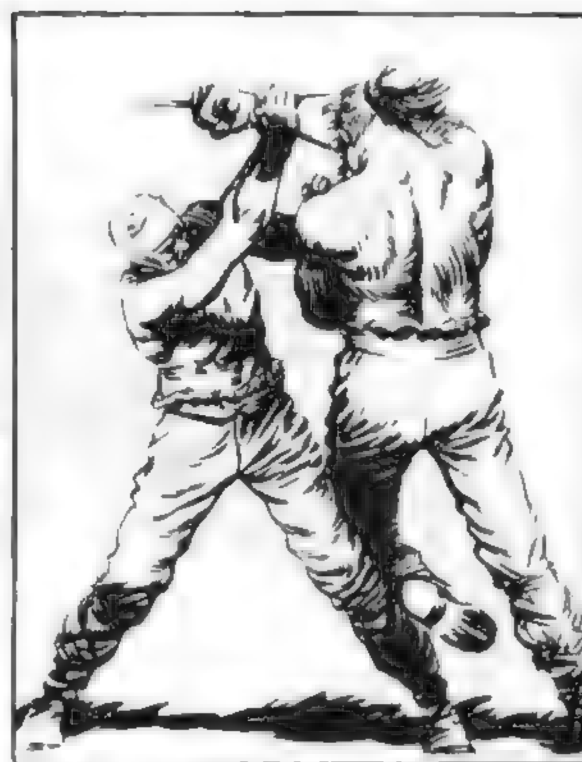

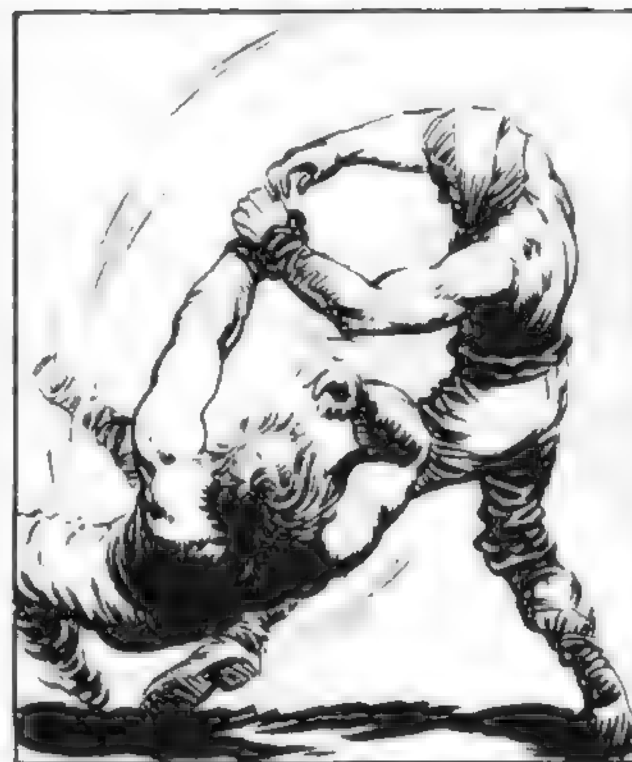

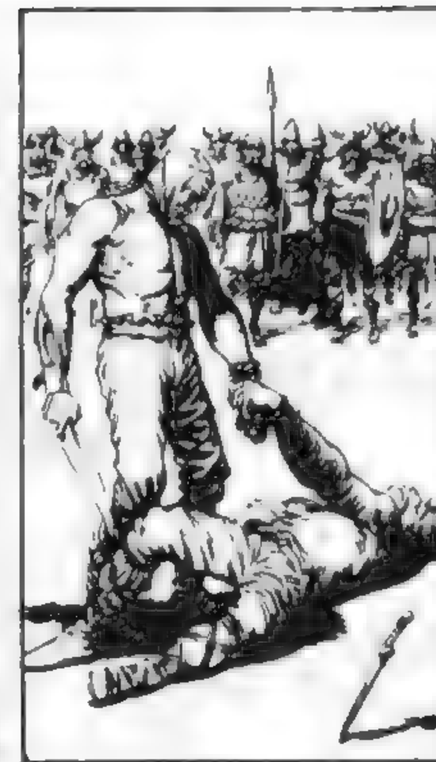

Het ziet er inderdaad vrij hopeloos uit voor Eric en z'n troepje. Een gevecht tegen zo'n tienvoudige overmacht heeft geen zin en hun lot - ook dat van de oude scheepsbouwer - schijnt bezegeld. Vol angstige spanning slaan ze de landing van de zeerovers gade. De reusachtige gestalte van Edzar is duidelijk te onderscheiden en koortsachtig werkt Erics brein om een uitweg te vinden. Maar er is er geen... Zelfs als het hen zou lukken zich in de uitgehouwen rotswoningen te verschansen, dan nog zullen zij, door honger gedreven, zich tenslotte moeten overgeven. Eén mogelijkheid is er nog, weet de Noorman, een mogelijkheid die al eens eerder in een soortgelijke benarde toestand redding bracht, maar waarvan hij ook weet, dat de kans van slagen op dit moment heel gering is. Er is echter geen keus. Hoewel Erwin hem van zijn plan tracht af te brengen, weet hij zijn volgelingen eindelijk te overtuigen. Hij zal Edzar tot een tweekamp dwingen. Voor alle zekerheid draagt hij zijn makkers op Cendrach in veiligheid te brengen in een der rotsholen, voor het gevecht een aanvang neemt. Dan springt Eric boven op een heuveltje en begint, goed zichtbaar voor de overblufte Saksers, Edzar toe te spreken. Hij roept dat er geen kunst aan is, met zo'n overmacht een handjevol mannen in de pan te hakken. "Als je de kerel bent waarvoor jij je uitgeeft, dan zul je er niet tegen opzien een eerlijk tweegevecht te laten beslissen! Ik daag je uit! Vecht met mij en laat de uitslag beslissend zijn! Zo je het aandurft..." Door hun voorliefde voor een goed tweegevecht en doordat zij, die zijn vorige tweegevecht nog niet vergeten zijn, luide bijvalskreten laten horen, blijkt wel dat de kerels voor Erics plan gewonnen zijn. Edzar is razend, dat hem de macht zo uit de hand wordt geslagen, maar hij kan niet weigeren. Hij eist echter, dat hèm de keuze der voorwaarden gelaten wordt. Ook dit weerhoudt Eric niet en grimmig richt hij zich op. "Aangenomen." Nog éénmaal doen zijn vrienden een poging hem van zijn driest plan af te brengen. Zijn hoofdwonde is nog niet eens genezen, zijn krachten niet op peil en voor de oersterke Edzar is hij geen partij. Maar Eric stoort er zich niet aan. En met angst en wanhoop in het hart zien zijn getrouwen hem onder doodse stilte langzaam het duin afdalen, zijn vijand tegemoet...

In een gespannen stilte maken de kemphanen zich gereed voor de strijd. Machtige spierbundels zwellen onder Edzars gebruinde huid en Eric realiseert zich, dat zijn kans om het van deze kolossale kerel te winnen, niet bijster groot is. Nu ontdekt de Noorman welk soort van tweekamp Edzar gekozen heeft: hun polsen worden met lederen riemen aan elkaar gebonden en beiden krijgen een lang mes. De sluwe Edzar weet dat de Noorman niet zo bedreven kan zijn in deze wijze van strijden en Eric begrijpt dat hij zijn heil in een list moet zoeken, tenminste... als hij daar de kans voor krijgt. De kamprechter treedt terzijde en geeft het sein. Ogenblikkelijk laat Eric zijn mes vallen en wringt zich opzij. Als Edzar met een triomfantelijke grijns toestoot, sluit Erics vrije hand zich als een ijzeren klem om diens pols. Terwijl Eric een plotselinge opwaartse ruk geeft met zijn linkerarm stoot hij door met zijn rechter en zet tegelijkertijd zijn been voor dat van Edzar. Deze is geheel overrompeld. Hij verwachtte niets anders, dan dat Eric - evenals al zijn vorige ongelukkige tegenstanders - hem in het wilde weg zou proberen te steken, hetgeen er altijd op uitdraaide, dat zij zelf neergestoken werden. Door Erics onverwachte pareren verliest de kolossale Sakser het evenwicht en komt half op zijn rug terecht, voordat hij nog goed en wel de kans heeft gekregen zijn mes te gebruiken... En die kans krijgt hij ook niet meer. Met zijn voet geeft Eric zijn tegenstander een fikse opstopper, welke hem enkele tellen verdooft. Dan een korte, genadeloze stoot en het gevecht is ten einde. De omstanders staan er wat vreemd van te kijken. Het gehele gevecht heeft nog geen drie minuten geduurd en de meesten voelen meer teleurstelling over de korte duur dan over de uitslag van deze tweekamp. Schaapachtig staren zij van het roerloze lichaam van hun dode aanvoerder naar Eric, die duizelig en met een bonzend hoofd overeind komt. Niemand heeft nog oog voor Sanno die, voorzichtig rondkijkend, een lang werpmes te voorschijn haalt. "Lang zul je niet van je overwinnig genieten, Noorman", slist de kerel met een valse grijns. Dan heft hij het mes voor de dodelijke worp op de nietsvermoedende Eric.

Vol spanning hebben Erics getrouwen het verloop van de strijd vanaf hun heuveltop gadegeslagen. De onverwachte uitslag doet hen herademen, maar toch blijven zij op hun hoede, want het is de vraag wat de zeerovers nu zullen doen. Eensklaps zien zij Sanno naar voren komen. Erwin slaakt een waarschuwende kreet, maar te laat... het werpmes heeft zijn doel getroffen. Razend van woede heft Axe zijn boog en Erics oude kwelgeest stort met een pijl in het verraderlijke hart dood ter aarde. Alles gaat zó snel in z'n werk dat de piraten eerst niet weten wat er aan de hand is. Maar dan springt Ator schreeuwend naar voren. De manier waarop Eric hem en zijn veertig man om de tuin geleid heeft, zit hem nog steeds dwars en woedend schreeuwt hij: "Sla ze allemaal neer, de schurken! Ik zal jullie aanvoeren en de eerste die er aangaat is deze vervloekte Noor!" Een luid geschreeuw is het antwoord; de troep wil niets liever dan wraak nemen op het handjevol getrouwen van de Noorman, waarbij zich bovendien nog enige noordelijke Saksers bevinden. "Stop!" buldert eensklaps een stem en de machtige gestalte van Svein Langtand stelt zich met een getrokken zwaard op voor de troep, die al klaar staat Eric koelbloedig te vermoorden. "Het was een goed en eerlijk gevecht", schreeuwt Svein, "en dat zal het blijven ook!" "Is het soms eerlijk dat die schurken onze Sanno vermoord hebben? Hè?" antwoordt Ator even luid bulderend. "Sanno kreeg zijn loon!" snauwt Svein dreigend. "Het is een gemene streek om een overwinnaar van achter neer te steken." De toestand onder de mannen wordt gespannen en het groepje op de heuveltop houdt zijn wapens gereed terwijl het langzaam afdaalt om te trachten Eric in veiligheid te brengen. "Dat tweegevecht was gewoon oplichterij! Het was voorbij voordat ik twee keer gekeken had. Het was een handigheidje van die Noor; die kerel zit vol met handigheidjes. Sanno had groot gelijk om een eind aan die visvreter te maken." "En ik zeg dat het tegen de regels van een goed gevecht is", buldert Svein weer. "De Noor heeft eerlijk gewonnen; zoals hij ook tegen mij eerlijk gewonnen heeft. Wie het waagt een vinger naar deze weerloze kerel uit te steken zal dat dan over mijn lijk moeten doen!" Inmiddels hebben Erwin en Branwen Eric haastig opgenomen en terwijl Axe voor alle zekerheid een pijl op de pees legt, staat Svein Langtand uitdagend tegenover de morrende troep, gereed om het tegen hen allen op te nemen...

Er heerst een moment stilte na Svein Langtands woorden. De piraten aarzelen en kijken een beetje op hun neus want om het met Svein Langtand aan de stok te krijgen - een van hun meest geduchte vechters - daar voelen ze niet veel voor. "Komaan, kerels", poogt Svein te sussen. "Onze Edzar is dood, we hebben geen aanvoerder meer; laat de Noor dat worden! Hij is een kerel uit één stuk; sterk en listig. Dan doen we wat recht is!" "Ik zeg jullie dat ik nu aanvoerder ben!" schreeuwt Ator er tussen door maar een andere stem valt in: "Ik heb niks met je smoesje te maken. Ik kies de zijde van Svein en de Noor zal mijn aanvoerder zijn!" Groke, de tweede van Erics vroegere tegenstanders treedt naar voren. Ook hij is een geweldenaar en zo volgen er nòg twee. De rest schaart zich achter Ator en nu volgt een scheldpartij over en weer die reeds in handtastelijkheden overgaat als Svein er een eind aan maakt, door eensklaps een wilde uithaal te doen met zijn zwaard. Hij schreeuwt zijn paar mannen toe het op een rennen te zetten en daarmee is de strijd ontbrand. De mannen van Edzar, verre in de meerderheid tegen hen, die de zijde van Eric gekozen hebben. De twaalf voormalige slaven, de rest van de noordelijke Saksers en Svein met zijn gevolg, trekken zich al vechtende terug op de heuvels. Erwin en Axe schieten de ene pijl na de andere tussen de aanvallers en menig Sakser bijt in het stof. "Terug naar de nederzetting!" brult Biar, die als vanzelf de leiding genomen heeft en zo hard ze het kunnen zetten allen het op een lopen, op hun hielen achtervolgd door de tierende Saksers. Eric is door Branwen al veilig achter de palissade gebracht maar terwijl Svein, Biar en Axe de aftocht dekken, vragen zij zich bezorgd af of zij nog op tijd de nederzetting kunnen bereiken...

Als Eric bijkomt is Branwen bezig om zijn schouders te verbinden en zit Erwin met een rood hoofd voor hem. "We hebben het allemaal op het nippertje gehaald", zegt de knaap, "maar de Saksers staan voor de poort, honderdenvijftig man sterk, en zij maken zich gereed om van vier, vijf kanten tegelijk aan te vallen." Dat houden we nooit, denkt Eric bezorgd terwijl hij overeind komt. Zijn hoofdwonde bezorgt hem gelukkig niet veel last meer, alleen de schouderwonde doet flink pijn. Maar dit belet hem niet de zaken weer in handen te nemen. Een luid gehuil kondigt aan dat Edzars trawanten de aanval hebben ingezet. Vlug verdeelt Eric zijn mannen in drie groepen van omstreeks tien krijgers, onder leiding van hemzelf, Biar en Svein, maar de Noorman beseft dat het een vrijwel hopeloze zaak is, want zijn handjevol krijgers kan nooit de hele borstwering bezetten. De Saksers beuken de palissaden, klimmen op elkaars schouders om een levende ladder te maken en pogen de brug neer te halen. Vertwijfeld pijnigt Eric zijn hersens met het zoeken naar een uitweg. De enige mogelijkheid lijkt hem terugtrekken op de rotswoningen, waar de oude scheepsbouwer zich al bevindt. De rotskamers zijn door gangen met elkaar verbonden en daar kunnen zij tenminste de overmacht het hoofd bieden, want vechten zûllen zij; tot de laatste man. Het lot dat hen te wachten staat als zij levend in handen van de Saksers zouden vallen is immers honderd maal erger dan deze dood... Snel roept Eric al zijn getrouwen bijeen. Slechts met de grootste moeite weet hij Svein te overreden ook de strijd te staken als een luid gekraak verraadt dat de Saksers de borstwering doorbroken hebben. "Grijp ze levend, mannen!" schreeuwt Ator die vooraan gaat. "Dan kunnen we ze laten boeten voor hun streken op 'n manier die wij voor ze zullen uitzoeken." Zelfs Eric kan een lichte huivering niet onderdrukken. Dan stormen de Saksische aanvallers brullend en juichend op hen toe...

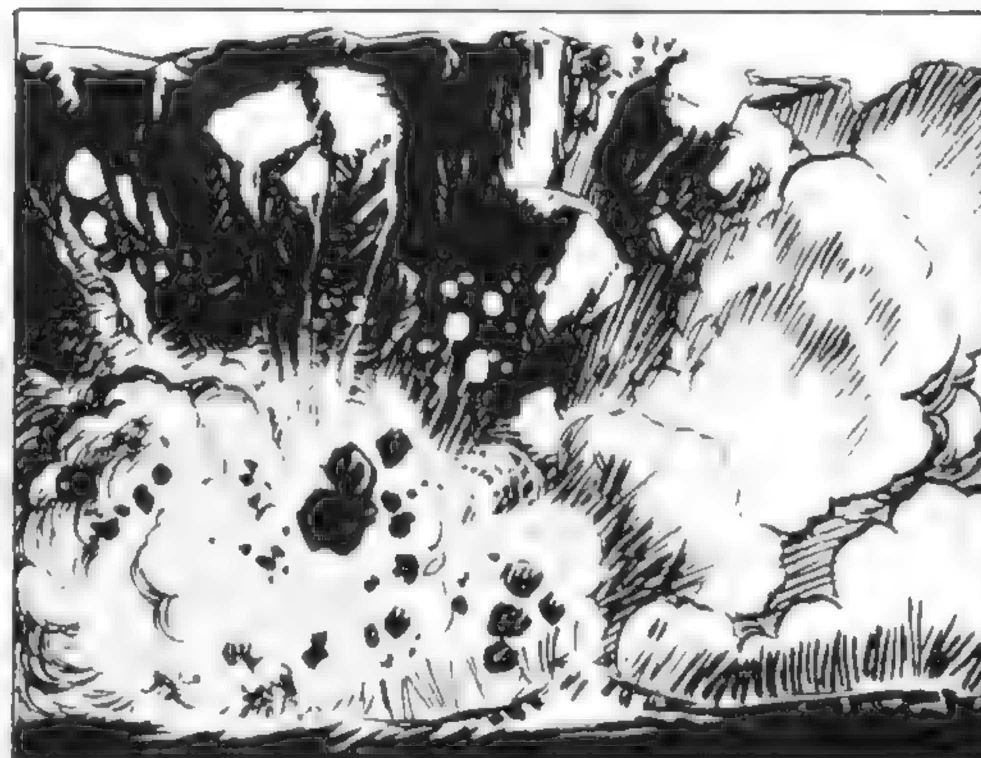

Haastig trekken zij zich terug in de schaduwen van de rotswoningen. Hier in de smalle gangen hebben de Saksers weinig aan hun overmacht. Eric, Biar en Svein vechten - als altijd - in de voorste gelederen en al weten ze menig Sakser buiten gevecht te stellen en weren zij zich als duivels, het mag niet baten; wéér moeten zij terug, steeds méér terug om te verhinderen, dat de rovers hen langs een der zijgangen in de rug komen... Verhit, vermoeid, duizelig en met een stekende pijn in zijn schouder vecht Eric door. Tot het bittere einde, denkt hij grimmig. Blijkbaar zijn er toch nog heel wat van Edzars mannen in de strijd gebleven want op een gegeven ogenblik is er van de aanvallers niets te merken. Deze adempauze maken zij zich snel te nutte, door zich op de gunstigste plaatsen opnieuw op te stellen. Hijgend ligt Eric op de loer nabij een plaats vanwaar hij verscheidene gangen kan overzien. Hij hoort de Saksers in de duisternis schreeuwen en bevelen uitdelen, waarna vele dreunende voetstappen verraden, dat de aanval weer ingezet wordt. Op dat moment ziet de Noorman eensklaps een gebogen gestalte uit een der gangen te voorschijn komen. Hij schrikt als hij de oude scheepsbouwer herkent... Wankelend gaat de man voort; in de ene hand een fakkel, in de andere een vreemde, dikke buidel. Bij het flakkerende licht van de toorts ziet Eric 's mans ogen koortsachtig schitteren. "Kom hier, Cendrach!" brult Eric. "Je loopt de vijand in de armen!" Ook Branwen heeft haar vader gezien. Ze slaakt een gil en springt op, om hem achterna te gaan. Dan klinkt de stem van Cendrach, de scheepsbouwer, hol weerkaatsend tegen de rotswanden: "Terug, als je leven je lief is! Snel!" en voor zij van hun ontsteltenis bekomen zijn, is Cendrach in de duisternis van de gang verdwenen. Haastig zetten Eric en Branwen hem na, maar voor zij drie stappen gedaan hebben, klinkt een schelle kreet. Dan volgt een hevige knal en een grote steekvlam schiet langs de muren. Met een donderend geraas begint de rotswand te splijten...

Paniek grijpt hen allen aan, Eric niet uitgezonderd. Niemand begrijpt wat die geweldige knal teweeggebracht kan hebben en ergens roept een sidderende stem: "De goden willen ons vernietigen." Verder en verder splijt de rotswand; grote steenblokken vallen omlaag, gillende kreten weerklinken overal, vermengd met het gedonder van neervallende rotsblokken. Het is een leven als een oordeel. Zo ver mogelijk zijn Eric en de zijnen teruggedrongen in de rotswoning, die - nu de rotswand gescheurd en naar beneden gekomen is - geheel open ligt. Op het kantje af zijn ze aan het geweld van de vlak langs hen heen suizende steenblokken ontkomen en slechts één gedachte dringt zich bij hen allen op: het vege lijf te redden voor deze onbegrijpelijke dreiging. Als het geraas langzaam verstomt, wordt het angstaanjagend stil en voorlopig durft niemand zijn schuilplaats te verlaten. Bijgelovige vrees heeft de mannen te pakken en hier en daar hoort Eric woorden fluisteren als demonen en duivels. Maar dan wordt de angst om haar vader Branwen te machtig. "Vader... mijn arme vader", jammert zij. "Ik moet naar hem toe." Hoewel Eric zich eveneens verbijsterd afvraagt wat er gebeurd kan zijn, en een vreemde vrees van hem bezit genomen heeft, volgt hij Branwen, die zich niet laat weerhouden en snikkend en roepend over de puinhopen naar beneden klautert. Van de hele nederzetting is niets meer te zien dan wat versplinterd hout en geknakte balken te midden van het puin. Dan vinden zij de oude man. Klaarblijkelijk heeft hij nog een poging gedaan om terug te lopen, wat hem niet gelukt is. Vertwijfeld van verdriet knielt Branwen bij haar vader neer. "Hij is dóód", snikt ze en als Eric naderbij komt, ziet hij hoe het hoofd van Cendrach slap opzij valt op Branwens schoot.

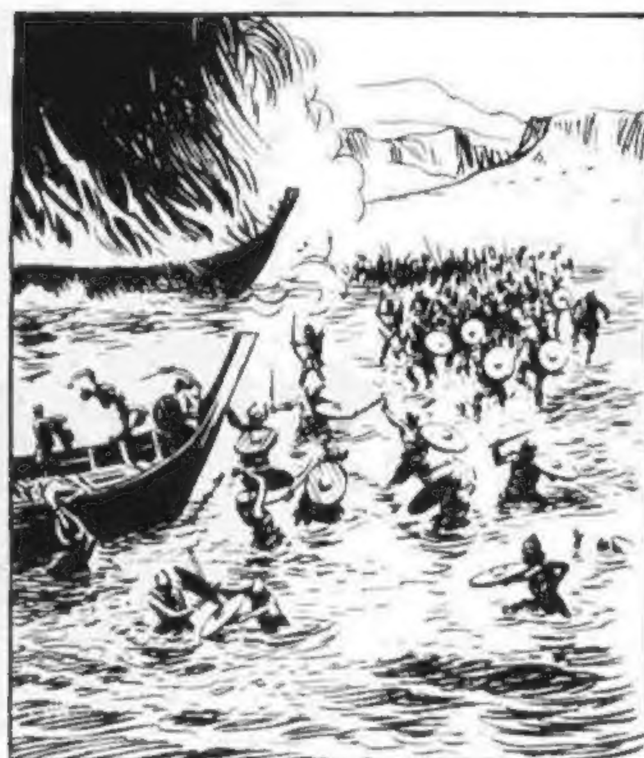

Eric knielt bij de oude man neer en ontdekt tot Branwens grote opluchting dat hij nog leeft. Inderdaad opent Cendrach even later de ogen en knikt zijn dochter geruststellend toe. Inmiddels geeft Eric bevel de puinhopen te doorzoeken naar mogelijke overlevenden en hoewel schoorvoetend en angstig, wordt er toch gehoor gegeven aan zijn bevel. De scheepsbouwer mompelt wat en de Noorman buigt zich naar hem toe om te verstaan wat hij zegt. "Cendrach sterft nog niet, dochter! Het was... het was het vuur van Hellas", fluistert hij afwezig. Hij ziet er bestoft en gehavend uit. Op zijn gezicht en zijn kleren zijn vreemde, donkere plekken. "Het was vreselijk, afgrijselijk", kreunt hij en als hij de vragende blik in Erics ogen ziet, vervolgt hij: "Nooit, nooit zal ik iemand het geheim van deze stof verraden. Ik zelf wist ook niet dat de werking zó hevig was... En ik heb maar een kleine hoeveelheid van het poeder geprobeerd..." Hij zucht. Blijkbaar lucht het hem op er over te spreken want hij vervolgt: "Het is een oud geheim. Lang, lang geleden kreeg ik het van een stervende Romeinse legeraanvoerder. Hij noemde het ''t vuur van Hellas', en sprak over verre volken in het oosten die deze springstof al lang kennen. Meer wil ik er niet van vertellen; niet meer dan dit..." "Wij willen het ook niet weten", zegt Eric ernstig. "Bewaar je geheim! Wat wij er van gezien hebben, heeft mij duidelijk gemaakt, dat zulk een duivelse uitvinding nooit en nimmer door mensen gebruikt mag worden!" Over het hoofd van Cendrach staart Eric in de verte. Een diepe rimpel plooit zijn voorhoofd. Zacht klinkt zijn stem als hij verder spreekt: "Zelfs zijn bitterste vijanden mag men op deze onmenselijke, onwaardige manier niet in de dood zenden. Als het geheim van deze stof bekend werd, zou de wereld in vuur en vlam ten onder gaan en zouden de mensen zichzelf vernietigen." Even heerst er diepe stilte. Dan klinkt een luide schreeuw van Svein, die met zijn mannen in de puinhopen rond zoekt. "De mannen van Edzar!" brult hij. "Ze zijn ons te slim af. Er zijn nog overlevenden. Ze hebben de boten in brand gestoken! We kunnen niet meer van het eiland af!"

Ogenblikkelijk stormt Eric vooruit, gevolgd door het merendeel van de mannen. Er stijgt een donkere wolk op ter hoogte van de aanlegplaats en Eric vreest het ergste. Als ze het strand naderen zien ze drie, vier boten al als fakkels branden terwijl de laatste overlevenden van Edzars troep juist bezig zijn het vuur naar de andere boten over te brengen. Met luide kreten stormen Eric en zijn makkers op hen in, want de Saksers trachten met de boot die zij gespaard hebben zelf te ontkomen. De Noorman en de zijnen die nu in de meerderheid zijn, zetten een felle aanval in. De Saksers stellen zich danig te weer en enkelen slagen er nog in de boot vlot te krijgen. Eric, Svein en Groke storten zich in het ondiepe water te midden van hun vijanden. De brandende boten zijn toch niet meer te redden, dus deze laatste boot moeten zij veroveren. Het is hun enige kans van het eiland af te komen. Bij het wilde gevecht dat half in het water ontstaat hebben Erwin en Axe met hun gevreesde bogen een werkzaam aandeel. En in de rook en de hitte van de nog brandende schepen worden ook de laatsten van Edzars eens zo grote piratenbende verslagen. Hijgend laat Eric zijn blik over Svein, Groke en al de anderen van zijn gemengde troep gaan. "De strijd is gestreden. Gezamenlijk hebben wij het tot een goed einde gebracht", zegt hij. "Jullie zijn kranige vechters, zoals ik heb ondervonden en - wie ik dan ook zijn mag - ik heb een troep flinke kerels nodig. Voelen jullie er voor, je bij mij aan te sluiten?" Svein en Groke betuigen dadelijk hun bijval en het merendeel volgt hun voorbeeld. "Goed zo", zegt Eric met een verstolen glimlach, "en nu ik weet hoe je er over denkt, ben ik benieuwd te zien hoe je over mijn naam denkt. Het toeval wil namelijk", vervolgt hij met een lichte aarzeling, "dat ik Eric, de koning der Noren ben..." Er valt een diepe stilte en Eric, die scherp de uitwerking van zijn woorden gadeslaat, ziet op de gezichten om hem heen de wonderlijkste uitdrukkingen verschijnen. Dan treedt Svein Langtand grijnzend naar voren. "Noorman", zegt hij, "je bent een kerel naar mijn hart, dat wil ik voorop stellen! En ik wil best met je in zee, en liegen kan je voor mijn part zoveel je wilt, maar niet tegen mij! Ik en mijn mannen zijn niet gewend onze eigen kameraden te beliegen. Dat is tegen de regels van een goeie troep. En dat je staat te liegen als een zotskap staat vast, want we weten allemaal, dat die Norenkoning allang dood is."

De veronderstelling dat hij - Eric - niet meer in leven zou zijn bezorgt de Noorman een niet geringe schrik, want hij kan zich maar al te goed voorstellen hoe Winonah en alle anderen daar in Noorwegen zich wel gevoeld moeten hebben bij het vernemen van zijn 'doodsbericht'. Erwin leidt echter zijn gedachten weer op de gebeurtenissen van het ogenblik, als de heethoofdige knaap eensklaps tot vlak voor Svein Langtand springt en hem driftig toeschreeuwt: "Sta jij mijn vader tot leugenaar te maken, kinkel? Als hij zegt, dat hij de koning der Noren is, is dat zo! En ieder die dat in twijfel trekt, krijgt met mij te maken!" "Kijk me zo'n ventje eens aan", grijnst de grote Sakser meesmuilend. "Jij wilt natuurlijk zo'n prins zijn, hè? Ja ja, ik begrijp dat best..." Het lijkt een moment alsof Erwin de reus aan wil vliegen, maar dan treedt Eric haastig tussenbeide. "Om het even of je mijn woorden gelooft of niet, Svein Langtand", zegt de Noorman droog, "het blijft toch in ieder geval zoals afgesproken werd; jullie scharen je allen onder mijn bevel? Wees er dan verzekerd van, dat je van dit besluit geen spijt zult hebben!" Als even later Eric met Erwin en Axe naar de plaats gaat waar de oude Cendrach met een gebroken been ligt te wachten ontgaat het hem niet, dat de krijgers druk met elkaar aan het redetwisten zijn; klaarblijkelijk zijn zij er toch niet zó zeker meer van, dat hij de waarheid niet sprak... Ook Cendrach deelt hij kortweg mee wie hij is. De oude man raakt er niet bijzonder van onder de indruk. Alleen Branwen slaakt een opgewonden kreet en schijnt nogal van streek te zijn door deze onthulling. De Noorman doet hen het voorstel met hem mee te gaan naar zijn land en tot zijn verwondering stemmen Branwen zowel als de oude meteen grif toe. Eric roept een paar krijgers naderbij en verzoekt hen de oude man voorzichtig naar de aanlegplaats te dragen. De overigen maken intussen alles voor het vertrek gereed. Met een strakke glimlach slaat Branwen de bedrijvige Noorman gade. "Koning der Noren", mompelt zij. "Ach, vriend Eric, dat weet ik al sedert de dag dat je heetgebakerde zoon het die Saksische hoofdman vertelde, daar op het eiland... Ik heb er tot nu toe mijn voordeel mee gedaan... en dat zal ik blijven doen."

Ze schepen zich in en zetten koers naar Noorwegen - naar huis! Bij nadere beschouwing geven de noordelijke Saksers er toch maar de voorkeur aan, hun eigen weg te zoeken. Blijkbaar zijn zij er niet op gebrand, zo onder 'koninklijk toezicht' te blijven varen, en Eric ziet ze zonder veel spijt vertrekken. De mannen die niets weten van Cendrachs verklaring over de ontploffing, geloven merendeels, dat de hevige knal te danken was aan de tussenkomst van bepaalde, hun welgezinde goden en Eric laat ze maar in die waan. Op zee komt Biar aarzelend op de Noorman toe. "Ik ben niet zomaar een gewone Heruli-krijger", zegt hij, "maar een van de zeven schriftkenners van onze stam. Onze wegen moeten zich scheiden." "Ik dacht wel dat je geen gewone krijger was", glimlacht Eric, "daarvoor kun je bovendien veel te goed met een zwaard overweg!" Aldus wordt de Heruli aan land gezet op een door hem aangegeven plaats - hij krijgt voldoende proviand en wapens - en zo uitgerust wuift hij vanaf het strand een laatste vaarwel naar Eric en de zijnen. De overigen verkiezen allen bij Eric te blijven, de twaalf slaven, waaronder enkele Britten en een Romein, zijn al zoveel jaren van huis geweest, dat ze er geen heil meer in zien op eigen risico voort te trekken. Alles heeft toch nog één goede kant gehad, bepeinst de Noorman, want de landen rond de Britse zee zijn voorlopig van de plaag der Saksische zeerovers verlost. Ook Ragnar zal wel niet zo gauw in staat zijn de zeeën weer onveilig te maken, al valt het te betreuren dat hij de papieren van Cendrach in zijn bezit heeft. Maar de scheepsbouwer zelf is veilig bij mij, denkt Eric, en dat is van meer belang! De zee is kalm, de wind gunstig en de stemming aan boord opperbest. Eric zet er echter spoed achter; hoe eerder thuis hoe beter, om Winonah en alle anderen niet nog langer te laten zitten treuren over zijn vermeende dood. En zo, monter en vol goede moed, koerst Eric de Noorman huiswaarts.

EINDE VAN DIT VERHAAL

Lees het volgende nummer Deel 29 DE WOLF EN DE HAVIK

